TRAIAN BĂDULESCU

SECRETUL EMISFEREI

Colecția Science-Fiction #2

PAVCON

SECRETUL EMISFEREI

Povestiri ştiinţifico-fantastice

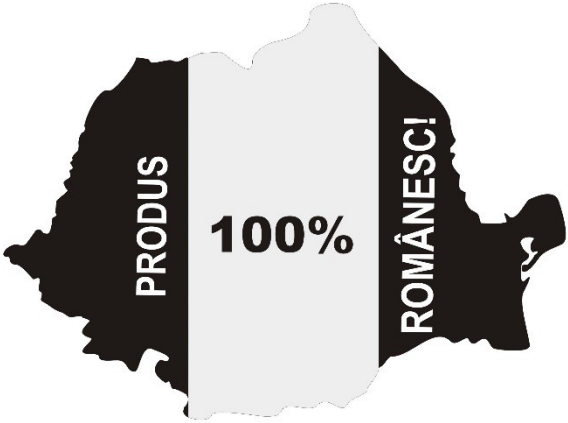

Citeşte româneşte!

Susţine autorii români prin cumpărarea
cărţilor lor şi promovarea acestora
În rândul prietenilor tăi!

Colecţia Science–Fiction

2

Traian Bădulescu
SECRETUL EMISFEREI
povestiri ştiinţifico-fantastice

© 2016, Traian Bădulescu
© 2016, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Bădulescu, Traian
SECRETUL EMISFEREI – povestiri ştiinţifico-fantastice / Traian Bădulescu – Bucureşti: Pavcon, 2016
ISBN 978-973-87168-3-4
821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-l00.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parţial sau integral, fără acordul scris al deţinătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **Constantin Pavel**

ISBN 978-973-87168-3-4

TRAIAN BĂDULESCU

SECRETUL EMISFEREI

povestiri ştiinţifico-fantastice

Editura PAVCON
Bucureşti, România, 2016

Cuvânt înainte

Vlăstar de „planetar”...

Era toamna lui 1991 când am simţit imboldul interior de a aduna laolaltă tineri iubitori de literatură science-fiction, pentru a clădi împreună un cenaclu literar de gen în Bucureşti. Făceam 24 de ani şi pasiunea mea pentru viitor şi visare părea că se află pe drumul spre vârf. Ajunsesem în mijlocul făuritorilor **Colecţiei de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice Anticipaţia,** devenind eu însumi un făuritor al **Ei**; publicasem în **Revista** care îmi fermecase copilăria şi adolescenţa; aveam onoarea de a cunoaşte cele mai celebre personalităţi din România, cărora, înainte, le citisem numele doar în reviste şi almanahuri; puteam participa la cele mai mari consfătuiri dedicate science-fiction-ului din ţara noastră. Şi ştiam că pot mai mult!

Aşa că am făcut un plan de înfiinţare a cenaclului sf şi am trecut la acţiune. Iniţial, o mână de elevi, de la „a opta” până la „a doişpea”, şi câţiva tineri studenţi, ne-am întâlnit la liceul unde învăţasem eu – actualmente „Doamna Stanca”, fost „Tehnometal” –, cu bună-voinţa fostului meu profesor de istorie, Dl. Alboiu,

care ne-a oferit, câteva luni, găzduire într-o sală de clasă.

Ei bine, în acea vreme şi sub acele auspicii l-am cunoscut pe autorul cărţii ce o ţineţi acum în mâinile dumneavoastră... A venit la redacţia revistei Anticipaţia împreună cu bunul său coleg de clasă, Răzvan Micudă, pentru a bate, timid, la uşile debutului în literatura sf. Erau în clasa a zecea şi visau la fel de frumos ca orice adolescent aflat la această vârstă. Când i-am invitat la proaspăt înfiinţatul cenaclu „Planetar Science-Fiction”, le-am pus gaz pe focul viselor şi l-am înteţit până a ajuns o vâlvătaie de neoprit în sufletele lor crude.

Traian Bădulescu a devenit foarte rapid un membru activ în cenaclu, participând constant la întâlnirile pe care, ulterior, graţie inimosului astronom Harald Alexandrescu, le-am susţinut în sălile Observatorului Astronomic Amiral Vasile Urseanu, în centrul capitalei. Traian scria povestiri, citea şi îşi forma „mâna” de scriitor, se implica în administrarea clubului nostru şi părea în largul lui în acest univers mirific pe care doar un fan sf îl poate simţi cu adevărat. A ajuns, pot spune, în mod natural secretar general al cenaclului şi, mai apoi, după ce eu m-am retras, vicepreşedinte şi, mai apoi, preşedinte al cenaclului „Planetar Science-Fiction”, pe care l-a condus cu

abilitate, dragoste şi devotament vreme de ani buni.

Văd chiar şi-acum, peste un sfert de veac, cu ochii vii ai minţii, acea după-amiază binecuvântată în care Traian a venit la redacţie la Anticipaţia şi, cu bunul simţ şi timiditatea care îl caracterizează, mi-a cerut un sfat:

— Cătăline, mi-a zis, ce facultate crezi tu că mi se potriveşte cel mai bine?

I-am recomandat, fără nicio ezitare, jurnalistica! Şi drept dovadă că am fost inspirat, a fost şeful de promoţie al celei dintâi generaţii de gazetari formidabili formaţi la Şcoala Superioară de Jurnalistică – generaţia extrem de bine pregătită care ni i-a oferit pe cunoscuţii Mihai Găinuşă, Robert Turcescu, Cristi Brancu, Mara Bănică, Mihai Constantin, Radu Budeş şi alţii.

Periplul jurnalistului şi scriitorului prin universul gazetăriei de turism este, de douăzeci de ani, binecunoscut, realizând revista Asociaţiei Naţionale a Agenţiilor de Turism (ANAT), fiind purtătorul de cuvânt al acestei asociaţii şi invitat la nenumărate emisiuni tematice sau de ştiri, devenind, an după an, cea mai în măsură sursă de informare despre vacanţe, călătorii şi turism de afaceri. Cu toată această activitate prodigioasă în profesia pe care şi-a ales-o, Traian nu a uitat niciodată science-fiction-ul, fiind unul dintre

puţinii participanţi permanent la Tabăra Anuală de Creaţie şi Viitorologie – Academia de Vară Atlantykron, care se organizează an de an pe insula Inelul de Piatră de pe Dunăre, în apropierea celebrelor ruine de la Capidava.

Îndrăgostit iremediabil de visare, de realităţi fantastice şi personaje pline de viaţă, scriitorul s-a aşezat în faţa colii albe de hârtie şi şi-a descătuşat imaginaţia într-o serie de povestiri uluitoare, multe dintre ele premiate la concursurile de gen din România şi publicate în cele mai prestigioase reviste. Prin bunăvoinţa sa, am adunat la un loc cele mai bune creaţii literare science-fiction ale sale şi vi le oferim, cu mare bucurie, în Colecţia Science-Fiction #2 (www.colectiasf.ro), spre încântarea sufletului şi a spiritului dumneavoastră.

Constantin D. Pavel
Bucureşti, 1 iunie 2016

Câmpul

Urau lumea, realitatea ce-i înconjura. Erau exasperaţi de oraşul în care trăiau din fragedă copilărie, de civilizaţie, de zgomot, de veşnica luptă pentru existenţă. De aceea veniseră aici, într-un câmp pustiu, departe de orice vestigiu omenesc, încălcând regulile impuse şi respectate din cele mai vechi timpuri. Reguli ce interziceau părăsirea locului natal, părăsirea oraşului.

Ei, doi tineri îndrăgostiţi nebuneşte. Doi tineri frumoşi, dorind să-şi trăiască viaţa. Doi tineri iubitori de nou, setoşi de evadare, stresaţi de aglomeraţie.

Încă nu se iviseră zorii şi cei doi stăteau lungiţi în iarba moale şi umedă, sărutându-se sub perdeaua tainică a cerului. Pentru prima dată în viaţa lor se simţeau singuri, pentru prima oară obţineau intimitatea mult visată. Liniştea absolută lăsată peste împrejurimi îi fascina. Liniştea... Cât încercaseră până acum să şi-o imagineze...

Deşi vântul nu bătea, iarba şi funzele fremătau fără întrerupere, alăturându-se şoaptelor lor pline de patimă. Era prima dată când făceau dragoste sub cerul liber, aici, în

mijlocul naturii, în mijlocul necunoscutului. Aici, sub perdeaua infinitului, nu într-o odaie strâmtă, într-un aer cald, încărcat de miasmele oraşului.

Se iubeau cu patimă. Se rostogoleau şi se pierdeau în desişurile ierbii. Gemeau, râdeau, se bucurau, detaşaţi de tot ce-i înconjura. Nimic nu mai exista în afară de ei. Nu-i tulburau nici pământul reavăn – un aşternut împărţit de ei pentru prima oară –, nici adierile reci de vânt ce începeau să răzbată printre firele de iarbă, printre frunzele copacilor.

Nu observau că, treptat, îşi făcea apariţia un nou martor al dragostei lor, ce începea să-i spioneze fără întrerupere – soarele. Erau prea absorbiţi. Formau un tot, un unicat. Se contopeau – parcă ar fi fost una şi aceeaşi persoană, un univers aparte.

***

Puţin mai târziu, epuizaţi, stăteau cufundaţi în oceanul de iarbă, umăr lângă umăr. Priveau fascinaţi cerul pur şi albastru al dimineţii. Realizau câte pierduseră până atunci, iar acum câştigaseră totul. Erau beţi de fericire, hipnotizaţi de foşnetul ierbii, de bătaia vântului, de lumina puternică a astrului zilei. Se îmbrăţişară şi adormiră cu zâmbetul pe buze.

Când se treziră, soarele trona în mijlocul bolţii cereşti. Nu ştiau cât au dormit – o zi, câteva ore, cine ştie cât?... Nici nu le păsa. Simţeau atingerea unui ideal, împlinirea unui vis ce fremăta de mult timp în inima lor. Nu voiau să plece. Ar fi dorit, dac-ar fi putut, să rămână pe veci acolo.

Şi starea de extaz şi uimire, de contemplare a naturii, ar fi fost necontenită. Dacă ea, cuprinsă brusc de o durere cruntă, având capul învăluit în ameţeală, n-ar fi început să geamă, să se zbată, să sufere. Totul venea din zona bazinului, care se umfla văzând cu ochii, chinuind-o îngrozitor.

Acum doar oraşul ar mai fi fost o salvare pentru ea. Dar a pleca de acolo era ceva imposibil, căci durerile o ţineau locului. Şi gemetele ei, ce se transformau în urlete, urlete chinuitoare şi sfâşietoare, îl distrugeau, îl apăsau. Amândoi erau lac de transpiraţie – ea de durere, el de groază. Picăturile ei de sudoare – perle de suferinţă, cădeau pe firele de iarbă, pe care alunecau altădată purele picături de rouă, asemeni unor perle ale nevinovăţiei.

Aşteptau intervenţia unui miracol. Oare se treziseră dintr-un vis feeric sau de-abia acum intrau într-un coşmar ce avea să pună capăt fericirii?

Începu să o maseze, să-i şoptească cuvinte de încurajare, în care nici el nu mai credea. Mai mult n-avea ce face, îi simţea bazinul fierbinte fremătând, mişcat parcă de o mână invizibilă. Ea scoase un strigăt de deznădejde, din adâncul sufletului, apoi îşi pierdu cunoştinţa. El strânse pumnii şi-şi acoperi ochii cu ei. De ce, de ce, Doamne, păţea aşa ceva? Rămase în neştire, paralizat. Nu mai percepu timpul.

***

Auzi ţipătul ei. Cu greu îşi descleştă pumnii tremurând şi-şi eliberă vederea. Privi îngrozit. La urechi îi ajunsese un plânset subţire, un scâncet. Nu-şi crezu ochilor. Groaza se transformă în surprindere. Un copil. La picioarele ei se afla un nou-născut ce-şi agita mânuţele, parcă încercând să înoate către suprafaţă, luptând pentru existenţă, îl luă în braţe. Apoi, neştiind ce să facă, îl puse înapoi în iarbă, alături de ea. Îi privi mama încă leşinată.

După care nu mai ştiu nimic. Totul se învârti în jurul lui ca o roată a destinului, până cînd căzu la pământ şi rămase şi el fără cunoştinţă.

Avu un vis ciudat, ce se transformă într-un coşmar – multe ceasuri, din ce în ce mai multe, învârtindu-se într-o sarabandă ameţitoare

împreună cu el. Acele lor se roteau din ce în ce mai repede, ticăitul devenea zgomot infernal...

Când se trezi, o găsi pe fată tot fără cunoştinţă. Căută cu înfrigurare copilul. Nu mai era la locul lui. Se ridică şi merse câţiva paşi. Apoi rămase ca trăznit. În iarbă zăcea mort un bătrân. Cadavrul intrase deja în descompunere. Pletele lui lungi şi albe se amestecau cu iarba veştejită de lângă el. Copilul dispăruse. Mirosul fetid, insuportabil, îl făcu să se îndepărteze îngrozit, scârbit.

De-abia atunci observă. Adevărul îl izbi dureros. Firele de iarbă din jur creşteau, creşteau cu repeziciune. Se veştejeau imediat şi deveneau praf, împrăştiindu-se rapid în aer. Le urmau alte fire proaspete, de un verde crud, ce se maturizau şi se îndreptau apoi, rapid, către moarte.

Privi spre un pâlc de copaci. Unii erau uscaţi, fără frunze, alţii prea tineri, încă vlăstare. Aveau frunzele verzi, dar se veştejeau văzând cu ochii şi cădeau. Ramurile erau golaşe, dar nu pentru mult timp. Apăreau imediat muguri noi, din care creşteau apoi alte frunze.

Văzu la picioarele lui un trandafir, răsărit ca din senin. Se aplecă şi-l culese. Dar în mâinile lui nu mai rămăsese decât o plantă uscată, ce se transformă imediat în praf.

Îşi îndreptă privirile spre cer. Norii pumburii se mişcau normal, lent şi maiestuos, iar

soarele se pregătea să iasă din scenă. În clipa aceea înţelese. Îşi luă prietena în braţe şi fugi, fugi din toate puterile spre oraş. Acasă.

Îşi dădu seama că rostul lor nu era aici. Erau intruşi, asemeni norilor. Nu aparţineau acestui loc, acestui câmp, acestui pământ ce-şi avea propriile legi, propriul timp. Pentru încălcarea lui îi dăduseră ofrandă. Resemnat, realiză că ei aparţineau oraşului, turn de fildeş de care depindeau şi din care nu aveau să mai evadeze vreodată.

Soarele, mărit şi deformat, se apropia de linia orizontului. Siluetele lor se concentrară într-un punct negru, apoi se pierdură pe fundalul roşiatic al apusului.

În urma lor, cadavrul bătrânului se transformă în praf şi se contopi cu pământul...

Aerul din spatele gratiilor

Nici tu nu mai ştii de când te-ai aşezat la rând. Soarele dogoritor îţi pătrunde prin costumul de protecţie; un pui la rotisor s-ar simţi, de bună seamă, mult mai bine. În faţă ai mulţi nefericiţi. Timpul staţionează cu încăpăţânare; e pe înserate şi nu ai avansat decât câţiva paşi. Ghişeul e încă un tărâm al viselor, dar trebuie să rabzi, căci n-ai chef s-o dai pe-alături. La un moment dat în faţă începe o larmă nebunească ce întrerupe monotonia şi plictiseala de până acum. Printre fruntaşii cozii se aud strigăte disperate şi înjurături de genul: *„Prindeţi-i! N-avem chef să dăm ortu' popii! 'Tu-le mama lor de paraziţi! Au furat tot, ai?".*

Glasurile vânzătorilor încercară să se dezvinovăţească, într-adevăr, n-au ce face. În astfel de locuri ar fi trebuit aduse organele de ordine. Câţiva „blonzi" s-au băgat în faţă şi au furat „marfa", cu metode numai de ei ştiute. În întregime, se pare... Ei, cum să mai supravieţuieşti? Rezervele ţi s-au terminat, ultima e valabilă doar pentru câteva ore. O să mori asfixiat, tu şi ceilalţi...

Şirul de oameni ce a format, până nu demult, coada pentru supravieţuire, se

destramă violent. Cei mai în putere aleargă în toate părţile, încercând să prindă delapidatorii. N-au şanse. Nu cunosc viclenia „blonzilor”, care se strecoară mai abitir ca şarpele prin nisip.

„Se pare că până aici mi-a fost... Dacă în câteva ore nu fac rost de o pastilă de aer, pot să-mi fac semnul crucii de pe-acum...”, îţi zici resemnat.

Părăseşti mulţimea îngrozită ce gesticulează cu disperare, căutând un compromis. Îţi spui:

„Într-adevăr, e viaţa lor în joc. Viaţa ***noastră****, nişte amărâţi, ar fi fost mai bine dacă am fi fost avortaţi.”*

Singura ta şansă este de a te plimba pe străzile aproape pustii, cu atenţia multilateral orientată. Poate, cine ştie, vei procura o pastilă de aer de la un bişniţar, la un preţ mai puţin piperat (cel mai mic preţ fiind, la „negru” de zece ori mai mare decât cel oficial). Ai nevoie de pastilă ca de... aer, căci, de fapt, chiar aer este.

Pe caldarâm vezi multe cadavre, acoperite de costumele de protecţie, fără niciun rost acum. N-au mai avut rezerve, asta e... E o imagine normală, pe care o ştii de mult şi ţi-a intrat în reflex să o ignori. Multe leşuri zac fără costume şi sunt în descompunere. Numărul lor se îmulţeşte din stradă în stradă.

Te îndrepţi către Giufer, cel mai rău famat cartier. Acest lucru e perceptibil şi nu iei în seamă cadavrele pe care calci fără nicio remuşcare, auzind cum le trosnesc oasele. Acum e viaţa ta în joc. Scârba şi mila nu sunt de tine. Aici rişti totul, dar cu puţin noroc poţi câştiga totul.

Vezi case dărăpănate, pe ferestrele cărora se holbează oameni descurajaţi, sprijinindu-se în coate, căzuţi în transă. Nu te observă. Durere, chin, moarte – toate sunt exprimate pe feţele lor acoperite de un plastic incolor. Mulţi îşi savurează din plin pastilele de aer, mulţi îşi trăiesc ultimele clipe, mulţi sunt morţi. O femeie între două vârste îşi înlătură casca protectoare. Vei vedea ceva îngrozitor, căci i s-au terminat pastilele. Femeia priveşte contorsionată, cu ochii scoşi din orbite. Încearcă din răsputeri să respire aerul ultrararefiat de afară. Sângele îi podideşte pe gură şi pe nas, pieptul i se sparge, plămânii îi explodează. Se prăbuşeşte cu faţa contorsionată chiar înaintea ta.

Îţi iei ochii de la acest macabru spectacol, ba mai mult, treci peste ea. Eşti cuprins de milă pentru toţi, dar mai ales pentru tine, căci vei avea exact aceeaşi soartă. În costumul de protecţie mai ai aer pentru cel mult o oră. Acasă, pentru doar câteva ore în plus. Vei

merge mai departe, căutându-i pe „blonzi”, cu care vei încerca să te târguieşti.

În jurul tău, moarte şi corupţie. Moartea e o politică oficială ce vine de sus, din rândul Conducătorilor. De câteva zile, pastilele de aer sunt o raritate. S-a dat o nouă lege, o nouă scumpire aşteptată cu perfidie de vânzătorii corupţi. Viaţa omului e un nimic, banii contează.

Deja s-a înnoptat. Afară e o linişte susceptibilă, dar ţie nu ţi-e frică. Eşti în plin Giufer. Rai şi Iad în acelaşi timp. De aici ori pleci fericit, ori...

Câţiva „blonzi” răsăriţi dintr-un ungher ascuns înaintează, privindu-te cu aroganţă.

— Ce vrei, neamule, „marfă”? te întreabă unul. Avem marfă multă, nouă. Azi am găbjit-o. Să-ţi vedem paraii...

— Prefer să joc... Ştiţi voi..., spui tu. Pun miză tot ce am pe mine. Inclusiv costumul, contra unui set de pastile... S-a făcut?

— S-a făcut, gagiule. Haida! îţi porunceşte unul dintre ei.

Acum nu mai poţi da înapoi. Ţi-ai încredinţat viaţa în mâinile lor. O vei face, tu ai ales riscul. Din cauza disperării şi a poftei de viaţă intri într-un joc din care nu poţi ieşi câştigător decât teoretic.

Te cuprine îndoiala, s-ar putea să-ţi trăieşti ultimele clipe de viaţă. Îţi înlături temerile cu

un glas hotărât, privind cele două cerculeţe suspendate, unul alb şi unul negru, mişcate printr-o comandă mintală.

— Albul, frate!

— Bine, gagiule! Uite-i albă, uite-i neagră... Nu e albă...

Cuvintele lui se prăvălesc asupra ta şi se desfăşoară din ce în ce mai repede, cerculeţele, la fel, nelăsându-ţi timp de gândire, deşi ai atenţia încordată la maximum, încercând să-i urmăreşti mişcările.

— Neagră!! Ai încurcat-o, gagiule! Fă-te încoace!

— Ai trişat! protestezi, ştiind că ai ce să aperi. Ai trişat, am văzut!

— Bine, să zicem că am trişat. Da’ te vom convinge noi! Vezi şuriul?

Nu mai ţine. Observi laserul gata să te prăjească, îndreptat spre tine. O zbugheşti cât poţi de repede, dar nu înainte de a-i trage una între picioare. Cadavrele îţi stau în cale, fiind acum un obstacol în fuga spre supravieţuire.

Ţi se împleticesc picioarele în ele. Sub tine, moarte. În spatele tău, moarte. În faţă, o posibilă salvare.

Nu te opreşti decât în Piaţa Centrală. Se pare că ai scăpat. Poate că nu ţi-au dat atenţie, căci n-aveai nimic de valoare pe tine, cel mult o oră de viaţă în plus.

Te îndrepţi spre casă. Îmbrânceşti cu brutalitate o târfă ce-şi ridică nonşalant minijupa deasupra portjartierei şi îţi spune rugător:

— ’Ai, frumosule! Doar o pastilă... Să ştii că-mi placi.

Nu, tu nu-i placi. Pastilele sunt acum marea ei dragoste. Şi ţie ţi-a pierit de mult cheful de aşa ceva. Priveşti reclamele „Panasonic”, „Goldstar”, ce nu mai au acum niciun rost. Priveşti, de asemenea, colosul ce domină şi sfidează piaţa – o clădire imensă, ridicată acum câteva secole de un tiran, nu cu mult deosebit de cei din prezent.

Scurta stare de beatitudine ţi-e întreruptă de o hologramă publicitară proiectată pe bolta înstelată. Iar se bagă în viaţa ta... „Pepsi-Cola” şi „Coca-Cola”, veşnicele rivale. Apoi, aceeaşi reclamă pe care o ştii pe dinafară, pe care o tot vezi din copilărie. Repeţi automat spotul publicitar:

„Vreţi o nouă experienţă? Nu-i aşa că v-aţi plictisit de această viaţă crudă care vă înconjoară? Atunci folosiţi pastilele noastre, BEAUTY DEATH. O moarte uşoară, precedată de câteva ore de senzaţii tari, cum n-aţi avut într-o viaţă”.

Droguri, doar droguri. Da, moartea este încurajată la nivel oficial. Şi, în plus, o mai şi

plăteşti. N-ai lua aşa ceva, crezi că e nedemn să-ţi pui capăt vieţii.

Vei trece peste asta. Vei muri acasă, savurând fiecare clipă. Dacă mai ajungi. Te uiţi la ceas. Aproape miezul nopţii. Mai ai puţin şi gata. O să mai cadă încă o stea, sfidând reclama penibilă. Vei muri cu demnitate, vei arăta întregii lumi că, în ciuda vitregiei ce te înconjoară, ştii să mori ca un om.

Zăreşti o pereche de îndrăgostiţi. Doar ei mai ştiu ce e fericirea în aşa vremuri, ignorând cruda realitate. Îi priveşti cu coada ochiului şi îi invidiezi. Se sărută îndelung. Puţin mai târziu, zăreşti, zdrobit, o imagine ce-ţi rămâne imprimată pe retină. Cei doi se prăbuşesc la pământ, fără viaţă. Nu mai aveau pastile, iar ceea ce părea un sărut era... Încercau din răsputeri să mai prindă câteva clipe de viaţă. Bărbatul se chinuia, fără succes, să-i dea suflul lui.

Te îndepărtezi de priveliştea oribilă. Degeaba... aerul e pe terminate, nu mai ai timp să ajungi acasă. Treci pe lângă „Intercontinental” şi eşti atras de o lumină puternică ce vine din restaurant.

Îţi lipeşti faţa de geam şi priveşti cu jind. Acolo se distrează cei care ne conduc, „aleşii” noştri. Azi au avut o şedinţă, a nu ştiu câta care dezbate creşterea preţurilor, necesară trecerii la economia de piaţă. Se pare că în cel

mult douăzeci de ani vom intra şi noi în rândul lumii, acolo unde pastilele de aer nu sunt o problemă. Asta, cine mai apucă.

Oficialii ascultă muzică veche, optimistă. Romanţe, trash-metal aparţinând unei epoci de invidiat.

Au aer şi se ghiftuiesc. Îşi permit un lux... Podeaua restaurantului e pavată cu... Doamne... Te încearcă lacrimile... iarbă! N-ai mai văzut de mult timp aşa ceva. De când erai mic şi vizitai Muzeul Botanic împreună cu părinţii. Botanică... o noţiune pe care nu ţi-o puteai explica. Ştiai că se ocupă de un fel de vieţuitoare verzui, nemişcate, pe care nu le puteai vedea decât acolo. Şi mai văzuseşi câteva ghivece cu iarbă pe holul Casei Celor Ce Conduc. Tot când erai mic...

Plângi şi te sufoci, lacrimile ţi se preling pe geamul gros, de cristal. Ei se distrează, tu mori.

Simţi două braţe energice pe umărul tău. Doi „civili” care te îndeamnă s-o iei din loc. Te zbaţi, îl loveşti din răsputeri pe unul dintre ei, chiar în bărbie. Dar, de fapt, ce rost mai are? Până la urmă, cedezi. Alte braţe vânjoase te iau pe sus. Destinaţia – o maşină neagră. Afli că eşti arestat pentru agresarea organelor de ordine. Apoi, nu mai ştii nimic.

Eşti în închisoare. Nu vei mai scăpa niciodată de-aici. Este un loc subteran

inaccesibil. Dar eşti salvat. Aici ai aer, ai pastile alimentare. Vei supravieţui, spre deosebire de mulţi alţii, rămaşi la suprafaţă.

Singura muncă pe care trebuie să o îndeplineşti, asemenea miilor de deţinuţi alături de care încerci să convieţuieşti, e fabricarea pastilelor de aer...

Verde intens

Liam îşi lipise ochii de panoul acela minunat, de un verde intens, aşa cum nu mai văzuse niciodată. Simţea o plăcere nesfârşită privind culoarea pură, odihnitoare. În fiecare secundă sau poate în fiecare fracţiune de secundă era năpădit de o avalanşă de senzaţii. Toate diferite, dar având un numitor comun: plăcerea.

Dorea... Nu ştia precis ce anume: verdele crud, panoul, amândouă... Verdele îi pulsa în creier asemeni unui drog binefăcător, excitându-i fiecare neuron. Nu mai vedea şi nu mai simţea altceva în afara verdelui. Dacă prin minte îi trecea vreo amintire, ea era, de bună seamă, tot verde. Toată lumea era verde. Plăcerea era tot verde. Femeia, mâncarea, băutura, toate erau acum verde...

Se ridică de pe scaun, cuprins de beţia priveliştii. Nu putea sta locului. Mâinile şi picioarele îi tremurau de parcă ar fi fost un epileptic în ultima fază a bolii. Aştepta o finalitate, un deznodământ. O întâmplare fericită care avea să-l propulseze spre plăceri şi mai mari. Începu să bată din palme de bucurie, aşa cum face un copil atunci când

primeşte un cadou mult dorit. În acelaşi timp se simţea, paradoxal, teribil de excitat, ca un adolescent în faţa unei femei goale, gata de a i se dărui şi de a-l iniţia.

Apoi simţi bătaia pe umăr. O bătaie care nu era verde... Nu inspira deloc plăcere.

„Hei... Tu chiar nu realizezi că ţi-a trecut timpul?”

Liam îşi întoarse capul, buimac. În spatele său se afla un bărbat înalt, musculos, posesorul unei chelii perfecte, dacă ceva putea fi perfect pe lumea asta. Ochii săi cenuşii, total inexpresivi, păreau că trec prin chipul lui Liam, pierzându-se undeva, la mii de mile distanţă.

„Ţi-a trecut timpul. A trecut ora. Îmbecilule, trebuie să mai scoţi încă zece lire, pentru că ai depăşit... Priveşte câţi aşteaptă după tine. Asta, dacă mai ai bun simţ în tine...”

Liam realiză că în spatele său aşteptau vreo douăzeci-treizeci de clienţi, de toate vârstele: bătrâni, femei, copii, bărbaţi în floarea vârstei. Toţi erau îmbrăcaţi la fel de ponosit şi îl priveau supăraţi, bătându-şi obrazul cu degetul arătător. Câţiva bărbaţi îi întindeau acelaşi deget, cât se poate de ostentativ – semn obscen, acum şi pururea, pentru irlandezi. Da, se pare că de data asta depăşise serios timpul. Dar, ce putea fi mai frumos decât un verde intens?

Scoase din buzunar, fără cel mai mic regret – deşi ajunsese la limita bugetului – o bancnotă de zece lire şi i-o întinse chelului. Acesta apucă mecanic banii şi îi aruncă lui Liam o privire plină de ironie. Pentru prima oară faţa lui căpătă o expresie, chiar dacă nu sugera ceva agreabil.

„Băiete! Să te pună dracu' să mai doreşti ceva vreodată şi să depăşeşti termenu'...”

„Am înţeles...”, rosti Liam, vizibil bulversat şi total neconvingător. Nu, nu înţelesese deloc.

Dădu să se îndepărteze, dar se întoarse brusc, amintindu-şi ceva vital.

„Dar... pentru mâine? Mai pot comanda un verde intens?...”

„Ha!...”, răcni animalic chelul, vizibil satisfăcut de întrebarea lui Liam, care se lăsa aşteptată de mult timp. *„Dacă vrei, vorbim peste o săptămână. Acum poţi cumpăra o dorinţă de femeie. Scoate banii şi te vei bucura şi de sex...”*

Liam se îndepărtă fără să îi mai răspundă cheliosului. Îşi bătuse joc de el, oricine ştia cât costă o dorinţă de femeie. Numai cei din înalta societate îşi puteau permite.

„Fie ca lespedea de mormânt a iadului să-ifie pe veci culcuş!”, blestemă el în gând. *„De unde atâţia bani?...”*

Cu greu îşi permitea să plătească şaizeci de lire pentru a se bucura de acel verde special

un timp destul de limitat. Era una dintre cele mai ieftine dorinţe. Acum trebuia să aştepte o săptămână.

Îşi continuă drumul către casă, abătut. Trecu prin downtown fără nicio tragere de inimă. Aici, privirile îi fură atrase de cupluri de îndrăgostiţi. Îndrăgostiţi adevăraţi! Aşa ceva vedeai foarte rar. Existau şi oameni teribil de bogaţi care îşi permiteau să plătească... dorinţa de om... cea mai scumpă dorinţă pe Pământ şi oriunde. Din când în când, ce-i drept, destul de rar, observa câte doi bărbaţi îmbrăţişaţi şi foarte tandri. Lumea „bună” puţea de homosexuali bogaţi. Ei păreau cei mai fericiţi. Ce nedreptate... Toate acestea în ciuda faptului că el trebuia să se mulţumească doar cu acel verde intens de care îi depindea în mare măsură viaţa sau, mai bine zis, plăcerea de a o trăi.

Se hotărî să ocolească pe străzi lăturalnice, încercând să evite centrul oraşului, focar al sfidării umane. În downtown locuiau toţi cei care îşi permiteau să cumpere dorinţe. Să le cumpere, nu să le primească instinctual, aşa cum se întâmpla cândva, în vremuri de mult apuse.

Dacă schimbarea fusese declanşată de un virus produs de o minte bolnavă sau apăruse întâmplător ori dacă Pământul intrase într-un câmp energetic care anihila capacitatea de a

avea dorinţe, nimeni nu mai ştia... De fapt, pe nimeni nu interesase.

Cert e că, la puţin timp după aceea, Conducerea descoperise un antidot, un tratament care putea reda dorinţele, însă pe termen limitat. Dar omul e om, blestemat să fie!... De ce să ofere dorinţele gratis? Că doar nu e Dumnezeu, să fie atât de caritabil.

Conducătorii găsiseră astfel o cale de a face bani şi de a-şi îmbogăţi prietenii. Iar ei bine-înţeles că puteau să dorească oricând, dispozitivul se afla în mâinile lor. Nu-şi pierduseră nici dorinţa de a avea o femeie, nici dorinţa de a privi la stele...

Femei, stele, necunoscut... Cuvinte care pentru Liam şi pentru mulţi alţii nu însemnau nimic în afara banalului cotidian. Sau poate că însemnau ceva doar atunci când privea acel verde intens pe care şi-l putea permite. Atunci avea în subconştient şi dorinţa de a explora şi dorinţa de stele şi dorinţa de femeie.

De fapt, oamenii puteau să ignore şi să nu-şi plătească dorinţele. Nimeni nu-i obliga să aibă acest sentiment. Dar în fiecare încă supravieţuia o nevoie atotstăpânitoare, o dorinţă care nu putea fi îndepărtată de nimeni, cu niciun mijloc, sub nicio formă: dorinţa de a dori!

***

Răcnete animalice îi alungară gândurile. Deşi raţiunea îi spunea să ocolească zona de unde veneau zbieretele, se simţi atras ca de-un magnet în direcţia aceea. Ceva era în neregulă şi voia să vadă ce.

Alergă într-acolo şi în faţa ochilor i se înfăţişă o privelişte neplăcută. Doi gardieni ai dorinţei, urlând ca nişte bestii, loveau cu violenţă un bătrân îmbrăcat într-o flanea de un alb impecabil. Omul se resemnase, nemaiavând puterea să se apere.

„Ce-aveţi cu el? Lăsaţi-l în pace!” se trezi Liam strigând la cei doi. De bună seamă, un act extrem de inconştient. Vremea justiţiarilor trecuse de mult, de când dorinţele erau la îndemâna oricui.

„Ce vrei, sărăntocule? Ţi s-a urât cu viaţa?” scrâşni un gardian înspre el. Iar celălalt îl completă: *„Nu te băga în treburile Statului! A comandat un «negru» şi l-a consumat fără să-l plătească!”*

Bătrânul îşi permisese să dorească un „negru”... Probabil o oră de negru intens, asta era culoarea lui preferată. Şi uitase că n-are bani. Sau poate că riscase, gândindu-se că viaţa nu mai are, oricum, niciun rost. În plus, avusese bunul simţ de a nu comanda o dorinţă mai scumpă.

„O oră de negru ţi-a trebuit, moş nebun şi lepros?... Scoate banii!”

Pumnii gardienilor se rostogoleau asupra bătrânului cu ură, de parcă ar fi fost o avalanşă de pietre. Deşi ştiau că omul n-are niciun ban.

„N-am... Negrul îmi amintea de... Biata Cathail...”

Una dintre brute îl apucă pe bătrân de flanea şi îi aruncă un pumn în plină faţă. Sângele îi erupse din nas, din gură, îi acoperi chipul de martir. Bătrânul privea uimit, şocat, asemeni unui copil, spre flaneaua ruptă, pătată de sânge.

„De ce?...” mai apucă el să îngaime... *„Flaneaua mea... Biata Cathail mi-a făcut-o...”*

Din pieptul lui Liam răbufni un *„Nu!”* plin de revoltă. Se năpusti asupra celor două animale fără a mai calcula consecinţele. Acel *„Nu!”* conţinea revolta acumulată de el de-a lungul anilor, poate de când se născuse şi respirase întâia oară aerul împuţit al lumii acesteia, al cărei unic scop este apocalipsa. Toată viaţa fusese un conformist, un om potolit şi cu frică de autorităţi, dar totul avea o limită.

Simţi un şoc în zona cefei, ca şi când peste el ar fi căzut o stâncă... Pământul se învârti din ce în ce mai repede, lumea întreagă dansând o sarabandă nebună în jurul lui. Apoi nu mai ştiu nimic.

Când îşi reveni, primul lucru la care se gândi fu bătrânul. Îl căută din priviri şi... Îl găsi. Zăcea într-o baltă de sânge, cu ochii larg deschişi fixaţi spre cerul senin, căruia parcă îi reproşa un sfârşit atât de nedrept. Flaneaua lui, altădată de un alb imaculat, era acum purpurie. Ca de obicei, nevinovăţii plăteau pentru pedeapsa primită de întreaga omenire.

Liam izbucni în plâns. Nu-l mai afecta că era, la rândul său, la fel de şifonat. Trăia într-o lume în care nedreptatea atinsese apogeul. Să-ţi plăteşti dorinţele... dacă vrei să te bucuri de ele? Se ridică în silă de pe caldarâm. Apoi vărsă. Se simţea dărâmat cum nu mai fusese niciodată. Parcă ar fi rămas acolo pentru totdeauna, fără să-i mai pese de lumea aceea crudă... nu, mai bine spus de lumea nepăsătoare în care trăia. De-abia acum simţi că ochii i se deschiseseră cu adevărat. Trăia într-o lume fără dorinţe. O lume fără **nimic**!

Liam nu ştia dacă acel „ceva” care îi luase omului puterea de a dori, unica şi adevărata putere, o făcuse din răzbunare sau din raţiuni comerciale, pentru a i-o revinde apoi cu porţia, în funcţie de posibilităţile băneşti. Însă era înclinat acum, tot mai mult, să creadă că totul fusese provocat intenţionat.

Trebuia să se întoarcă acasă, să-şi revadă soţia, s-o revadă pe Fiona şi... cam atât. Soţia îi era mai degrabă un bun prieten. Nu-i putea fi

mai mult, căci îi lipseau banii. Avea cu ea doi copii – un băiat şi o fată, Sean şi Claire. Atunci când îi concepuse plătise un munte de bani pentru a avea acea dorinţă. Făcuse un efort de neimaginat în prezent, ajutat de o rudă îndepărtată, consilier la Palatul Conducerii, care îi obţinuse o reducere substanţială de preţ. Un copil putea fi creat şi sec, printr-un simplu act sexual rece, robotic. Dar cum să ai un urmaş născut din lipsa de dorinţă? Trist, dar adevărat, majoritatea se năşteau astfel. Adică nedoriţi. Fiecare familie era obligată să aibă urmaşi, chiar dacă nu îi dorea. Jocurile sadice ale Conducerii...

Liam ar fi vrut să mântuiască lumea damnată în care trăia. Să-şi mântuiască ţara – o Irlandă mult mai liniştită, după conflictele care, cu veacuri în urmă, păreau că nu mai contenesc. Dispărând dorinţele, fuseseră estompate şi motivele de conflict. Dar tot înainte era mai bine, fiindcă pe-atunci oamenii luptau pentru impunerea propriilor dorinţe. Ce putea fi mai frumos de-atât?

Când ajunse acasă, Liam fu nedumerit de reacţia Fionei. Uitase ce păţise şi în mod sigur nu arăta prea bine, de vreme ce îşi îngrijorase consoarta. Fără să-l întrebe nimic, Fiona îl întinse în pat şi îi puse câteva comprese reci pe frunte şi pe piept. Liam avu timp să o examineze. Încă era foarte frumoasă. Deşi nu

dorea, putea să aprecieze frumuseţea. Blondă, cu ochii verzi şi foare limpezi, altădată ar fi fost dorită de orice bărbat normal. Era încă tânără, de-abia împlinise treizeci de ani; bine făcută, emanând sănătate şi bună dispoziţie, avea un farmec aparte, oferit de păru-i blond, lung şi ondulat, de pielea bronzată... Prin decolteu, sânii plini i se înfăţişau lui Liam în toată splendoarea. În trecut, nimeni n-ar fi rezistat unei asemenea privelişti; dar acum, Liam nu putea decât să realizeze că are sub ochii lui ceva extrem de frumos şi preţios. Atât, şi nimic mai mult. Fiona începu să îi maseze umerii. El zâmbi satisfăcut. Viaţa mai oferea şi clipe frumoase, infinit mai scurte decât cele rele. Brusc, fără să-şi dea seama, o trase deasupra lui şi o sărută scurt.

„Ce-i cu tine, Liam?”, îl întrebă ea, vizibil surprinsă şi oarecum stânjenită.

„Te iubesc, Fiona, te iubesc...”

Câteva fracţiuni de secundă, Liam avusese un impuls asemeni celui iscat de verdele intens. Nu ştia dacă putea să-l numească dorinţă, dar fusese ceva foarte plăcut.

„Şi eu te iubesc”, îi răspunse femeia. *„Dar trebuie să fiu sinceră. Ştii bine că nu pot să te doresc. Nu am cum...”*

Dorinţa era un lux. Şi cine mai dorea cu adevărat? *„Unde sunt copiii?”* întrebă el, după o scurtă pauză.

„Cum unde? La şcoală. Aiurit mai eşti, Liam. Totuşi, te iubesc aşa cum eşti.”

Fiona închise ochii şi îşi apropie buzele de ale lui, timp de câteva clipe. Îi simţi răsuflarea caldă. Apoi, femeia se îndepărtă. Fusese ceva rigid, mai mult din complezenţă, iar Liam ştia asta. Ce n-ar fi dat acum să aibă o avere ca să cumpere dragoste...

Copiii îşi priviseră speriaţi tatăl când se întoarseră de la şcoală. Liam arăta îngrozitor, întins în pat şi acoperit de comprese.

„Tatăl vostru a avut un mic accident, dar nu e grav. O să îi treacă repede”, se simţi datoare Fiona să explice. *„Hai, ieşiţi la joacă. Nu vă speriaţi, o să se facă bine.”*

Copiii se liniştiră după cuvintele Fionei. Timidă, Claire se apropie de mama ei.

„E-adevărat că se pot cumpăra şi dorinţe de oameni? De fapt, există dorinţe de oameni? Aşa spunea Logan azi, la şcoală.”

Fiona ezită să răspundă.

„Uite, Claire... Pentru asta trebuie să mai creşti. Acum nu ai înţelege nimic. Hai, du-te la joacă...”

„Bine, mamă”, răspunse Claire vizibil dezamăgită şi fugi din încăpere.

Rămaseră în cameră doar ei doi. Fiona îl privi pe Liam cu gravitate.

„Totuşi, spune-mi ce ai păţit!”

„Nimic important, Fiona, nimic important...”

„Spune-mi ce ai păţit”, accentuă ea. *„Şi să nu cumva să mă minţi.”*

Liam fu nevoit să-i povestească. Poate era mai bine aşa.

„Bine, Liam, dar te ştiam destul de calm. De unde ai avut puterea de a fi agresiv? În ziua de azi, numai cei de la conducere şi gardienii sunt agresivi.”

„Dar, Fiona, fără a dori, noi, oamenii de rând, suntem docili, nişte bieţi mieluşei. Parcă am fi castraţi.”

De fapt, gândi el, cam aşa şi era.

„Nu crezi că cei care ne conduc ne-au îndepărtat puterea de a dori tocmai pentru a ne domina mai bine?”

„Poate că da, Liam... Poate că da. Dar asta nu înseamnă că tu trebuie să fi neapărat exponentul nemulţumirii. Sunt atâţia care ar putea să...”

„Nu, Fiona... Dacă fiecare ar gândi aşa... Vreau să răzbun întreaga lume. Nu mai suport.”

„Eşti nebun, Liam. Mai bine dormi...Trebuie să te refaci. Mâine trebuie să te duci la muncă şi uite, aproape că s-a înserat.”

Pe Liam îl enerva docilitatea Fionei.

„Am dormit destul. O viaţă. Spune-mi, Fiona, de când nu am mai făcut dragoste?”

„Cine mai ştie?...” răspunse ea, surprinsă de întrebare, total dezarmată.

„Îţi spun eu! De când am conceput-o pe Claire. Ţi se pare normal să continuăm aşa? Vreau să te sărut o oră, o zi, fără să simt nimic fals. Vreau să mă bucur din plin de frumuseţea ta, aşa cum am făcut doar de două ori de când ne cunoaştem. Pentru Sean şi Claire. Dar acum aş vrea să o facem doar pentru noi. Să ne simţim bine şi ăsta să fie unicul scop. Dar, Doamne, deşi aş vrea, nu pot... Noi, bărbaţii de rând, suntem impotenţi. Iar voi, femeile noastre, pe care le iubim, sunteţi frigide. Nu mai ştim ce înseamnă emoţia dorinţei şi a posesiunii...”

„Liam, la ce-ţi foloseşte toată pledoaria asta? Culcă-te!”

„La naiba, femeie! Nu înţelegi nimic!!!”

Liam sări din pat şi îşi îmbrânci soţia. Ea rămase cu privirea în gol, prea surprinsă ca să reacţioneze. Nici nu îndrăzni să-l privească în timp ce-şi azvârlea nervos compresele şi se îmbrăca.

„Eu plec! M-am săturat. Mai bine putrezesc pe străzi decât să suport răceala din casă şi de peste tot. Duceţi-vă naibii cu totii!!”

Uşa trântită nu o dezmetici pe Fiona. Rămase cu privirile fixate undeva, pe un tablou care înfăţişa o scenă biblică cu Adam şi Eva. O lacrimă rebelă i se prelinse pe obraz. Părea mult mai îmbătrânită acum...

***

Aproape că se înnoptase. Liam se îndreptă către downtown, căutând cu disperare să-şi forţeze destinul. Toţi trecătorii care se mai aflau pe străzi îl priveau miraţi, unii chiar întorceau capul după el. Arăta ciudat. Avea ochii injectaţi şi mergea foarte repede, fără să-i mai pese de oamenii pe care nu-i ocolea, lovindu-i cu umărul. În faţa unui Pub îl acostă o prostituată. Cea mai veche meserie... Care uite că nu dispăruse nici măcar odată cu extirparea dorinţei.

„Scumpule... Numai 110.000 lire. 100.000 pentru plata dorinţei şi restul pentru mine. Am carte de credit pentru dorinţe. Şi, dacă vrei să-mi dai şi mie încă o sută de mii, să mai simt şi eu ceva...”

Liam o îmbrânci cu brutalitate, continuându-şi drumul spre nicăieri.

„Brută!...”, strigă femeia în urma lui. *„Fii blestemat!...”* Oare nu era deja blestemat? Asemeni celorlalţi semeni ai săi? Iar un blestem mai mare nici că exista!

Cu cât se apropia de centrul oraşului, cu atât luminile deveneau mai puternice şi mai numeroase, firmele mai răsărite, clădirile mai îngrijite. Un magazin se chema chiar „Dorinţa”. Tupeul celor ce-i înconjurau pe Conducători, îşi permiteau să folosească un astfel de cuvânt

sacru fără să se gândească la el cu jind. Dacă ar fi stat în puterile lui, ar fi aruncat asupra downtown-ului o bombă, să distrugă zona îmbuibaţilor. Dar asta după ce ar fi aflat secretul recăpătării dorinţelor şi ar fi eliberat întreaga lume.

Gândurile îi fură brusc întrerupte de apariţia celor doi gardieni care îl uciseseră pe bătrân şi care se postaseră în faţa cazinoului „Dublin”. Dădu să treacă prin faţa localului, dar fu oprit de alte gărzi înarmate până-n dinţi.

„Sorry! Pe-aici nu se trece, te rugăm să ocoleşti trotuarul.”

„Dar ce se întâmplă?”

„Nu te priveşte! Cară-te, n-auzi?”

Liam fu îmbrâncit de un gardian. Umilit, traversă strada. Totuşi, în faţa cazinoului se întâmpla ceva deosebit. Curiozitatea îl determină să nu se îndepărteze prea mult. Ocoli o clădire şi trecu printr-un gang întunecos, intrând într-o curte interioară. Avea să pândească de-aici. Dar în penumbra oferită de curte mai desluşi o siluetă. Care, din fericire, părea să nu-l fi observat. Era, de bună seamă, un nabab. Ţinea la ureche un videofon celular şi, deşi se străduia să vorbească destul de încet, era noapte şi se auzea aproape tot.

„Eu vin mâine dimineaţă. Da, vine şi Marele Conducător, cu ocazia asta îmi va fi prezentat. Eh, acolo, la o Ruletă sau la un Poker

American. Nu, nu mai mult de cincizeci de milioane de lire. Asta e o afacere. Salut!”

„Doar cincizeci de milioane de lire”, se trezi murmurând Liam. „Asta da bănet.” Acum se lămurise că în cazinou avea să sosească un grangure mare. Dacă nu chiar cel mai mare.

Se pare că şi nababul îi auzise vocea, căci se întorsese brusc, privind către colţul în care se ascundea. Nu, Liam nu trebuia să rateze ocazia. Nababul se îndreptă către el. Era înarmat. Liam se încordă, aşteptând fără să mişte un deget. Îl lăsă pe străin să treacă de el şi-i sări în spate, lovindu-l cu sete în ceafă. Avea un cot ucigător, nimeni nu i-ar fi rezistat. Îl trase pe străin în gang şi-l dezbrăcă.

Acum, Liam era un alt om. Îmbrăcat la costum, cu un videofon şi-un revolver. Un Colt ultimul tip. Venise vremea mult aşteptată.

În faţa cazinoului era aceeaşi forfotă. În schimb, acum nimeni nu-l mai oprea. Aspectul său fizic era un adevărat permis de trecere. Prudent, îi evită pe cei doi gardieni. Dar cine îl mai recunoştea acum? Intră în cazinou, salutat cu amabilitate de portari. I se făcea o primire regească, de parcă el ar fi fost cel mai important. De fapt, aşa şi era. El avea să salveze lumea. Acum nu mai risca nimic. Era alt om. Avea alte haine. O damă bine îl opri din drum şi îl întrebă dacă ştie când vine Marele Conducător.

„Trebuie să apară. Încă puţin”, îi răspunse el, natural.

„Joci la Ruletă?”, îl întrebă femeia. Tipa îl aborda fără niciun complex. Liam ezită o clipă, dar îşi aminti că avea asupra lui cărţile de credit ale victimei.

„De fapt, de ce nu?”

Urcă la etaj, unde se afla o sală imensă, puternic luminată de nenumărate candelabre. De pereţi erau agăţate tablouri care înfăţişau numai nuduri – atât feminine, cât şi masculine. De bună seamă că erau puse acolo tot ostentativ, aşa cum era tot ce se afla în acest cazinou. Inspirau dorinţa.

Trecură pe lângă o masă unde câţiva bătrâni obezi jucau „Black Jack”.

„21!”, răcni unul dintre ei. *„Te-am făcut!”*

Dealer era o femeie mai mult dezbrăcată, pe care scria dorinţă. Liam îl auzi pe câştigător cum îi făcea propuneri. Ce scârbos... Femeia se pare că acceptase cu cea mai mare uşurinţă. Atât timp cât dorinţele puteau fi cumpărate...

„Hei, ce-i cu tine?”, îl dezmetici femeia de lângă el. *„De fapt, nici n-am apucat să facem cunoştinţă. Mă numesc Clara. Clara McKinley.”*

„Încântat, Clara, îmi pare bine”, răspunse Liam glacial, fără să se prezinte, la rândul său.

Femeia arăta de-a dreptul fabulos. Era îmbrăcată într-un deux-pieces, ah... un verde, cu un decolteu mai mult decât exagerat. Părul

îi era negru ca pana corbului, iar sânii ştiau cu siguranţă ce înseamnă siliconul. Se vedea că era plină de bani.

„Dar tu nici nu mi-ai spus cum te cheamă”, îl apostrofă ea puţin, luându-l de braţ cu tandreţe. Liam simţi căldura mâinilor şi realiză că nu îi era deloc indiferent.

„Ăăă... Liam... Liam Fitzgerald.”

O scăpare sau nu, îşi rostise numele real. Dar cui îi mai păsa?

„Bine, Liam, alegem ruleta asta?”

„De ce nu ?”

Clara se îndreptă spre ruletă, trăgându-l după ea. Pe chip i se întipărise un zâmbet care părea că ascunde ceva.

„Liam, o să avem parteneri la înălţime, în seara asta. La cea mai mare înălţime!...”

Şansa îi surâdea. Din ce în ce mai mult. Era sigur că la acea ruletă avea să joace şi Marele Conducător. Ruleta era jocul de noroc preferat al Marelui Conducător. Ruleta era jocul de noroc preferat de Lucan O’Neil, Stăpânul Absolut al Lumii şi mai ales, al Dorinţelor.

„Ah, de-abia aştept! Am o dorinţă de joc...”

Clara încerca să spargă tăcerea lui distantă. O întărâta vădita lui indiferenţă. Dorea. Să joace şi să-l aibă pe Liam.

„Mai spre dimineaţă ce faci? Vii la mine?”

Femeia îi mângâie languros obrazul. Liam nu-i răspunse nici de astă dată. Pentru că n-

avea niciun impuls. Pe când ea îşi tot afişa dorinţele, de aproape o oră. Atunci deduse că acei fericiţi din vârful societăţii ştiau permanent ce înseamnă dorinţa!

În sală se lăsă o linişte mormântală. Îşi făcea apariţia Marele Conducător. Majoritatea celor aflaţi acolo îl ştiau. Lucan saluta necontenit, în stânga şi-n dreapta. Era un bărbat între două vârste, înalt şi plin de prestanţă. Avea părul grizonat şi o privire care părea că îţi pătrunde în minte; o privire care nu putea fi uitată prea uşor. Îmbrăcat într-un smoking negru, părea prietenos. Zâmbea şi saluta absolut toţi invitaţii. Se îndreptă spre ruletă şi întinse mâna viitorilor parteneri de joc... Inclusiv lui Liam.

„Ei, treburile statului nu sunt chiar atât de apăsătoare, astfel că îmi permit şi eu ceva timp liber. Populaţia o duce excelent şi noi la fel. Gata pentru distracţie?”, rosti Conducătorul pe un ton sarcastic. Populaţia o ducea bine...

Jocul începu. Pariurile erau în toi. Lucan O’Neil parie pe roşu. Liam, pe negru. Clara parie pe câteva cifre, printre care şi 13. Câştigător ieşi, bineînţeles, Lucan.

Într-o jumătate de oră, Marele Conducător nu pierdu mai mult de o tură, două. Aşa, din complezenţă. Liam nu prea avea noroc. Era ceva normal, nu îşi dorea victoria. Pierduse o groază de bani, peste un milion de lire. Dar avea cărţi de credit. Care, în curând, n-aveau

să-i mai folosească la nimic. Pariase pe toate numerele, dar ele ieşeau câştigătoare în alte jocuri şi nu când trebuia.

„N-ai prea mult noroc”, îi zise Marele Conducător. *„Nu îţi doreşti îndeajuns victoria.”*

„Nu îmi doresc nimic”, rosti Liam printre dinţi.

Cuvintele Conducătorului îi umpluseră paharul răbdării. Peste tot în jurul lui se vorbea doar despre dorinţă.

„Vorbeşti ca un om de rând”, îl apostrofă Lucan. *„Noi trebuie să ştim ce înseamnă dorinţa. De fapt, noi, cei cu sângele albastru, n-am uitat asta niciodată. Pariez pe negru!”*

„Bine, dar dispozitivul?...”, plusă Liam, interesat de întorsătura pe care o luase discuţia.

„Ce naiba, ştii bine că nu există niciun dispozitiv! E vorba de o simplă sugestie. Oamenii de rând şi-au pierdut puterea de a dori din cauza noastră, pentru că le-am luat orice speranţă de a mai dori ceva. Pentru că am dorit noi prea mult... Ha, ha!”.

Hohotul sarcastic al Conducătorului îl călcă pe nervi pe Liam. Atmosfera din cazinou era înfiorătoare. Nu ştia dacă ce spusese Lucan era adevărat, nu mai era sigur de nimic. Decât de viitoarea mizã a pariului.

„Pariez pe verde.”

„Dragă, cred că ştii că nu există aşa ceva”, îi replică prietena lui, Clara, pe care aproape că o uitase, deşi se afla lângă el.

„Pariez pe verde”, accentuă Liam, privind la cămaşa Marelui Conducător, care era de un verde intens, aşa cum nu mai văzuse decât în timpul orei de dorinţă.

Începea să dorească fără a plăti măcar un penny. Încă nu ştia ce, dar dorea. Era primul om de rând care dorea fără a-şi plăti şi comanda dorinţa. Dorea, dorea cu adevărat, impulsul i se accentua din ce în ce mai mult. Cei din jur îl aşteptau miraţi, încercând să scoată de la el un pariu serios. Dar el pariase pe verde. Da, **dorea...**

Cu mâinile tremurânde, scoase din buzunarul interior al sacoului un revolver. Trase. În jurul său auzi ţipete de groază. În faţă zări un verde intens, pătat de sânge.

Dorea... Era în culmea extazului. Trase în neştire. Dorea să ucidă. Asta era acum dorinţa lui cea mai arzătoare.

Toată lumea era verde. Plăcerea era verde. Femeia, mâncarea, băutura, erau verde. **Moartea era verde.** Când trăgea era verde, deci era plăcut.

Îşi îndreptă revolverul spre tâmplă. Din cea mai sinceră şi mai puternică dorinţă... Parcă acum şi sângele împroşcat era verde. Nimicul era verde...

***

Doi tineri, un el şi-o ea, se plimbau încet pe stradă, ţinându-se de mână mai mult din complezenţă. Erau doar prieteni foarte buni; mai mult nu puteau fi.

Dar el simţi brusc un impuls puternic, ceva nemaiîntâlnit până atunci. O luă deodată în braţe, o mângâie pe obraz, pe gât, o sărută cu foc. Un impuls pe care nu-l mai cunoscuse niciodată, un impuls care-l făcea fericit. Deşi era destul de tânăr şi nu ştia de dorinţe decât din auzite, simţea că o dorea pe fată. Fără să fi plătit.

Cu timpul, străzile se umplură de cupluri din ce în ce mai tandre, Adami şi Eve care descopereau ce e dorinţa, Adami şi Eve care aveau să înceapă o nouă lume.

Nimeni nu ştia că fuseseră mântuiţi prin dorinţa de a ucide. Oamenii de rând doreau din plin acum, să se iubească, dar şi să se răzbune. Porniră spre downtown, spre Palatul Conducătorilor. Doreau, la rândul lor, să ucidă. Toţi începeau să vadă, să simtă un verde intens, pătruns în minţile lor nu se ştie de unde.

În faţa unui panou verde intens stătea o femeie înveşmântată în negru. Privea cu ochii ei verzi, inexpresivi, către acea culoare care nu

o fascinase niciodată. Dar îi amintea de ceva. Dorea. Însă ceea ce dorea ea n-avea să se mai împlinească niciodată...

Zeii erau deţinuţi

I

Tiberius, nu înţelegi cum se face că lumea este pentru unii atât de limitat, iar pentru alţii, practic, nu are graniţe. „Cei din afară”, care, de la o vreme, nu îi mai vizitează pe „cei închişi”, pot intra în **Cetate**. Dar ei, „arestaţii”, sunt nevoiţi să se oprească la hotarele oraşului. Datorită unui scut energetic blestemat care are un sens unic. Se intră, dar nu se mai iese decât cu permisiunea „celor din afară”.

Cetatea este subpopulată. Cinci mii de suflete trăiesc acum între zidurile ei fictive, de netrecut, ziduri care adăposteau cândva milioane de oameni. Cei care au plecat sunt acum părinţii „celor de afară”. Cei din interior, „închişii”, din rândurile cărora ai onoarea să faci parte şi tu, Tiberius, sunt urmaşii unor deţinuţi uitaţi sau, poate, lăsaţi în cetate în timpul marii evacuări. De fapt, ce mai contează ce se întâmplă afară? Aici, în interior, nu există prea multe legi şi totul este bine. Fiecare face exact ce-şi propune. Orice individ are propriile legi. Dar vai, vai de cel care nu le respectă. Marele Ordinator este de-a dreptul neiertător

în aceste situaţii. *„Cine îşi impune propriul program, trebuie să-l respecte. Fiecare este obligat să-şi impună un program.”* Aşa sună unica lege comună a cetăţii. Omul autoprogramat. Agonie şi extaz. Dramă şi comedie, în acelaşi timp.

Aleargă, Tiberius. Aleargă. Nu uita că ţi-ai programat o întâlnire cu prietena la ora 19:00. Mai ai trei minute şi, dacă vei întârzia, Ordinatorul va fi nemilos. *„Nihil Sine Ordinator”* este deviza ta şi a celorlalţi „închişi”. Trebuie să o respecţi, Tiberius. Asemeni prietenei tale. Curând, va trebui să vă întâlniţi şi să mergeţi într-un restaurant select. În jurul orei 21:00 va trebui să faceţi dragoste. Chiar dacă nu veţi avea nici cel mai mic chef. Asta e, Ordinatorul nu ştie de glumă. Voi, doar voi aţi ales aceste ore, de comun acord. Cu o zi înainte. Nu ar fi păcat să daţi totul peste cap şi să stricaţi programul comunicat Ordinatorului cu puţin timp în urmă? Orice nerespectare a programului autoimpus echivalează cu o rotiţă ruptă din Marele Mecanism al Cetătii.

Dincolo de ziduri trăiesc oameni, dar voi, voi sunteţi zei. Zei închişi datorită invidiei „celor de afară”. Zei care vor evada la timpul potrivit şi vor elibera întreaga lume. O divinitate trebuie, însă, educată din cea mai fragedă copilărie. Marele Ordinator are grijă de toate. O divinitate trebuie să respecte tot ce îşi

propune. Ordinatorul este neiertător în cazul nerespectării unicei Legi care domină Cetatea. Cei care nu se ţin de cuvânt vor fi izolaţi în Cartierul Vechi al Cetăţii, nelocuit de sute de ani. Cine nu îşi domină impulsurile de moment şi nu îşi respectă programul, nu poate fi socotit demn de a trăi printre ceilalţi zei.

Tiberius, eşti zeu şi o iubeşti prea mult pe Larisa, astfel că nu doreşti să-i faci probleme. Dar spune, cât de mult nu ţi-ai dori să o suni pe nepregătite, la miezul nopţii... Să faci dragoste cu ea atunci când vrei, chiar în momentul acela de tensiune, când nu ştii ce se va întâmpla în următoarele clipe. De fapt, totul se petrece potrivit voinţei tale. Dar potrivit voinţei tale pe care o aveai cu o zi în urmă, nu potrivit voinţei de moment. Ideea programului stabilit cu o zi înainte a fost introdusă, cu mult timp în urmă, de Marele Ordinator, la ideea unui nenorocit de filosof. Care susţinea că tot ce-ţi vine pe moment este iraţional, iar cum un zeu este raţional... Blestemat să fii, Lucas! Credeai că şi sentimentele pot fi programate cu o zi înainte...

Tiberius, eşti transpirat, constaţi că ţi-ai pătat şi jeanşii pe care de-abia i-ai spălat, dar nu mai contează decât un singur lucru. Să ajungi acolo. Şi, mai ales, la timp. Marele Ordinator nu ştie ce înseamnă sfertul academic, termen rămas doar în istorie,

aparţinând în prezent doar celor din exteriorul Cetăţii. Te uiţi la ceas şi te îngrozeşti, Tiberius. Este deja ora 19:00 şi tu ai da orice pentru a opri timpul în loc... sau poate că, totuşi, nu ţi-ai potrivit bine ceasul... Copilării, simple copilării... Ordinatorul coordonează toate ceasurile, de la cel mai mic ceas-jucărie până la orologiul din Piaţa Marelui Palat. Este 19:01 şi totul s-a dus pe copcă... Te gândeşti la sinucidere, dar ar fi un delict major, căci nu ţi-ai programat şi nici justificat în vreun fel autosuprimarea. Pentru a recurge la acest ultim gest disperat este nevoie de un proces care poate dura luni de zile, lăsând la o parte anumite cazuri excepţionale. Şi dacă verdictul îţi este nefavorabil, nu poţi face recurs şi rămâi condamnat la... viată.

Mai ai doar o sută de metri până la locul de întâlnire, sub ceasul din Piaţa Academiei. Alergi, loveşti trecătorii din jurul tău fără să-i simţi, deşi pentru ei, mai mult ca sigur, fiecare impact reprezintă un joc greu de uitat. De peste zece minute te cuprinde acel fior binecunoscut care nu îţi dă pace până când nu te afli în faţa faptului împlinit, fie şi într-un mod cu totul malefic. Cu cât te apropii mai mult, cu atât starea de anxietate ţi se amplifică, până când simţi că bătăile inimii sunt mai rapide decât paşii tăi. Organul vital îţi izbeşte pereţii cavităţii toracice, încercând să evadeze din

tine. Dar nu o poate face, nu poate evada, aşa cum nu poţi nici tu să scapi din Cetate. Şi ea, asemeni ţie, are un program pe care trebuie să-l respecte. Tac-tac, aşa trebuie să bată până în ultima clipă. Dar şi ea poate greşi. Aşa cum ai făcut tu acum, întârziind... Au trecut cinci minute. Te năpusteşti asupra locului de întâlnire cu ochii închişi. Încerci să-ţi imaginezi ochii Larisei, inundaţi de lacrimi. Îţi imaginezi ceasul pe care ea îl vede ca prin ceaţă. Devii convins că frica de care eşti dominat este, mai mult ca sigur, un nimic faţă de îngrijorarea care a invadat sufletul Larisei.

Deschizi ochii... Nu realizezi imediat ce vezi. În faţa ta zace ea, într-o baltă de sânge. Ce ai făcut, Tiberius? Pentru cinci minute... Ochii inerţi ai Larisei par a te privi iertător. Ai ucis un suflet nevinovat. Nu mai eşti capabil să rosteşti vreun cuvânt. Nici măcar un geamăt de durere sufletească. Te repezi spre corpul ei nemişcat. Şi răsufli uşurat. Era o hologramă. Altă glumă proastă a Marelui Ordinator. Acum poţi să fii pedepsit în orice fel, important este că ea trăieşte, de acest lucru nu te mai poţi îndoi. Nici nu te gândeşti bine ce pedeapsă ai putea primi şi spre tine aleargă o femeie – de fapt, impropriu zis femeie, mai degrabă un mastodont de peste 150 de kilograme. Ca din senin, uiţi de Larisa şi te gândeşti la tine, la ce va urma în noaptea care va veni. Se pare că

Marele Ordinator te-a scutit de izolarea permanentă, dar te va aştepta o noapte de coşmar. Femeia obeză îţi e destinată ţie, Tiberius. Deşi e doar un simplu replicant, va trebui să o satisfaci o noapte întreagă. Şi când te gândeşti că dacă nu întârziai cele cinci minute puteai să fii în pat cu Larisa... Dai să fugi, dar apar imediat cinci replicanţi-gărzi, coordonaţi direct de ordinator. Va trebui, într-adevăr, să te retragi cu... mmm... „femeia" asta. Femeia... oare ce o face acum Larisa? În orice caz, o duce mult mai bine decât tine, să fii sigur de asta!

II

Te trezeşti mahmur, cu dureri de cap şi de spate. Te uiţi în stânga ta. Patul este gol, slavă Ordinatorului! Pe locul rămas liber se zăreşte încă o adâncitură, peste care nu se poate trece cu vederea. „Viaţa merge înainte, scapă de povara trecutului", te gândeşti, încercând să te repui pe picioare. Dar eşti total deprimat, ca şi cum te-ai afla după o înfrângere care ţi-a tocit firul vieţii, total compromis de-acum înainte. Nici nu realizezi când pui mâna pe receptor şi formezi numărul Larisei. Dar după ce apeşi pe ultima cifră şi începe să sune, te cuprinde un fior. Sufletul tău devine un ocean de emoţii şi remuşcări. Anulezi apelul. Nu, Tiberius, nu mai

ai curaj. Totuşi, o iubeşti. Nu vrei ca totul să se termine între voi într-un mod atât de stupid.

Tiberius, nu mai fi trist. Bucură-te, astăzi ai o zi fără program, inerentă unei prime sancţiuni. Poate va fi unica ta zi în care vei face orice vei dori, fără să-ţi stabileşti programul cu 24 de ore înainte. Îţi iei cartela de identificare, pe care este precizată situaţia ta specială, anume că ai primit o sancţiune şi deţii o zi fără program. Pe stradă râzi în sinea ta când vezi oamenii cum aleargă, asemeni unor furnici, sau nu, mai bine zis aidoma unor roboţi care nu văd ce au în faţă decât pe un unghi de zece grade. Nu uita, Tiberius, cu o zi în urmă erai şi tu asemeni lor. Şi vei reintra în normal a doua zi. Poate că tu eşti unicul zeu căruia i-a trecut prin minte să evadeze dintre zidurile acestei citadele blestemate. Dar, cu ce folos? De mic copil te-ai frământat, încercând să găseşti o cale de scăpare, pe când ceilalţi zei îşi duceau viaţa ca şi acum, asemeni unor animale domestice care trăiesc în ograda Marelui Ordinator.

Te gândeşti, cuprins de groază, că va veni seara şi vei fi nevoit să-ţi declari programul pentru a doua zi. Deci, vei fi obligat să te reîncătuşezi cu propriile-ţi mâini. La şapte, micul dejun, la şapte şi jumătate, plecarea la serviciu, la opt fără douăzeci ajungi la serviciu, la trei termini, la trei şi cinci cumperi ziarele, la

trei şi un sfert te duci la un biliard, la patru vrei să agăţi o puicuţă... La naiba, trebuie să declari şi asta dacă vrei să ţi se permită. Bineînţeles, o puicuţă replicantă, care îţi va ieşi în întâmpinare aşa, din întâmplare. A naibii întâmplare, Ordinatorul ştie tot, Ordinatorul este Marele Zeu şi peste el nu poţi trece decât terminat ca divinitate.

Dar cum ar fi, Tiberius, să te transformi în om, adică într-unul „de afară”? Nu, este imposibil, lasă copilăriile. Tu te-ai născut zeu şi vei muri zeu. Precum un copac nu se poate transforma într-o floare, nici tu nu poţi deveni din zeu om. Te-au învăţat asta pe băncile şcolii, unde ai luat pentru prima dată contact cu beneficiile autoprogramării. Beneficii... În sfârşit, aşa ţi-au impus învăţătorii şi aproape că au reuşit să te convingă. Iar pe ceilalţi... pe ceilalţi, din păcate, i-au convins...

Te opreşte un gardian, cerându-ţi cartea de identitate.

„Mi-am programat ieri să-ţi dau un pumn în scăfârlie. Spune-mi, ce să fac?”, îi zici pe un ton cât se poate de serios.

„Vom cerceta şi dacă Ordinatorul confirmă, mă voi supune.” Replicant prost... Fără suflet şi fără minte, încercând să oprească zeii. El vorbeşte cât se poate de serios, dacă Marele Ordinator confirmă autoprogramarea şi dacă este de acord, ai tot dreptul să-i dai un pumn.

Faţa lui rigidă şi albă, cu un aspect, ce-i drept, destul de dur, este tocmai bună pentru un pumn cum n-ai mai dat în viaţa ta.

„Hai, zeule, dă-mi cartela de identitate”, îţi porunceşte ironic sau, cel puţin, aşa ţi se pare.

Tu n-ai de ales şi i-o întinzi, privindu-l drept în ochi, sfidător. De fapt, de azi dimineaţă nu îţi mai pasă de nimic, de absolut nimic. „Zeule, zeule, eşti de fapt un nimic. Mai bine te năşteai ultimul dintre oameni”, îţi zici în sinea ta. Da, mai bine ultimul dintre oameni decât primul dintre zei... Primul între zei care a deschis ochii, dar din păcate fără niciun rost.

„Zeule, eşti în neregulă. Ai zi fără program şi ţie îţi arde de glume. Hai la Ordinator, îţi vei stabili program chiar acum. Să fii fericit că sunt bine dispus, altfel îţi garantez că nu scăpai aşa de uşor.”

Replicant imbecil, foloseşte mereu aceeaşi placă. I-auzi, *„ai noroc că sunt bine dispus”.* Îţi aminteşti de Larisa. Dacă îţi vei stabili un program fără să vorbeşti cu ea, o vei pierde pentru totdeauna. Drumurile voastre se vor despărţi aşa cum se rupe în mai multe bucăţi o sfoară veche şi putredă.

„Vă rog... Pot să dau un telefon?”, te adresezi replicantului, îl implori.

„Nimic! Mergi cu mine şi îţi stabileşti programul!”, îţi răspunde el, mult mai puţin bine dispus.

Ai pierdut-o pe Larisa, ai pierdut tot. Ţinta ta e acum Marele Palat, unde îţi vei arde firul speranţelor. Mergi ca spre locul de execuţie, secondat de replicantul care, de fapt, îşi face datoria.

III

Larisa nici nu auzi ceasul când sună. Doar se întoarse pe cealaltă parte a patului, încercând parcă să alunge un vis urât. Se trezi abia la 10:00... La 08:00 ar fi trebuit să ajungă la slujbă şi acum, în mod normal, s-ar fi aflat în birou, în faţa unui mic ordinator.

Ciudat, deşi nu respectase programul, până acum nu venise la ea niciun gardian, obligat, prin lege, să o ridice. Ieri nu se prezentase la întâlnirea cu Tiberius. De fapt, de la o vreme tipul îi devenise antipatic şi voia să încheie relaţia cu el. Chiar îi oferise câteva indicii, poate cam subtile pentru un îndrăgostit irecuperabil, aşa cum era Tiberius. Dar şi ea fusese nehotărâtă... Încă mai ţinea la el, dar era altceva, diferit de ce fusese înainte. Nu îl mai iubea, era doar ataşată de el sau poate doar îl compătimea. Ce îi mai lega era doar un lanţ de amintiri... Un lanţ pe cale să ruginească.

De o săptămână, de când apăruse... Celălalt, Larisa devenise conştientă că relaţia ei cu

Tiberius va trebui să ia sfârşit cât se poate de repede. Se îndrăgostise fulgerător de Celălalt. Totul se întâmplase la serviciu, prin intermediul micului ordinator. Nici măcar nu-l cunoştea personal pe Celălalt. Dar vorbeau de dimineaţa până seara prin intermediul computerului. El, noul ei prieten, începuse să o iubească. Ea se îndrăgostise de el încă din prima zi.

De atunci nu mai era deloc punctuală. Deşi nu mai respecta programul, gărzile-replicanţi o ocoleau inexplicabil. Putea să facă, într-adevăr, tot ce îşi dorea. Cu Tiberius făcuse dragoste pentru ultima oară cu trei zile înainte. El, plin de pasiune ca întotdeauna, încercase să o satisfacă. Dar ea se purtase destul de distant. Întinsă în pat, rigidă, cu privirea în gol, nereceptivă aproape la fiecare mângâiere a lui Tiberius, fără să scoată nici cel mai mic geamăt, Larisa se simţea asemeni unui corp străin care nu îşi avea locul în braţele acelui bărbat, devenit şi el, între timp, tot un străin.

Ziua următoare i-a propus lui Tiberius o mică pauză, iar el a fost de acord. Larisa motivase, ca o ticăloasă ce devenise, că nu se simte bine şi că nu doreşte să-şi mai părăsească locuinţa o zi întreagă. Tiberius o crezuse orbeşte, fără să o întrebe cum poate să încalce programul nepedepsită. Peste încă o zi îşi stabiliseră o întâlnire la care ea nu se prezentase. Tot

timpul, Larisa nu făcuse altceva decât să ajungă la serviciu mai devreme, să stea în faţa biroului de dimineaţa până seara şi să discute cu Celălalt prin intermediul ordinatorului.

Acum stătea lungită pe pat, cu privirile fixate undeva în tavan. Ochii ei albaştri căutau să întrevadă chipul lui, aşteptând parcă o revelaţie oferită de albul monoton al tavanului. În acelaşi timp, pielea ei bronzată i se înfierbântase, iar respiraţia îi devenise sacadată. Inima îi bătea neregulat... Larisa se gândea la el, trecându-şi mâinile prin buclele blonde, tremurând de excitaţia aşteptării. Da, nu arăta deloc rău... Îşi privea sânii bine conturaţi, gata să explodeze, mijlocul subţire, picioarele lungi... Toate le păstra pentru El. El... cine o fi oare?

La un moment dat, visul cu ochii deschişi îi fu întrerupt de sunetul telefonului. Sări din pat, plină de nerăbdare, şi ridică receptorul, cuprinsă de emoţie. Dar se auzi un pocnet şi, apoi, zgomotul sacadat care anunţa întreruperea convorbirii. Oare, oare o fi fost el?... El, Marele Ordinator, pe care îl iubea nebuneşte?

IV

Tiberius, nu te mai gândi la ea. Larisa aparţine trecutului. Degeaba, nu poţi să o

ştergi din memorie, o iubeşti prea mult, poate că mai mult decât trebuie. În faţa ta se înalţă, macabre, zidurile înnegrite ale Marelui Palat. Urci o mulţime de trepte, care îţi dau impresia că nu se mai termină. Dar nu simţi nicidecum o înălţare. Acolo, sus, este sfârşitul. Iar jos, în urma ta, sunt amintirile, Larisa, toţi prietenii tăi... Este imposibil să te mai întorci. Cum te apropii de ele, uşile masive, de marmură, se deschid maiestuos, invitându-te să pătrunzi în incinta întunecată, prea întunecată, a Palatului.

„Care este camera ta?”, te întreabă gardianul.

„2016”, răspunzi tu, cu jumătate de gură.

„2016, zici? Hai...”

Acel „hai” grăbit, rostit de replicant, îţi bagă spaima în oase. Realizezi că mai ai doar un minut şi vei reintra în normal. Dar ce normal...

Urci foarte repede cu un lift care nu te lasă să-ţi închegi nici cel mai mic gând. Ajungi la etajul 37, unde se află camera ta, camera în care îţi stabileşti din copilărie programul pentru a doua zi. Uşile se închid în urma ta, separându-te de gardianul care ţi-a nenorocit viaţa de zeu.

„Salut, Tiberius Bonavis. Nu ai fost deloc cuminte”, ţi se adresează Marele Ordinator, cu o voce înşelător afectată.

„Credeai că mă vei păcăli, încercând să evadezi din Cetate? Of, copilule, nu ştii că

absolut, dar absolut nimeni nu poate să părăsească Cetatea? Nici măcar eu! Noi suntem zei, cei de afară sunt oameni şi nu vom mai lua niciodată legătura cu ei. Suntem separaţi de sute de ani. Înţelegi, Tiberius? Revino cu picioarele în Cetate, până când nu va fi prea târziu. Hai, să-ţi aud programul, începând cu seara asta. Ora 20:00...”

Tiberius, nu eşti în stare să îngaimi niciun cuvânt. Priveşti zidurile albe care te înconjoară din toate părţile. Chiar, de unde vine Vocea? La asta nu te-ai gândit niciodată.

„Hai, Tiberius. Programul.”

Nu, nu-i vei răspunde. Îl vei sfida. Poate să îţi facă orice.

*„**Programul**, Tiberius! Ai înţeles? **Pro-gra-mul!**”*

Marele Ordinator simulează al naibii de bine nervii.

Parcă ar fi zeu sau, mai mult, om... Căci oamenii sunt atât de impulsivi, aşa spun legendele. De fapt, de ce să nu-i spui? Şi-aşa, nimic nu mai are rost. Resemnat, deschizi gura.

„La ora 20:00...”

„Te ascult, Tiberius”, rosti Marele Ordinator cu o voce mult mai blajină.

„La...”

Tiberius, eşti lac de sudoare, inima ţi-a luat-o razna, dar fă-ţi curaj. La urma urmei...

„La ora 20:00 vreau să mor.”

V

Guvernul Terrei era alarmat. Proiectul Cetăţii eşuase. Scutul energetic se „dezintegrase” fără nicio explicaţie. Cei cinci mii de locuitori cărora le fusese impus să creadă că erau zei se împrăştiaseră în toate colţurile lumii. Acum, forţele de ordine nu aveau altceva de făcut decât să îi vâneze. Astfel de oameni sau aşa-zis zei nu puteau fi lăsaţi în libertate. În ultimul veac, în Cetate avuseseră loc multe mutaţii, fiind impus un nou regim social. Mai multe nu ştia nici secretarul general O.N.U.

Într-adevăr, Cetatea rămăsese foarte mult timp izolată de restul lumii. Pentru că acolo trăiau cinci mii de cobai pe pielea cărora se încerca viabilitatea unui nou tip de regim sociopolitic. Cei cinci mii, urmaşii unor deţinuţi de drept comun, erau speranţa umanităţii. Dar ceva fusese în neregulă...

***

Flavius avea douăzeci de ani şi de când se ştia nu făcea altceva decât să comande un computer. Maşinăria era prietenul său din cea mai fragedă pruncie. De fapt, pentru Flavius, biocomputerul cu structură moleculară

reprezenta o fiinţă vie, asemeni unui prieten bun sau unei iubite.

De o săptămână, părinţii lui Flavius observaseră totuşi o schimbare. Băiatul lor nu mai părăsea locuinţa şi stătea în faţa computerului de dimineaţa până seara, ca sub efectul unei vrăji sau al unui drog. Avea aerul unui îndrăgostit. Tatăl şi mama lui nu mai înţelegeau ce se întâmplă cu odrasla lor. Nu mai vorbea cu nimeni şi rostea într-una:

„A dorit să moară. Nu voiam chiar asta... Imposibil, a dorit să moară!...''

Părinţii ar fi trebuit, cu siguranţă, să apeleze la un psihiatru; Flavius se purta de mic copil foarte ciudat, luându-şi prea în serios jocul la calculator. Poate mult, mult prea în serios... Parcă ar fi avut o responsabilitate imensă. De multe ori renunţa să-şi ia micul dejun sau masa de prânz în favoarea computerului. Şi avea orele lui fixe, când nu putea fi răpit din faţa ordinatorului pentru nimic în lume.

Doar în acea dimineaţă făcu o excepţie. Computerul, nu se ştie de ce, se defectase destul de serios. Un virus, un sistem defect, nu reuşea să-şi dea seama. Era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva. Nimeni n-ar fi reuşit să-l oprească din muncă, nici măcar secretarul general al O.N.U. Trebuia, trebuia să-i dea de cap calculatorului. Era viaţa lui, altfel ar fi murit, de bună seamă.

Nici nu auzi când tatăl său intră în cameră, vizibil amuzat.

„Flavius...”

„Lasă-mă, tată. La naiba, vezi că am de lucru!”

„Flavius, te caută o tânără, Larisa. N-a avut altceva mai bun să-mi zică decât că te iubeşte...”

Flavius tresări şi aruncă circuitele pe care le ţinea în mână. De-acum, viaţa lui nu mai era calculatorul pe care îl manevrase până atunci...

VI

Doar 4999 de foşti zei, acum oameni în devenire, sunt conştienţi că îşi datorează libertatea lui, cel ce s-a jertfit pentru ca ei să se poată reintegra în lumea „de afară”. Din acea zi, începând cu ora 20:00, cu toţii au aflat adevărul, în afară de cel pentru care totul s-a năruit, cel pentru care totul a încetat atunci: **Tiberius.**

Un nou Mesia? O, nu... Tiberius a fost primul zeu care a redevenit Om...

Oraşul meu, stăpânul meu

Angel era neliniştită. Începând de ieri, era tratată ca un „paria” de toţi supraveghetorii de ordine. Aproape nimeni n-o mai lua în seamă. Clădirile o respingeau. Viaţa ei căpătase o întorsătură care avea să dispară doar odată cu dispariţia sa fizică. Atunci când avea să renască în Oraşul de sus.

„Învaţă să fii prietenos cu toată infrastructura urbană. Numai aşa te vei putea adapta în societate”, spunea – sau, mai degrabă, poruncea – regula de aur a Oraşului. Ea nu îşi amintea s-o fi încălcat-o vreodată, dar acum suporta consecinţele unei abateri fictive. Nicio clădire nu îi mai permitea să treacă de intrare. Nici măcar propria ei locuinţă.

Afară era o caniculă insuportabilă şi ea devenise, peste noapte, un „homeless legal”. Asta deşi avea un apartament situat într-o zonă aproape centrală, care beneficia de aer condiţionat şi de tot tacâmul aferent. De dimineaţă aflase că nu mai are serviciu. Clădirea unde lucra, patronul pentru care muncea de peste zece ani, îi zăvorâse porţile. Doar atât. În rest, nimeni nu o anunţase nimic. Ceilalţi colegi treceau pragul instituţiei, privind-

o uşor compătimitor. Ei credeau că încălcase Legea. Dar nu era adevărat. Nu făcuse nimic. Nimic rău... Nimic bun...

Acum toate uşile îi erau blocate, de parcă ar fi fost o conspiraţie a clădirilor din oraş. N-avea cum să pătrundă prin alt loc. Se zice că, în vremuri de mult apuse, existau deschizături la fiecare nivel, care permiteau omului să întrevadă lumina soarelui. Se numeau „ferestre”.

O posibilă soluţie salvatoare era de a părăsi cartierul, însă celelalte districte reprezentau pentru Angel tărâmuri exotice, în care altădată nu ar fi avut curajul să se aventureze pentru nimic în lume. Acum trebuia să fie atentă şi la gurile de canal, care de-abia aşteptau să capete o nouă victimă. Toată infrastructura cartierului îi era ostilă. Parcă şi caldarâmul se încingea mai mult sub paşii ei. Simţea cum sandalele i se contopesc cu asfaltul. Încerca zadarnic să atingă din ce în ce mai puţin solul. Dar nu era pasăre. Şi nici nu şi-ar fi dorit aşa ceva.

Orice s-ar fi întâmplat, tot mai bine era în oraş. Viaţa în afara lui sau chiar deasupra miilor de stăpâni-zgârie-nori ar fi fost o moarte lentă. Căci în afara oraşului se află Infernul, nu? O ştie orice copil de grădiniţă. Încă un pas, încă un canal evitat... Avea să mai ţină mult aşa?

— Şi „paria” şi pe ciclu? Nasol, nu? Vezi să nu înroşeşti asfaltul scump al oraşului protector...

O voce de bărbat, persiflantă. Asta-i mai trebuia acum... Singură şi pe cale de a fi violată.

— Du-te naibii!... – răspunse ea şi-şi continuă drumul, încercând să pară că nu-l ia în seamă pe cel care o abordase. Dar nu juca bine teatru. Bărbatul intuia că aproape că-şi dăduse drumul în pantaloni.

— M-am dus de mult la naiba. Pun pariu că, fără mine, până mâine nici oasele n-o să-ţi mai rămână pe asfaltul preamăritului... oraş.

Tipul insista. Ea începu să alerge, dar, ezitând, se opri.

— Fată deşteaptă. Cu mine mai ai şanse de supravieţuire cel puţin câteva luni. Îţi dau în scris, dacă vrei!

Niciodată nu îi plăcuseră nebunii. Acum, însă, avea nevoie de cineva care s-o însoţească. Ura singurătatea. Acel necunoscut o speria mai puţin decât o posibilă moarte. Orice femeie ar fi preferat un bărbat necunoscutului. Cât de porc să fie acest mascul?

De-abia acum întoarse capul. Brunet, înalt, cu o faţă care inspira stăpânire de sine. Nicidecum o bestie. Nu arăta deloc rău. În altă conjunctură poate că ar fi reprezentat bărbatul

ideal. Dar nu acum, când amândoi erau „paria”.

— Ce propui, dacă tot ai reuşit să-mi capeţi atenţia? îl întrebă Angel, sperând să audă de la el o soluţie salvatoare. Ce îşi dorea cel mai mult pe lumea asta, acum, era să-şi convingă locuinţa să o primească înapoi. Se născuse dependentă de clădirile-stăpân, ca orice om obişnuit din această lume a oraşelor.

— Eu?... Nu propun absolut nimic, scumpo. Decât să încercăm, împreună, să descoperim un loc mai bun.

— Un loc mai bun? Unde? în afara oraşului?

Slogane din astea mai auzise ea de la câţiva prozeliţi ai diavolului, care militau pentru o aşa-zisă evadare. Dar cei care urlau idei de un asemenea calibru se zicea că dispăreau imediat, înghiţiţi sau devoraţi de clădiri.

Angel realiza că interlocutorul ei nu s-ar fi gândit la o asemenea soluţie nici măcar în glumă. Dincolo de zidurile localităţii se aflau doar întinderi nesfârşite de iarbă sau denivelări ale solului, care atingeau uneori mulţi kilometri înălţime. Semănau cu stăpânii-înalţi, dominatori. Numai că aveau forme neregulate. Legendele spuneau că ar fi zei ai răului, dar cine putea să bage mâna-n foc pentru asta... Nimeni nu mai ieşise de sub protecţia stăpânilor de beton de sute, poate de mii de

ani. Cu toate relele pe care le oferea, oraşul era singurul loc unde un om putea să trăiască.

— În afara oraşului? repetă Angel.

— Par nebun, nu? După câte ştiu şi dincolo de ziduri e aer respirabil.

Pe femeie o cuprinse un fior...

— Ştii că nu eşti în toate minţile... ăăă...

— David mă cheamă.

Bărbatul îi întinse o mână zdravănă, puternică.

Chiar. Nici măcar nu făcuseră cunoştinţă. Bâigui, la rândul ei, numele, nefiind sigură că ajunsese până la ure-chile lui David.

— Haide, Angel (hmm... avea ureche bună, gagiul). Nu trebuie să mai pierdem timpul!

David o trase violent de mână. Traversau în neştire stradă după stradă, ocolind gurile de canal, ţinându-se cât mai departe de înălţimile ameninţătoare ale stăpânilor. Erau „paria” şi clădirile îşi puteau permite orice. De la a fi indiferente cu ei, până la a-i ucide. Iar stăpânii au toane.

Mai-mai că era să-i lovească din plin un bătrân disperat care alerga cu o viteză demnă de-un atlet în floarea vârstei. Aproape că avea ochii ieşiţi din orbite din cauza spaimei şi ororii.

— Un „paria” care i-a supărat rău, rău de tot pe stăpâni. Să fugim şi noi, şopti îngrozită Angel.

Din spate auziră un urlet deznădăjduit. Întoarseră privirile. Clădirile de pe strada pe care gonea bătrânul se apropiau tot mai mult de el. Artera se îngusta clipă de clipă. Deja între blocuri rămăsese o distanţă mai mică de un metru. Victima mai avea de parcurs, însă, mult din stradă pentru a scăpa din încleştare. Disperat, bătrânul nu ştia cum să iasă din strânsoare. Stăpânii îl prinseră între umerii lor ca într-o menghină. Urletele sale se înteţiră. Apoi se auzi ceva ce semăna cu un scâncet de copil. Pereţii se umplură de sânge, carne, oase, bucăţi de creier. Angel întoarse capul, scârbită.

— Să nu faci asta, Angel! Nu te feri! Priveşte, ei sunt stăpânii. Se hrănesc cu sângele nostru. Nu-ţi vine să-i arunci în aer? Pe toţi?

— David, cum poţi să spui asta? Ei sunt creatorii... Nu au moarte.

Creatori... Petele de sânge se imprimaseră pe orbitele lui Angel.

— Distrugători, asta sunt! urlă David.

Pe bărbat îl cuprinse o criză de isterie. Se năpusti spre peretele unei clădiri şi începu să-l lovească cu pumnii.

— Te urăsc, beton împuţit!

— David, te implor!

Femeia era disperată.

— Iertaţi-l, e nervos şi depresiv. Nu-l luaţi în seamă... Nu ştie ce face.

Angel implora clădirilor clemenţă pentru David, care scoase un briceag şi începu să zgârie un perete din marmură. După câteva secunde se prăbuşi electrocutat. Stăpânul se răzbunase. Clădirile observau totul, dar reacţionau ciudat şi întotdeauna altfel...

***

De câteva ore bune Angel stătea la căpătâiul lui, rugându-se să se petreacă o minune. Nu trebuia să moară, era singura ei scăpare. Acum avea o încredere nebunească în acel bărbat.

„Oraşul l-a făcut pe om pentru a fi slujit şi respectat de cineva. Omul este cel care îi admiră şi îi preaslăveşte măreţia”, spuneau vechile percepte urbane. „Clădirile sunt stăpânii omului, care se arată adesea drept o fiinţă meschină şi nerecunoscătoare. Căci au fost vremuri când acesta a încercat să-şi distrugă stăpânii. De atunci, au intrat în vigoare Legile Urbane. Oraşul îl apără pe om. În schimb, omul trebuie să îi acorde supunere deplină. Orice lipsă de respect la adresa unei clădiri impune pedeapsa maximă. Vinovatul e declarat «paria» şi nu mai are dreptul de a se adăposti sub un Tavan Protector.”

Legile Oraşului îi răsunau în minte în timp ce îi aplica o compresă rece lui David. Acum realiza cât de absurde erau. Pentru că ea nu

făcuse nimic şi... Dar altceva mai bun nu îşi putea închipui.

„Un om trebuie să se poarte cu fineţe, tact şi respect cu orice element al unei clădiri.” Aceasta era legea numărul unu.

Uşa trântită de curent... Respect, fineţe... Asta era! Acum realiza de ce fusese declarată „paria”. Clădirea fusese lipsită de suflet atunci când o pedepsise. De parcă ar fi fost un robot pentru care conta numai efectul, fără să analizeze cauza. Clădirea fusese „deranjată” de o uşă trântită.

În timp ce-i mângâia fruntea lui David, Angel se ruga. O făcea pentru viaţa bărbatului, la care, cumva, ţinea din ce în ce mai mult. Se ruga... Dar nu mai ştia cui... Stăpânii nu mai meritau asta, deşi ei erau creatorii. Trebuia să existe cineva care să o audă. Poate cei asemănători stăpânilor, fantasmele de dincolo de ziduri. Poate soarta.

Într-un târziu, acel „ceva” indefinit îi ascultă dorinţa. Şi David deschise ochii.

— Trebuie să evadăm...

Nici nu-şi revenise bine. Dorinţa de a scăpa era, însă, din ce în ce mai mare.

David se ridică în picioare, nesigur pe el.

— N-am avut prea mulţi volţi în mine. Nu cred că a dorit să mă suprime. Mergem la sălaş. Am ceva acolo.

Sălaş?!

Angel era copleşită de tăria bărbatului. Nici tânguieli, nici gemete... Totuşi, David era foarte ciudat. Făcea lucruri de neexplicat. Porniră şi ajunseră la un părculeţ, la o distanţă mare de orice clădire.

— Uite... Acolo stau de când sunt „paria”.

David îi arătă un copac. Arborele avea o scorbură mare cât toate zilele.

Angel privi scârbită.

— Locuieşti într-un... pom? Te adăposteşti în ceva viu, natural? Nu-ţi dai seama că încalci Legea numărul patru?

— Fac ceva pe ea!!! urlă David, într-un acces brusc de furie. Chiar trebuie să crezi toate balivernele-alea nenorocite? Uită-le. Las’ că ieşim noi şi te vei convinge...

— De ce să mă conving? întrebă femeia, nesigură.

— O să vezi. Toate la timpul lor. Aşteaptă-mă puţin...

Nici David nu părea foarte pătruns de ce spunea. Bărbatul intră în scorbură fără prea mult efort. Angel se strâmbă de scârbă.

— Fii pe fază. Ţine!

Angel de-abia reuşi să perceapă glasul înfundat al lui Dave care, în clipa următoare, îi aruncă o pânză imensă în braţe. Apoi din scorbură se auziră câteva zgomote metalice. Transpirat, bărbatul ieşi cu câteva bare de oţel în mână şi cu câteva frânghii.

— Uite! Asta e! Salvarea noastră!

Femeia începea să creadă că David a înnebunit de-a binelea în urma şocului electric.

— Repede! Către centru...

Bărbatul înghesui pânzele şi barele metalice într-un sac imens.

— Dave! Ce căutăm în centru?... Nu-ţi dai seama?!

— Taci, gură spartă de muiere! Dacă vrei să scapi, urmează-mă!

Bărbatul devenise extrem de nervos. Aşa că femeia îl urmă fără să mai scoată vreun cuvânt. Deşi pentru un „paria” drumul către downtown era o experienţă foarte neplăcută. Ocoliră câteva guri de canal. Una era aproape să-i înghită piciorul lui David. Tot ce intra în blestematul orificiu din trotuar se dezintegra în câteva clipe. Pe fiecare stradă, de sus, de pe clădiri, se desprindeau bile mari de oţel. Ţintele, negreşit, erau ei. Asfaltul se încingea din ce în ce mai mult, deşi îşi înfăşuraseră încălţările cu multă pânză. Aproape de punctul terminus – kilometrul 0 al oraşului –, care adăpostea Marele Stăpân, o bilă şterse puţin sacul pe care David îl căra în spate. Din fericire, scăpă ca prin urechile acului.

— Am ajuns. Uite!

David arăta către o clădire gigantică.

— Marele Stăpân..., şopti Angel, înspăimântată. Ce căutăm aici?

— Îl vom urca...

Angel rămase ca trăsnită. Nu voia să creadă că e adevărat ce se întâmpla. Ar fi dorit să se trezească din lungul coşmar care o punea, poate, la încercare. Marele Stăpân era o clădire monstruoasă, cu o înălţime de peste un kilometru.

— Crezi că ne va permite să intrăm înăuntru? Noi, care nu mai avem acces nici în cea mai amărâtă clădire?

— M-am exprimat greşit. Îl vom escalada!

David îşi legă sacul în spate cu câteva frânghii.

— Eu merg înainte. Tu te vei prinde de mine.

Angel, ca hipnotizată, se legă cu o sfoară groasă de corpul solid al bărbatului. David aruncă frânghia cu capăt magnetic, care se prinse de o bară metalică. Începură căţărarea. Nu mai puteau da înapoi.

— Cum ţi-a venit ideea asta trăsnită? întrebă Angel, când se aflau la vreo zece metri deasupra solului. Nu ne electrocutează?

— Stai liniştită. Totul e să nu ne apropiem de ziduri. Frânghia e izolată. Iar stăpânii, ştii, au reacţii ciudate. S-ar putea să nu păţim nimic. Practic căţărarea pe stăpâni de ani de zile, de când sunt „paria”. Eram poreclit, cândva, „cuceritorul”. Sunt singurul „paria” care a sfidat oraşul, singurul „paria” care a putut să privească de la înălţime, de pe cei mai

importanţi stăpâni. Din păcate, acum, nu mai are cine să-mi strige porecla. Toţi ceilalţi au fost ucişi de clădiri. Cu puţin noroc, asta va fi încercarea finală.

Urcară fără întrerupere vreo două sute de metri. Se odihniră puţin pe un pervaz, după ce se convinseră că dincolo de zidul blindat nu se afla nimeni.

Rând pe rând depăşeau înălţimile clădirilor din jur. Cu cât lăsau în urmă acoperişul sau vârful unui bloc, cu atât se simţeau mai eliberaţi. La cinci sute de metri puteau vedea panorama întregului oraş. Departe, în zare, Angel desluşi siluete înalte şi neregulate care se pierdeau în nori.

— Ce e acolo, Dave?

— Stăpânii de afară... Ei sunt mult mai buni. O să ajungem acolo, îţi promit.

O deschizătură apăru brusc din zidul care părea compact, izbind-o pe Angel în moalele capului. Femeia se dezechilibră, iar mâinile îi alunecară. Noroc cu frânghia care o ţinea legată de David. Ce se întâmplase era de neconceput. Clădirile nu mai aveau ferestre de foarte mulţi ani. Omului nu îi era permis să privească de la înălţime.

Din deschizătură îşi făcu apariţia o bătrânică scheletică şi aproape străvezie.

— O să dau alarma, nenorociţilor... Oameni răi şi needucaţi...

Dave nu o luă în seamă pe cotoroanţă. Ceea ce se întâmpla era, oricum, un semn rău, o apariţie de coşmar. O trase pe Angel, care reuşi să-şi restabilească echilibrul.

— Acum dau alarma!!!

Baba urla isteric la ei. Dave o lovi cu pumnul şi femeia dispăru. Cine ştie, poate chiar avea să dea alarma.

Dacă erau prinşi, nu mai aveau scăpare. Nu îi încânta ideea de a ajunge în Oraşul de sus, dincolo de nori. Nimeni nu se întorsese de acolo. Poposiră pe terasă. Priveliştea era fascinantă. Se aflau deasupra tuturor, ei şi Marele Stăpân. Nimeni nu mai ajunsese până aici. Era acoperişul lumii. David desfăcu sacul, sub privirile mirate ale lui Angel, care nu ştia ce va urma. Asamblă barele, care formau un triunghi cu baza foarte mare.

— Hai, ajută-mă să pun pânza! Repede, până nu ne pregăteşte stăpânul vreo surpriză.

Cei doi prinseră pânza de fiarele ruginite, dar încă rezistente.

— Ha, ha! Vom fi păsări... Vom scuipa pe stăpâni şi nimeni nu ne va face nimic.

David era în extaz. Se prinseră de barele deltaplanului.

— Vezi, Angel? Avem exact două locuri. De parcă te-aş fi aşteptat.

În următoarele clipe pluteau deasupra oraşului. Erau primii oameni care îşi priveau stăpânii

de la înălţime. Nimic nu le putea opune rezistenţă.

Angel fu cuprinsă de greaţă datorită înălţimii. Ura ce făcea. Risca mult şi, pe deasupra, zbura. Dar evadarea cerea sacrificii. Poate că noii stăpâni aveau să fie mai buni. Poate...

***

Aterizară în apropierea stăpânilor de afară. Se aflau în mijlocul unui imens pâlc de copaci, cum nu mai văzuseră în oraş. Aerul era supărător de rece şi le înţepa plămânii. Nu se simţeau prea bine. Erau ameţiţi, iar creierul parcă le fusese învăluit în fum. Dinspre stăpânii de afară auziră câţiva paşi. Probabil că îi mirosiseră diavolii. Se aflau în necunoscut şi totul era posibil.

Nu mică le fu mirarea când fură întâmpinaţi de umanoizi în carne şi oase, care vorbeau aceeaşi limbă.

— La naiba, să nu spuneţi că veniţi din oraş!...

Erau foarte înalţi şi aveau un ten închis, ca şi cum ar fi fost expuşi la soare mult timp. Vocea lor era rară şi supărător de puternică. Aveau un dialect arhaic, dar puteau fi înţeleşi.

— De acolo sosim, confirmă Dave. Mai precis, de acolo am evadat... Dar voi... Voi sunteţi oameni?

Interlocutorii izbucniră în râs.

— Asta ne întrebam şi noi. Sunteţi cam pirpirii, dar... Noi ştiam că între zidurile oraşului nu mai trăiesc oameni... De când clădirile au căpătat inteligenţă, am fugit. Dar asta s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă...Veniţi cu noi...

„Clădirile au căpătat inteligenţă?!” De parcă nu ar fi avut-o întotdeauna. Cei doi evadaţi nu mai înţelegeau nimic.

Ajunseră într-un sat mic, la poalele noilor stăpâni.

David arătă către înălţimi.

— Ei... Ei o să ne conducă acum? Ei sunt stăpânii voştri?

Unul dintre bărbaţii din afara oraşului izbucni în râs.

— Ei, drăcie! Ce v-au făcut? Cum să ne conducă nişte munţi?

Nu se puteau înţelege cu băştinaşii. Ce spuneau ei era de neconceput. Deja percepeau lentoarea care caracteriza aceste locuri. Nu era iadul, dar nici bine nu se simţeau.

Dinspre o câmpie mică, înconjurată de copaci, auziră câteva zgomote metalice.

— Dacă vreţi, veţi locui acolo. Azi o termină. Cred că aveţi multe de povestit.

Dave se strâmbă către Angel.

„Ce să termine?”

Fură conduşi către acel spaţiu, numit de localnici „poiană”. Acolo, câţiva bărbaţi solizi construiau ceva din lemn. David şi Angel se întrebau ce însemnau cele câteva lemne masive puse unul peste altul. Într-un târziu, realizară. Era o casă. Acei bărbaţi o construiau!

David şi Angel rămaseră şocaţi. Era o casă care nu se compara cu imensele blocuri din oraş. Dar... era creată de oameni. Toate reperele le erau date peste cap. Clar, nu puteau să înţeleagă noua lume. Creatorii erau, de fapt, creaţi de oameni. O luară la fugă către marginea pădurii. Oraşul era, totuşi, lumea lor...

Îţi aminteşti cum ai murit?...

Ben, poţi să te consideri un om aproape fericit. Nu mai ştii cum ai reuşit, dar ai strâns peste 90.000 de dolari. Acum mai e puţin şi-ţi vei vedea visul împlinit. Dorinţa ta, care şi-a aprins fitilul de mai bine de zece ani, poate să se materializeze. Trăieşti într-o lume ciudată, la care, oricum, nu te-ai fi putut adapta în ruptul capului. De fapt, aproape nimeni nu s-ar fi putut adapta la realitate. Iar evadarea costă. Numai cei babani îşi pot permite. Sau cei descurcăreţi, asemeni ţie.

Cine şi-ar fi închipuit, cu o sută de ani în urmă, că sporul demografic avea să facă viaţa de o mie de ori mai scumpă? înainte te plimbai pe Fifth Avenue şi aveai şansa să-ţi cadă un ghiveci în cap. Cu puţin noroc, îţi făcea terci creierii şi scăpai. Uitai de orice stres, aveai în faţă Neantul. Deci, Veşnicia. Ori te prindea un gangster într-un colţ întunecat şi primeai un glonţ cu destinaţie sigură, aşa cum trebuie. Doreai să mori? Nimic mai simplu. Te aruncai de pe un pod sau de pe un zgârie-nori şi nici naiba nu te mai putea aduce la viaţă. Pe când acum... Uite că au pus un preţ pe sufletul omului. Nu un preţ de neplătit, dar, oricum... O

amărâtă de fiinţă costă una sută de mii de parai. Ţi s-a urât de tot ce este pe lumea asta? Plăteşti şi scapi. Da, e drept că mai ai nevoie de câteva aprobări din partea „Human Life Council”, dar totul este o formalitate. Mai pasezi o ştampilă unde trebuie şi... *game over!* Birocraţii de acolo trebuie să-ţi aplice câteva zeci de ştampile, dar astea se cumpără, poate chiar cu două-trei mii. Ei vor constata că, prin dispariţia ta fizică, nu vei prejudicia omenirea cu nimic. Practic, ţi se va face un proces verbal de inutilitate. De acum înainte trebuie să fii mult mai atent. Dacă te prind asupra faptului îţi iau cartea de credit şi adios muncă timp de zece ani, bine ai revenit viaţă! Fără bani, însă, nu faci nimic. Cu mult timp în urmă, când erai un naiv adolescent, ai încercat să te arunci de pe terasa clădirii în care locuiai. Atunci ai murit pentru prima oară. În câteva ore te readuseseră la viaţă, iar familia ta căpăta şi o amendă usturătoare. Tatăl tău era cât pe-aici să fie deportat în lagărul de muncă „24 din 24”, timp de şase luni. Noroc cu câteva pile pe care bătrânul le avea la HLC. Dacă s-ar fi petrecut dezastrul, se întorcea de acolo neom. Robot. Aşa cum vine oricine din acele lagăre.

A doua oară ai murit când te-ai aruncat în faţa unui tren. Norocul tău a fost că unicul martor, un bătrânel de treabă, te-a apărat. El a declarat organelor de anchetă din partea

„Human Life Council” că atunci când ai trecut şinele erai vesel şi destul de distrat. Deci, totul a fost o neatenţie. Astfel, tu şi părinţii tăi aţi scăpat mai uşor. Babacii nu au fost nevoiţi decât să-ţi plătească refacerea.

A treia oară... a fost ceva mai rău. Ai pătruns într-o oţelărie şi te-ai aruncat într-un cuptor. De faţă cu zeci de martori. Ai simţit o temperatură imensă şi apoi, nimic. O uşurare supremă. Bineînţeles că au mai găsit ceva din tine şi te-au recompus. Ce să-i faci, ADN-ul, cel mai mare duşman al omului, nu-ţi dă pace nicio secundă... Aveai deja peste 21 de ani, aşa că părinţii nu mai aveau nicio responsabilitate asupra ta. În schimb, ai fost condamnat la o lună de muncă permanentă. Ai avut baftă, tot intervenţiile lui babacu te-au scăpat aşa de uşor. A fost un adevărat coşmar. Din 24 în 24 de ore îţi injectau o substanţă care îţi lua cu mâna oboseala. Era incredibil! Te simţeai asemeni lui Sisif. Munceai într-una, ce-i drept, cu folos faţă de personajul legendar. Asamblai microaparatură electronică şi atât. Înjecţiile conţineau calorii şi tot ce trebuie. Nu te dureau nici ochii, nu-ţi tremurau nici mâinile. Dar te plictiseai. Era îngrozitor! Munceai non-stop. Când ai ieşit, erai schimbat total. Te reeducaseră bine de tot. Câteva luni nici măcar nu ţi-ai mai dorit moartea. Dar după ceva timp ţi-ai revenit la realitate şi ai conceput un plan

de acţiune. Era clar, trebuia să obţii banii. Altfel iar te omorai şi ăia te readuceau iarăşi la viaţă în cel mult o zi.

Ai început cu simple găinării. De câteva ori te-au prins şi ţi-au confiscat puţinul agonisit. Cu timpul ţi-ai dat seama că trebuia să porneşti o altă afacere. Promiteai clienţilor obţinerea morţii. Cereai comision şi buzunarul ţi se umfla pe zi ce trecea. Ai deprins experienţă şi niciun agent nu te-ar fi putut depista. Erai de mult timp un vulpoi bătrân. Îi fraiereai pe alţii, dar important era să-ţi atingi tu scopul. Să fii fericit.

„Zâmbeşte. Mâine va fi mai rău!”, spunea una din anticele Legi ale lui Murphy. Cu sute de ani în urmă avea un sens peiorativ. Acum suna altfel. Speranţa oricui este că mâine va găsi un eldorado şi va muri! Răul suprem de altădată e dorit acum cu cea mai mare ardoare. Pentru că viaţa a devenit o rutină absolută – muncă, somn şi acumulare de calorii. Totul pentru viitorul Celor de Mâine. Pentru care noi, cei de azi, ne sacrificăm tot timpul. Muncim asemeni unor roboţi şi cu cât suntem mai mulţi (şi suntem peste douăzeci de miliarde, după ultimele statistici), cu atât este mai bine pentru Conducătorii de la Human Life Council.

Ai participat de zeci de ori la concursuri care aveau ca miză principală dispariţia fizică. O tâmpenie mai mare nici că se putea. Toate

erau aranjate. Câştigătorul, un om de-al casei, bineînţeles că nu murea. Lumea ştia că fericitul a murit, iar lui i se făcea o operaţie estetică şi devenea altul. Primea importante satisfacţii materiale şi nu-şi mai dorea moartea cu ardoare. Sau poate că norocosul era chiar un favorizat de soartă, unul de-ai lor care vroia şi putea să moară. Cu timpul, te-ai lecuit de astfel de speranţe deşarte şi te-ai concentrat pe afacerea ta. Aceea de a „vinde” moarte. Îţi găseai fraierii şi promiteai că îi supui dezintegrării. Le cereai banii şi le arătai un aparat despre care spuneai că este dezintegrator. De fapt, era un revolver antic, de sute de ani. Niciun om simplu nu l-ar fi recunoscut. Îi împuşcai în tâmplă, ca să fii sigur, şi rămâneai cu banii. Pentru mai multă siguranţă purtai o mască, invocând propria siguranţă, şi acţionai departe de zona în care locuiai. Fraierul avea să primească şi o condamnare pentru sinucidere. Deşi nu toţi aveau deplină încredere în tine preferau să rişte. Nu li se putea întâmpla nimic mai rău şi poate că le ofereai chiar moartea.

Acum te afli deja la limita răbdării. Mai ai aproape zece mii de strâns. În ritmul în care ai lucrat până acum îţi mai trebuie un an. Dar e prea mult. Trebuie să găseşti acel chilipir de care ai nevoie. Altfel, cine ştie, poate că nu o să mai ai noroc chior, ca până acum, şi o să

mori de moarte bună. Adică, să mai trăieşti peste o sută de ani. Îngrozitor! Te plimbi prin Central Park, încercând să găseşti un fraier baban. Eviţi câteva trupe ale HCL. Dacă li se pare ceva suspect, te legitimează şi te controlează la sânge. Îţi descoperă cartea de credit şi gata, ai mierlit-o. Pentru că te pun să justifici banii. Într-o sută de ani de muncă ordinară n-ai fi putut să acumulezi suma. Ce-o să le spui, că ai promis moarte oamenilor? în cazul în care ai recunoaşte asta, ai primi cea mai groaznică pedeapsă întâlnită vreodată. Te-ar condamna la muncă non-stop pentru tot restul vieţii. Până când organismul ţi s-ar stinge asemeni unei lumânări. Dacă dai şi de supraveghetori sadici, ar încerca să-ţi prelungească viaţa până la saturaţie.

Ce tortură poate fi mai mare? Nu am dreptate, mai merită să trăieşti într-o astfel de lume?

Eh, dar uite, poate că o să mori, cine ştie? Un bătrânel lâncezeşte pe o bancă şi pare putred de bogat. Are un laptop care îi produce fel de fel de holograme erotice. Dacă n-are ce face, săracul... Îţi pui masca şi intri în vorbă cu el, încercând să-l descoşi şi să afli ce crede despre viaţă. Este mai plictisit decât tine. Deşi e unul dintre privilegiaţii care au apucat o sută de ani şi au avut şi momente plăcute în viaţă, i s-a umplut şi lui paharul. Ştii că faci o crimă. În

realitate, o s-o mai ducă vreo cincizeci de ani şi o să mai fie bun de muncă – fie ea şi de bussiness. Îl întrebi dacă nu-şi doreşte suprimarea. Cu o licărire de speranţă te întreabă dacă e adevărat ce aude. În glasul lui nu percepi nici cea mai mică doză de suspiciune. Scoţi din buzunarul interior al jachetei tocite pe care o porţi de ani de zile anticul revolver. Îi spui preţul. Omul îţi întinde o carte de credit, îţi mulţumeşte, chiar se ridică să te îmbrăţişeze şi te roagă să o faci cât mai repede. Apuci cartela, cu mâna tremurândă şi cu cealaltă mână tragi în tâmplă. Creierii bătrânelului se împrăştie pe bancă. A doua zi o să regrete că a fost atât de credul.

Îţi scoţi masca şi alergi cât poţi de repede. Bine că nu era niciun copoi HLC prin preajmă. Adică, speri să nu fi fost. După ce te-ai îndepărtat îndeajuns de locul înşelătoriei, analizezi cartea de credit. Imposibil. Visezi! E prea frumos. Eşti mort, Ben, cu adevărat mort! Nimeni nu te va mai readuce la viaţă, pentru că o să mori cât se poate de legal. Cartela are un milion. Nici cel mai incoruptibil agent al Human Life Council n-o să reziste la şpăgile pe care o să le dai. Ai obţinut, practic, de zece ori mai mult decât te-ai chinuit zece ani. Eşti un norocos, Ben.

Ieşi din Central Park şi te îndrepţi spre sediul impozant al HLC. Ba nu, mai bine schimbi

banii. Ai de dat o mulţime de şpăgi, dar toate cu folos. Ai nevoie de cash. Trebuie să cumperi un ziar pentru a repera cel mai apropiat centru de schimb. Ajungi la o tarabă şi îţi alegi ziarul zonei în care te afli. Butonezi în neştire până când dai de lista caselor de cash-money. De-abia acum observi că în jurul tău e o euforie exagerată. Ceva ce n-ai întâlnit niciodată. Întrebi o damă bine ce se petrece în jurul tău, doar nu o fi căzut Human Life Council. Îţi răspunde să dai la prima pagină a ziarului.

Butonezi şi simţi cum te ia un fior pe şira spinării. Pământul va fi lovit de un asteroid gigantic şi nimeni nu va mai avea ce să facă. Pentru că Human Life Council a sistat de mult cercetarea spaţiului cosmic. Şi nici arme pe măsură nu are. Omul este pentru ei în prim plan. Mai precis, acumularea de muncă. Ei sunt colecţionari împătimiţi de muncă. Acum, proştilor, o să muriţi ca nişte muşte. Dar nu meritaţi. Adică, ai muncit o viaţă pentru a strânge banii şi acum toţi se vor bucura de moarte? Acum, când cei din jurul tău ar fi spus: „uite, fericitul, şi-a cumpărat Veşnicia”, ea se dă pe gratis? Nu e posibil aşa ceva.

Simţi că tot efortul tău, de peste zece ani, a fost inutil. De parcă te-ar fi blestemat toţi cei pe care i-ai înşelat.

Nu, te vei duce la Human Council Life şi îi vei implora să salveze Pământul. Trebuie să facă

ceva. Nu e drept ca toţi să o sfârşească aşa de uşor. Tu te-ai chinuit pentru a-ţi obţine sfârşitul. Este nedrept! Atât de nedrept ca toţi să fie fericiţi. N-ai fost niciodată un altruist...

Efect „Srevinu”

„Autorul visului (...) ştie ce semnifică visul său, dar (...), nedându-şi seama că o ştie, se crede în siguranţă.”
Sigmund Freud

I

Serge plescăi din limbă, încercând să înlăture starea de anxietate care îi cuprindea fiecare celulă a corpului, de parcă ar fi avut un cancer generalizat... Anxietate în stadiul metastazei... *„De ce nu?”,* gândi el. *„Acum totul e posibil. Acum poate să nu mai fie acum... Totul poate să fie nimic şi invers...”*

Afară ninsese, dar în câteva minute zăpada se topise. Acum era caniculă. Nu mai înţelegea nimic. Oricum, nu avea ce... Începea să se resemneze cu noua realitate.

Nu mică îi fusese mirarea atunci când deschisese frigiderul şi dincolo de uşa albă cu mâner de plastic văzuse oceanul. Se oprise copleşit de imaginea ce se desfăşura sub ochii lui. Dar, încă afectat de somnolenţa care nu îi trecuse de-a binelea, nu vroia să creadă. *„Serge, te-ai dilit de tot!”,* îşi zisese, aşa, doar

pentru el, şi îşi dăduse o palmă puternică peste faţă. Cu aceeaşi mână justiţiară încercă să se convingă. O întinse în interiorul frigiderului, dorindu-şi să simtă măcar crenvurştii pregătiţi pentru un mic dejun pe cinste. Vântul al naibii de rece îl determinase să-şi retragă imediat mâna. În frigider zărise chiar un ocean Artic sau Antartic, naiba să-l ia, dar era rece. Rece de tot...

„La naiba, o să mor de inaniţie cu ditamai frigiderul în casă!”

Singura soluţie ar fi fost să se hrănească cu peşti oceanici. Poate că ar fi sărit în ocean. Dar cum s-ar mai fi întors de acolo... Ar fi regăsit uşa frigiderului?

Serge era din ce în ce mai convins că în acea cutie albă, care ar fi trebuit să-i conserve haleala, se afla un ocean.

„Să sar? Să nu sar?”

Dilema era mare.

„Nu... Mai bine cumpăr ceva.”

Serge îşi aruncă pe el, în grabă, un palton şi dădu să iasă din casă. Se întoarse brusc. Era un om destul de pedant. Uitase să-şi ude puţin faţa şi să folosească apa de colonie. Măcar atât, ce dacă avea să iasă doar pentru un sfert de oră? Intră în baie şi deschise robinetul.

„Te speli?”

O voce? Dar locuia singur. Privi în spate, înspăimântat. Nimic.

„Nu mi-ai răspuns. Te speli?”

Privi în oglindă.

„Era şi timpul să mă priveşti în ochi.”

„Dincolo”, dacă putea să spună aşa, se afla tot el. Dar un „el” mult mai vorbăreţ.

„Hei, Serge... La ce naiba te mai speli? Sări în ocean! Peşti, sirene...”

Nu, imposibil. Serge din oglindă îi vorbea lui, Serge din faţa oglinzii. Trebuia să-şi clătească faţa. Strânse palmele căuş. Dar deşi pornise apa, nu curgea nimic.

„Te speli?”, se auzi aceeaşi voce.

„La naiba, normal că mă spăl. Ce, eşti chior?”, replică Serge.

„Bine... Acum sunt tolerant... Dar tot mai bine e în ocean. O să vezi...”

Apa începu să curgă şi în oglindă apăru Serge cel adevărat. Ceea ce văzuse până acum era imposibil. Ori se întâmpla ceva paranormal ori, în mod sigur, o luase razna rău de tot... Apa rece îl învioră şi, astfel, spera că îşi va reveni la realitate. Îşi umezi gâtul cu „Saxo”, apa de colonie preferată. Câteva fracţiuni de secundă parcă desluşi câteva acorduri de jazz. Nu, i se părea. Ca să fie sigur, îşi mai dădu o dată cu apă pe faţă.

„Mai gândeşte-te”, se auzi iarăşi vocea.

Dar până când îşi limpezi privirile, în oglindă se afla tot el, Serge cel normal. Începea să creadă că locuinţa lui era bântuită. Dar atunci

când o cumpărase de-abia fusese construită. Nu avea duşmani, nu agrea parapsihologia, nu era şi nu avea prieteni satanişti sau sectanţi.

„Clar, trebuie să ies de-aici", îşi zise el.

Trânti uşa în urma lui atât de puternic încât căzu o parte din tencuială. Aerul răcoros, de primăvară, îl trezi total. De-acum înainte totul avea să revină la normal, ca şi până nu cu mult timp în urmă. Cel puţin, asta spera...

Dădu să traverseze strada din faţa locuinţei sale.

„Hei, tu! Stai pe loc!"

O voce se apropia de el din ce în ce mai mult. La un moment dat, în faţa lui răsări un poliţist, apărut de nu se ştie unde.

„Ce naiba faci?"

„Eu... merg...", răspunse Serge, vizibil timorat.

„Ce faci?!...", se răsti omul legii.

„Voiam să spun... Traversez..."

„Acum?"

„Care e problema?... Nu e loc interzis!"

„Acum vrei să traversezi? Când trebuie să treacă un strol?"

„Un strol? Ce naiba-i aia, vă bateţi joc de mine?", strigă Serge. Nu, poliţistului nu-i bătea regulat.

„Las' că vezi. Dar deocamdată stai pe loc. Aşteaptă să treacă."

„Şi dacă nu vreau?", replică tăios Serge.

„Îţi va merge prost toată ziua”, îi răspunse copoiul.

Instinctul îi spunea că e mai bine să aştepte. Trecu un sfert de oră. O jumătate. Afară se făcea din ce în ce mai cald. Trecu mai bine de-o oră... Pe Serge îl apucau toate transpiraţiile. Erau peste cincizeci de grade la umbră.

„Hei, mai trece strolul ăla o dată?”, îndrăzni să-l întrebe pe poliţist.

„Ai răbdare, omule.”

„Şi răbdarea are limite”, murmură Serge. *„Când trece?”*

„Nu se ştie. Dar trece doar o dată pe zi şi e bine să fie aşteptat.”

De-abia la amiază se auzi din depărtare un huruit.

„Gata. Ţine-te bine. E timpul”, fu prevenit Serge de către poliţist.

În atmosferă se răspândea un miros de hazna care, din când în când, alterna cu un miros dulce, ca de trandafiri. Se auzea un huruit sumbru, care aducea cu o fanfară militară grotească şi disonantă. În zare apăru o siluetă gigantică, de după două blocuri cu multe nivele.

„El e... strolul”, îl atenţionă poliţistul pe Serge.

Simţi un fior care îi pornea din zona inimii şi i se răspândea prin tot corpul.

„Păi, nu ne striveşte pe toţi dacă trece pe aici?”

„Nu..., aşteaptă!”, îi răspunse evaziv omul legii.

Fanfara se auzea din ce în ce mai clar. Suna asemeni muzicii de pe banda unei casete trasă foarte greu şi, în plus, zgâriată. Deja creatura se afla la o sută de metri de ei. Şi, paradoxal, alternanţa celor două mirosuri devenea din ce în ce mai puţin sesizabilă. Monstrul, la rândul lui, se micşora din ce în ce mai mult.

„Uite... strolul!” Gardianul arăta ca şi cum ar fi fost cuprins de un ocean de admiraţie.

Când trecu prin faţa lor, creatura nu era mai mare decât un porc. Semăna cu un cartof ambulant şi plin de negi. Mirosul dispăruse total. Doar pseudofanfara era asurzitoare. Îndepărtându-se, strolul începu iar să se mărească.

„Ţi-a plăcut? Păcat că a ţinut aşa de puţin”, murmură poliţistul, întristat.

„Ce puţin a ţinut!...” Deja se lăsa seara. Serge îşi făcu o cruce cu limba în cerul gurii... *„Avea dreptate mama când spunea că se apropie sfârşitul lumii...”*

Strolul se pierdea după alte câteva blocuri, la fel de imens ca în momentul apariţiei.

„Hai, poţi să traversezi şi să-ţi vezi de treburile tale. Eşti liber acum...”

O luă la fugă până când ajunse pe cealaltă parte a arterei.

„Să vezi când va începe să treacă prin locuinţele voastre...”, îi strigă din urmă cel care îl supraveghease câteva ore şi apoi chiui.

„Doamne, asta mi-ar mai trebui. Un strol prin casă...”

„Strolii vor însemna totul. Ei vor înlocui timpul, vor înlocui tot!”... Poliţistul îi urla din spate lui Serge, asemeni unui isteric cuprins pe deasupra şi de turbare.

Serge o luă la fugă, aproape îngrozit de nebun. Între timp îşi aminti că îi era foame. Tocmai de aceea ieşise din casă, cu nici nu mai ştia câte ore în urmă. La doi paşi se afla cel mai apropiat supermarket.

„Hei, tu!”, auzi la câţiva metri în faţă.

Serge privi drept înainte, dar sub uitătura lui nu se afla nimeni. Doar la vreo 30 de metri erau câţiva trecători, dar nu aveau de-a face cu asta.

„Ocean! Ha, ha! Ocean...”

Vocea se auzea din ce în ce mai tare. Serge se uită în toate direcţiile, dezorientat. Doar înspre trotuar nu avusese inspiraţia să-şi arunce privirile. Decât în ultima clipă. Se opri brusc, înspăimântat. În dreptul picioarelor lui apăruse un canal mişcător. De fapt, nu era canal, ci o gură imensă, cu dinţi ascuţiri, de parcă ar fi fost gura unui tiranozaur.

„Oceanul pentru inadaptaţil... Ha, ha!”

Cuvintele scoase sau mai bine zis vomitate de acea cavitate bucală erau de-a dreptul o ameninţare. Serge o ocoli prudent. Apoi o luă la fugă.

„Crezi că scapi?”, urlă vocea în spatele lui.

Deja se înserase. Mai era puţin până la magazin. Avea să se întoarcă pe scurtătură, printre blocuri. Nu avea să mai urmeze niciodată acest drum, dacă totul ar fi continuat la fel.

„Uite că nu scapi!”

Imposibil, vocea îi venea din faţă. La doi metri desluşi cu greu o altă gaură în trotuar. Era gura!... Putea să se mute. Traversă strada, speriat de moarte.

„Nu scapi!”

„Oceanul!”

„Moarte inadaptatului!”

Îl înconjurau din ce în ce mai multe voci. Realiză că acum era asediat de o mulţime de guri de trotuar care formaseră un cerc în jurul lui. Cercul se strângea din ce în ce mai mult. Urlă după ajutor. Dar în preajma lui nu se mai afla nici ţipenie de om. Oare ăsta îi era sfârşitul? Atât de absurd? Mâncat de trotuar?

Noroc că în faţa lui apăru uşa salvatoare a supermarketului. Care se deschise automat. Numai că Serge era înconjurat de un cerc de dinţi ucigaşi care de-abia aşteptau să se

delecteze cu carnea lui fragedă. Să fii digerat de un trotuar!!?

Numai în situaţii disperate omul găseşte o soluţie de ultim moment care, altădată, ar părea sinucigaşă. La trei metri în dreptul lui se afla uşa magazinului, dar până la ea gurile dinţate constituiau o barieră de netrecut. Cercul lor se îngusta din ce în ce mai mult. Noroc că observă firma magazinului, un panou prins de peretele clădirii, care se întindea la doi metri deasupra lui. Cântări distanţa în câteva fracţiuni de secundă. Niciodată nu făcuse un salt atât de înalt. Prins de panou, se proiectă prin vitrină, direct în magazin. Vitrina nu se sparse, de parcă ar fi fost o gelatină care se recompune imediat după ce e perturbată de un obiect.

„Bună ziua. Ce doriţi?”

Vocea blândă a vânzătorului îl scotea din minţi. De parcă şi-ar fi făcut o intrare obişnuită, ca orice client.

„Îmi cer scuze pentru...”, încercă să se dezvinovăţească Serge.

„Staţi liniştit. N-aveţi pentru ce. Doriţi ceva fălci de rechin?”

„Nuuu...”

Refuzul lui Serge era mai degrabă un răcnet disperat.

„Glumeam, domnule. Ştiu şi eu că aţi fost urmărit de «constrângători» şi vi s-a aplecat de-atâţia dinţi.”

„«Constrângători»? Ce-s ăia?”

„Da’ tu pe ce nelume trăieşti?”

Clar! Şi vânzătorul era dus cu sorcova. Sesiză cuvântul „nelume”, dar nu îndrăzni să mai zică nimic. Parcă s-ar fi aflat pe ace, asta era starea lui, începând de dimineaţă.

„Doresc un pui fript şi trei-patru cremvurşti...”

„Bine, domnule client. Nu mă opun. Veniţi după mine...”

Dar între Serge şi vânzător se afla o tejghea înaltă; nicio uşă, niciun spaţiu liber care să-i permită trecerea „dincolo”.

„Care-i problema ta? Sări!”

Vânzătorul devenise deja nervos.

„Bine, dar nu puteţi să-mi aduceţi ce v-am comandat?”

„Bineînţeles că nu! Trebuie să îndeplinim ritualul.”

Deşi Serge ar fi vrut să o întindă cât mai repede de-aici, îşi aminti de gurile de trotuar care poate că îl aşteptau, hămesite, în faţa magazinului.

Puse un genunchi pe tejghea, dar alunecă. Se prinse cu ambele mâini de suprafaţa lemnoasă, încercând din răsputeri să sară dincolo. Efortul lui dură câteva minute. Se

simţea teribil de moleşit. Parcă era lipsit de orice putere.

„Eşti penibil. Hai că te-ajut eu.”

Vânzătorul, un om destul de bine făcut, îi întinse o mână groasă cât un butuc şi, fără să mai aştepte vreo invitaţie, îl trase pe Serge peste tejghea.

„Hai după mine.”

„Bine, dar văd că frigiderele cu mâncare le-aveţi aici... Unde mă duceţi?”

„Nu, mâncarea asta-i doar pentru «adaptaţi». Pe tine te-am mirosit de la bun început. Urmează-mă!”

Vânzătorul deschise o uşă aflată în penumbră. Intrară într-o cameră absolut goală, cu pereţii negri. În faţă se afla o altă uşă. Trecură în camera următoare. Aici pereţii erau albi. Următoarea cameră avea pereţii albaştri. Trecură pe rând prin toată gama de culori.

„Mai e mult?”, întrebă Serge.

„Nu...”

„Mi-e foame. Credeţi-mă, n-am mai mâncat de dimineaţă!...”

„Mi se rupe”, îi răspunse vânzătorul. *„Trebuie să îndeplineşti ritualul...”*

Trecu aproape o veşnicie. Serge începea să creadă că viaţa lui, de acum înainte, avea să fie un marş triumfător prin camere, fără un final precis.

„Uite, suntem în ultima cameră. Eşti pregătit?”, îi întrerupse gândurile negre vânzătorul.

„Mai întrebi? Mi-e foame.”

Serge era terminat. Văzuse prea multe în acea zi. În faţa lor era o uşă capitonată, neagră.

„Suntem în anticameră. Dincolo ştii ce e? Mâncarea...”

„Hai, nu mă-nnebuni...”

Serge saliva. Îşi închipuia cum, dincolo de uşă, erau munţi de cârnaţi, hamburgeri, caşcaval şi cremvurşti.

„Stai să deschid.”

Vânzătorul nu părea a se grăbi. Căuta prin buzunare.

„Ptiu, la naiba! Am uitat cheia...” îl privi indiferent pe Serge. *„Trebuie să mă întorc. Aşteaptă-mă aici.”*

„Ce face? Vin cu tine!”

„Nu ai dreptul. Aşteaptă-mă aici.”

Trecu aproape o oră. Serge aţipise când fu trezit de o bătaie pe umăr. Vânzătorul ţinea în mână, triumfător, cheia. Deschise uşa, tot în acelaşi ritm extrem de domol şi în acelaşi timp, extrem de enervant pentru interlocutorul său. De dincolo izbucni o lumină puternică.

Serge rămase trăznit.

În faţa lui se întindea o câmpie nesfârşită şi neobişnuită. În loc de iarbă, solul nu avea

nimic. Era absolut plat. Serge păşi afară. Pământul era destul de moale. Părea alcătuit din gumă. La orizont, pierduţi în ceaţă, se desluşeau câţiva munţi.

„Unde-i mâncarea?...Vă implor, mi-e foame...”

„Acolo...”

Vânzătorul îi indică munţii.

„Acum trebuie să te las.”

Închise uşa, fără a mai aştepta vreo replică din partea lui Serge, rămas perplex, cu privirea fixată pe înălţimile din zare. Întoarse capul şi, deşi avusese o mică temere, răsuflă uşurat. Uşa se găsea la locul ei, deşi fusese zăvorâtă. Nu dispăruse. Rămăsese ca punct de reper. Numai că... era singură, o uşă neînconjurată de pereţi, neînconjurată de nimic. Serge îşi făcu o cruce şi o ocoli. Pe cealaltă parte uşa era identică. Încercă să o forţeze dar, nimic... Realiză că, într-adevăr, unica salvare era să ia în piept pelerinajul munţilor.

„Vezi? Tot oceanul te vrea. Oceanul. Oceanul. Ha, ha, ha... Înadaptatule.”

Vocea nu îl lăsa în pace nici acum, când era deja în cul-mea disperării.

Serge privi fix către munţi şi făcu un prim pas. Era singura soluţie.

II

Al doilea pas veni ca de la sine. Pe al treilea şi pe al patrulea nici nu-i mai simţi, de parcă o creatură invizibilă avea grijă de el şi îi coordona fiecare mişcare. Era mânuit asemeni unei marionete. Frecvenţa paşilor săi devenea din ce în ce mai mare şi, totuşi, nu resimţea nici urmă de oboseală. Solul moale, de gumă, se încingea, în schimb, din ce în ce mai mult. Soarele devenise extrem de orbitor. Serge începea să simtă un huruit asurzitor care venea de undeva, din creierul său transformat într-un terci copt de astrul zilei. Acum alerga cu viteza unei pantere. Munţii din zare îl atrăgeau asemeni unui magnet. Acolo era mâncarea. Poate că soarta îi ţinea pumnii.

Din depărtare desluşi câteva tânguieli jalnice. Urlete omeneşti disperate, care sunau de parcă ar fi fost o haită de lupi înfometaţi. Cu cât se apropia mai mult de acel loc, cu atât frecvenţa paşilor se încetinea mai tare. La o sută de metri în faţa lui se aflau câteva zeci de siluete umane. Acum putea auzi zgomotul unor bice în contact cu pielea. După câteva clipe văzu ce se întâmpla cu adevărat acolo.

Un grup compact de oameni, complet dezbrăcaţi, stăteau în genunchi. Deasupra lor, câţiva călăi îi biciuiau în neştire. Mersul lui Serge era din ce în ce mai moale. Ar fi vrut să fugă din acel loc, dar picioarele parcă îi erau legate cu liane invizibile. În faţa celor flagelaţi

se aflau câteva icoane pline de sânge. Trupurile condamnaţilor erau amestec de carne, lichid roşu şi sudoare.

„Când icoanele se vor înroşi complet, abia atunci îşi vor fi ispăşit păcatele inadaptaţii”, urlă unul dintre călăi.

Câţiva flagelaţi erau de nerecunoscut. Din ei nu se mai înţelegea nimic. Ajunseseră doar o masă de carne însângerată. Unul dintre ei nici nu se mai ştia dacă trăia, dar rămăsese în genunchi.

Când ajunse la câţiva metri de grupul damnaţilor, Serge simţi cum un fior îi cuprinde şira spinării. Un miros de putrefacţie începea să-i asalteze nasul. În grupul compact al celor câteva zeci de pedepsiţi zăceau multe cadavre înnegrite. Unele erau deja în plină descompunere. Serge observă cum acel grup se afla pe un platou asemănător unei farfurii gigantice. De la baza vasului pornea o ţeavă din care curgea un lichid roşu peste icoane. Tablourile sfinte erau în relief. Formele personajelor reprezentate de ele erau accentuate de cheaguri de sânge.

„Vezi?”, i se adresă unul dintre călăi, cu un ton calm. *„Toate astea le facem pentru tine. Inadaptatule.”*

Serge rămase ţintuit locului. Picioarele nu îl mai ajutau. Urletele condamnaţilor deveneau din ce în ce mai obsedante. Încercă să-şi

îndepărteze privirile de pe mormanul de carne însângerată şi aproape tocată de biciurile călăilor. Nu reuşi, trupul îi era complet imobilizat, asemeni privirilor. Observă cum şi morţii, care aveau gura deschisă şi înţepenită, continuau să strige. Vocea lor era lugubră, asemeni urletului unei hiene...

Dincolo de plopi...

I

— Ceea ce vezi e fals... Ne-au luat tot!

Mircea îşi întoarse faţa, mirat, către bătrână. Ce naiba mai voia şi cotoroanţa asta? „E plin Bucureştiul de demenţi”, gândi el şi-şi continuă drumul.

— Mamaie, ne-au luat tot! Nimic nu este adevărat. Unde-s ghirlandele de la balcon, unde-s casele de altădată?

— Uite, babo, cred că ţi-am mai dat zece mii acum o săptămână. Mă laşi în pace?

O cunoştea pe bătrână. De obicei cerşea în autobuze şi troleibuze, întrebând viitoarele „victime” cât este ceasul. O întâlnise de nu ştiu câte ori, pe la 11 noaptea, în staţia de autobuz de la Cişmigiu. Chiar se gândise cândva să îi dedice un mic reportaj. E drept, nu se ştie cine i l-ar fi publicat, dar poate că i-ar fi convins cu talentul lui. Lucra de zece ani în presa scrisă, obţinuse o serie de premii... În plus, era un tip care ştia cum să se poarte în societate. Genul reporterului de ştiri brunet şi bine făcut care, dacă şi-ar fi schimbat costumul pentru haine mai lejere şi şi-ar fi aruncat ochelarii, ar fi părut chiar genul „macho”. „De multe ori, succesul nu are neapărat de-a face cu talentul.

Ci cu puterea de a te face plăcut şi de a convinge ceilalţi oameni” – îşi repeta el.

— Ai putea să-mi fii copil, păcătosule. Vino cu mine! Vino acolo, vino dincolo de plopi...

Baba chiar insista. Nervos, Mircea o luă la pas, aşa cum ştia el să facă atunci când se grăbea. Nu i-ar fi stat în cale nici preşedintele României. După ce că îl stresa aproape în fiecare săptămână, acum bătrâna dorea să-l ducă în cine ştie ce loc obscur. Peste un sfert de oră avea întâlnire cu câţiva prieteni în barul de lângă Amzei. La naiba, avea să întârzie. Alese soluţia cea mai puţin stresantă: de a merge pe jos. Circulaţia pe artera Bălcescu-Magheru era prea aglomerată – atât la sol, cât şi pe cele patru culoare aeriene. În plus, nu îi plăcea să folosească metroul. Nu că ar fi fost claustrofob. Însă, deşi era cel mai rapid vehicul, implica multe riscuri. Până ajungeai pe peron puteai să rămâi fără nimic pe tine. Cele peste cincizeci de bande de „halucinogenici” aveau grijă de tine. În plus, avea o fobie faţă de scările rulante, de pe care căzuse şi se accidentase serios cândva, în copilărie.

Trecu prin pasaj în fugă, ignorând câteva tipe bine care încercau să-l îmbie cu cine ştie ce oferte promoţionale (dacă s-ar fi promovat pe ele, poate că ar fi acceptat). Lângă Facultatea de Arhitectură, un grup de bătrâni îi bară calea. Parcă trăiau în alte timpuri. Trecu

printre ei, îmbrâncindu-i şi înjurând printre dinţi. Era prea nervos. Mai avea cinci minute şi nu îi plăcea să dea dovadă de neseriozitate. În dreptul hotelului „Lido” îl opri o fetiţă, întinzându-i un bilet. O ignoră.

— Vă rog, domnule. Vă rog...

Puştoaica insista. Se opri şi privi în urmă, atent. De fapt, nu era aşa de mică. Părea să aibă vreo 16 ani. Ciudat, iniţial nu i-ar fi dat mai mult de 10-l2. Roşcată, cu ochi verzi, micuţa avea în ea o candoare copilărească îmbinată cu un erotism de adolescentă. Îi întinse un bilet.

— Vă rog... Trebuie...

Mircea acceptă oferta – sau ce naiba o fi fost – şi plecă mai departe. Se îndreptă spre magazinul „Eva”, nu înainte de a mai întoarce capul o dată. Hm, puştoaica avea chiar forme interesante. În sfârşit, îl aşteptau prietenii şi în plus, tipa era minoră. Încercă să-şi gonească din minte câteva gânduri carnale. Ajunse lângă Amzei. Era deja în întârziere. Îşi aminti de bilet şi îl scoase din buzunar. Hârtia conţinea doar o reproducere cu doi plopi, situaţi de o parte şi de alta a unei străzi pe care nu-şi amintea s-o fi văzut-o vreodată. Deşi era fotografie, aleea părea să vină de undeva din secolul XIX, din vremea vechilor mahalale.

Intră în local şi coborî scările. Un bar stilat, cu mobilă veche, amenajat într-un vechi

subsol. Pereţii păreau a fi cei originali, din cărămidă învechită. Singurul lucru care-l deranja aici era era fumul dens. Era şi el amator de ţigări, dar totuşi nu suporta fumul. Prietenii lui erau deja aşezaţi la masă.

— Îmi cer scuze, dar circulaţia asta...

— Ştim, ştim, îi răspunseră amicii, ironic. Iar ai prins două stopuri cu 368-ul aerian şi te-au oprit unii să faci o donaţie pentru copiii fără adăpost. Poate că ai dat şi de câţiva Martori ai lui Iehova, care au încercat să te convingă să urmezi calea cea dreaptă. Aşa e?

Dar, de fapt, de ce se mai scuza? N-ar fi fost prima lui întârziere şi toţi se obişnuiseră. Radu şi Ricardo erau, ca de obicei, punctuali. Radu era cameraman la un post TV, iar Ricardo redactor de ştiri la acelaşi post.

— Mircea, uite ce-am găsit...

Ricardo îi arătă o fotografie în care erau doi plopi. Semăna mult cu poza primită de Mircea, numai că părea a fi mult mai recentă. Dar tot ceva necunoscut lui...

— Mircea, Radu, ştiţi ce e asta?

Ricardo părea chiar entuziasmat de acea poză banală.

— E strada pe care am copilărit. Nu mai există de zeci de ani...

Ricardo îşi amintea, cuprins de nostalgie, străzile înguste, aroma teilor din fiecare primăvară, căruţele cu ţigani care vindeau

sticle goale şi fiare vechi. Marinică acordeonistul, parcul în care se juca, Coca bătrâna, care fusese soţia unui mare pictor...

— În locul ăsta se află acum clădirea aia ciudată, aşa numita Casă a Poporului, nu? întrebă Radu.

— Da. Se zice că locul e blestemat acum. Pentru că a fost omorât un cartier. Unii spun că sufletul i-a rămas şi va bântui zona pentru veşnicie.

„Un cartier ucis...” Lui Mircea i se părea de-a dreptul deplasată ideea, chiar copilăroasă. Nu credea în aşa numitele fenomene paranormale. Deşi nimic din realitatea înconjurătoare nu părea să fie normal.

După aproape zece minute de aşteptare apăru şi chelnerul.

— Fac eu cinste. Trei beri..., se grăbi Mircea să comande.

— Nu vreţi mai bine să coborâţi? Avem o sală nouă, le sugeră chelnerul.

O sală nouă? Nu auziseră de aşa ceva, deşi frecventau localul de ani de zile. Unde să mai coboare, deja se aflau la subsol... Barmanul insistă, aşa că, în final, îl urmară. Numărară vreo 30 de trepte care duceau, în spirală, spre un loc din ce în ce mai întunecat. Intrară într-un beci cu lăzi de cărbuni. Ricardo scoase o exclamaţie de uimire.

— Băi fraţilor, e identic cu subsolul casei în care locuiam acolo!...

Îl urmară pe chelner, trecând printr-un pasaj îngust, între două ziduri din cărămidă, acoperite de pânze de păianjen. Începu să se audă o melodie stranie. Pătrunseră într-o sală mică, cu vreo zece mese, la care erau aşezaţi câţiva consumatori. Bărbaţi îmbrăcaţi în costume demodate şi femei în rochii înflorate, din material ieftin. În capătul sălii se afla o scenă pe care cânta un om între două vârste, slab şi foarte înalt, cu o faţă cadaverică. Avea o voce stridentă, în totală disonanţă cu romanţa pe care o interpreta. Celor trei le atraseră atenţia versurile, puţin naive şi chiar banale, cu un parfum vechi, parcă desprins din Bucureştii de odinioară.

„Dincolo de plopi,
Cerul e senin,
Dincolo de plopi,
Bate-un parfum fin,
Dincolo de plopi,
Eşti tu, iubirea mea,
Dincolo de plopi,
Voi fi eu, salvarea ta.”

Chelnerul se retrase. În locul lui apăru un bătrânel care îi servi cu trei sticle de bere cu etichetă simplă, inestetică. Ricardo apucă primul sticla şi, după ce dădu pe gât o gură, scuipă conţinutul, oripilat.

— Mamă, e naşpa rău. Caldă, foarte amară, de parcă ar fi de-acum o sută de ani. Eu nu mai stau aici!

Ricardo se ridică de la masă, urmat de ceilalţi. Înainte de a ieşi din ciudatul local, privirile lui Mircea fură atrase de o roşcată la vreo treizeci şi ceva de ani. Femeia avea ochi verzi şi se remarca între toţi acei clienţi. Era îmbrăcată în stilul anilor ’60. Avea o senzaţie de déja-vu...

II

Mircea nu putu să doarmă toată noaptea. Avu un coşmar, dominat de gustul oribil al berii de ieri. Se făcea că era într-un cartier mizer, înconjurat de oameni soioşi, cu hainele pline de praf şi pânze de păianjen. În jurul lui apăreau din ce în ce mai mulţi plopi, care îl împresurau, îl sufocau... Şi, pe deasupra, melodia aceea înfricoşătoare...

Se trezi lac de sudoare. Era deja ora 10. Trebuia să se grăbească dacă nu dorea să fie iarăşi mustrat de redactorul-şef. Tot un déja vu şi ăsta. Nu mai făcu exerciţiile de dimineaţă. Bău pe nerăsuflate o cafea rece, rămasă de ieri, îşi aruncă pe el o cămaşă şi un sacou şi ieşi pe uşă.

Pe lângă Universitate o întâlni iarăşi pe bătrână. Pe care, de data aceasta, o privi cu interes. Nu părea chiar nebună.

— Vrei să ajungi la plopi? încă mai poţi.

— Care plopi, mamaie, că am înnebunit de ieri după amiază, gândindu-mă numai la asta. Unde sunt?

— Ţi-aş spune chiar acum, dar degeaba ai merge acolo. Nu poţi decât dacă ajungi în Lumi. Mâine, la aceeaşi oră, să fiţi în barul vostru... Şi dă-mi şi mie de o pâine, mamaie.

„Barul vostru?” „Lumi?” Bătrâna îi urmărea sau ce se întâmpla? Mircea era din ce în ce mai antrenat de poveste. Ezită s-o mai întrebe şi altceva...

Cum ajunse la serviciu, ca de obicei, cu o mică întârziere, îi sună pe Radu şi pe Ricardo. Stabiliră o nouă întâlnire a doua zi, în acelaşi bar uitat de timp.

***

De data asta, Mircea ajunse primul. Era prea nerăbdător să vadă ce va urma. Fumă vreo trei ţigări, una după alta, până când sosiră şi ceilalţi. Nu obişnuia să facă aşa ceva. Apăru barmanul, care îi conduse către aceeaşi ciudată încăpere aflată la subsolul... subsolului. Aceeaşi muzică, aceiaşi oameni, totul la fel ca ieri. De data asta nu mai serviră bere. Aleseră

vin şi făcură foarte bine. Licoarea gălbuie era aproape gelatinoasă şi extrem de aromată. Deşi comandară doar o sticlă – acoperită de kilograme de praf –, se ameţiră după primul pahar.

— Acum vă ofer ceva din partea casei...

Nici nu observaseră că în spatele lor se afla, de cine ştie când, bătrânul chelner, îmbrăcat în pulover şi sacou peticit, cu coatele cârpite cu piele. Omul zâmbea prosteşte.

— Pentru voi...

Le întinse trei seringi.

Cei trei prieteni priviră miraţi. Vinul îşi făcuse efectul sau, efectiv, simţeau că ar pierde dacă nu ar face-o. Primul se injectă Ricardo, urmat de Radu. Mircea ezită, dar se gândi că, de fapt, totul avea un scop. Bătrâna... Îşi introduse seringa în venă şi apăsă. În acel moment o observă pe frumoasa roşcată, la două mese mai departe. Îl cuprinse un fior... Îi zâmbea lui. Avea ochi verzi şi o piele albă, extrem de albă. Părea foarte fragilă.

Interpretul cânta din ce în ce mai tare şi mai strident.

„Dincolo de plopi
Eşti tu, iubirea mea...”

Femeia se apropie de Mircea. Acum, el îşi dădu seama că tipa semăna ca două picături de apă cu puştoaica de pe bulevard.

— Mă cheamă Nora.

Femeia nu era foarte înaltă, în schimb avea un corp perfect. Decolteul pronunţat lăsa să i se vadă destul de bine sânii albi, plini, un magnet involuntar pentru privirile celor din preajmă. Acum purta un minijup în stilul anilor ’70, iar buclele roşcate erau pline de zulufi strălucitori care te îndemnau să-i mângâi şi să-ţi afunzi faţa în ei.

— Vino cu mine, Mircea... Invită-i şi pe colegii tăi.

Nici nu se prezentase, dar tânăra îi cunoştea deja numele. Nu-l mai mira nimic.

Trecură printre două lăzi mari, înnegrite. Erau pline cu cărbuni. Ricardo privea cu atenţie. După ce bâjbâiră prin întuneric un timp nedefinit, găsiră treptele care duceau la suprafaţă. Ajunseră în holul unei clădiri destul de vechi. Lumina pătrundea din ce în ce mai violent, iar strania romanţă se îndepărta, muzica ei fiind înlocuită de cea a porumbeilor, vrăbiilor şi guguştiucilor.

„Dincolo de plopi,
Voi fi eu, salvarea ta...”

Din când în când se mai auzeau fragmente din vechea melodie. Ieşiră din casă într-o curte lungă şi îngustă. Afară, în stradă, era un plop înalt, cu o coroană bogată.

— După ce ieşiţi din curte va trebui să găsiţi Poarta, îi preveni Nora. Ne aflăm în Lumea lui

Matei, nu e ceea ce cunoaşteţi voi. Dar e mai real decât orice v-aţi putea imagina.

Mircea, Radu şi Ricardo, însoţiţi de femeie, ieşiră în stradă, hotărâţi să descopere secretul pozelor. Atmosfera arhaică dispăru. La fel şi Nora. Se aflau pe un teren viran, prăfuit, flancat de două clădiri imense. Una din ele era Casa Poporului. Toţi zgârie-norii obişnuiţi care o înconjurau dispăruseră. Pe maidanul mizer zăceau câteva barăci muncitoreşti şi o tentativă de teren de fotbal, cu două porţi ruginite. Nu le fu greu să zărească cei doi plopi. Uscaţi, fără frunze, păreau că plâng după alte vremuri.

— Asta e! exclamă Ricardo. Înapoi, acasă...

Ceilalţi doi dădură din umeri. Prietenul lor chiar avea o nostalgie pentru cartierul ucis. Cu cât se apropiau de copaci, cu atât revenea, din ce în ce mai tare, acea romanţă stranie interpretată de omul cu faţă scheletică. Trecură printre pomi. Ajunseră pe o stradă îngustă, cu case de unul şi două nivele. Pe trotuare erau parcate câteva Dacii vechi şi un Trabant. Maşini antice.

În faţa celei mai înalte clădiri, care avea trei etaje, cânta un acordeonist.

„Dincolo de plopi,
cerul e senin..”

— Casa mea... băieţi, nu-mi vine să cred, dar cred că-s nebun. Aici am locuit eu. Strada Meteorilor...

Intrară într-o clădire cu un etaj. Parcurseră o curte lungă şi îngustă şi încercară uşa. Era deschisă. Înăuntru nu părea să fie nimeni. Acelaşi hol ca în urmă cu zeci de ani, acelaşi păianjen cu cruce deasupra uşii de la intrare.

— Ricardo, la masă..., se auzi o voce de femeie bătrână.

Cei trei se ascunseră în spatele scărilor care duceau la etaj. În întuneric desluşiră o uşă.

— De asta nu-mi amintesc, şopti Ricardo.

Ieşiră repede, pentru a nu fi prinşi de bătrână. Uşa ducea în altă stradă. O uliţă nepavată, cu multe gropi şi băltoace. Toate gospodăriile aveau porţi mari de lemn şi bănci în faţa lor. Din loc în loc, femei cu fuste lungi şi baticuri pe cap şedeau la taclale, lipsite de orice grijă.

— Trebuie să ne întoarcem, nu cunosc zona, zise Ricardo, vizibil speriat.

Mircea observă că lumea e din ce în ce mai agitată, iar femeile nu mai păreau chiar fără griji. Le ieşi în cale o bătrână îmbrăcată în negru, cu faţa slabă, plină de negi.

— Fugiţi, că vine strolul...

În câteva secunde, nimeni nu se mai afla pe stradă. La capătul străzii desluşiră o umbră

neagră, imensă. Simţiră un miros insuportabil, de latrină necurăţată de ani de zile.

— Strolul! arătă bătrâna, speriată, spre potenţialul pericol, şi dispăru brusc.

Un zgomot de fanfară se auzea din ce în ce mai tare. Spre ei se îndrepta o masă mare de carne şi gelatină. Care, cu cât se apropia, cu atât devenea mai mică. Prin dreptul lor trecu un bulgăre de dimensiunile unei broaşte ţestoase. Mirosul urât se transformase în parfum. În câteva minute, creatura reveni la dimensiunile iniţiale. Lângă ei apăru şi bătrâna care îi prevenise, mult mai liniştită.

— Aţi văzut strolul? V-a plăcut?

Baba dădea semne de mândrie şi respect faţă de monstruozitatea care tocmai trecuse.

Mircea dădu din umeri. Femeia adăugă:

— Aşa e în lumea Norei. Nimic nu e stabil. Dar să ştiţi că a iubit mult cartierul. Poate că de-asta a luat-o puţin razna...

III

Nora? Numele îi era cunoscut. Doar n-o fi...

Strolul fusese o diversiune. Era clar că trebuiau să se întoarcă la plopi. Acolo era cheia. Deocamdată, se aflau în mahalaua „Stelea”, un Bucureşti pe care nu şi-l aminteau nici măcar din copilărie. Pe o bancă şedeau doi bătrâni care fumau narghilea. Purtau caftane

din catifea tocită şi păreau că aşteaptă să putrezească de vii la soare. Timpul trecea pe lângă ei şi nu reuşea să le lase nicio amprentă, nicio zgârietură, nimic.

— Căutăm strada Meteorilor... Ştiţi cumva...

Privirea bătrânilor trecea dincolo de ei. Nu răspunseră. Cei trei plecară mai departe. Oricum, aşa nu rezolvau nimic. Poate că mai departe aveau să găsească pe cineva mai comunicativ. Culmea, în toate curţile creşteau plopi şi chiparoşi. Mahalaua părea să nu se mai termine. Cu cât înaintau mai mult, cu atât se afundau în noroaie şi şanţuri de netrecut. O luară pe una din străzile lăturalnice. Casele de lemn păreau din ce în ce mai sărăcăcioase şi mai cârpite. Începu să se întunece. Deşi ceasurile arătau amiaza. Primul dispăru Radu. Mircea simţea că în spatele lui îl urma, cu greu, Ricardo. Dar nu se întoase şi nu îl întrebă nimic. Începea să i se facă frică. Trebuia să se grăbească. După un timp, nu mai auzi paşi în spate. Era singur şi afară era beznă. Şi din ce în ce mai cald, din ce în ce mai înghesuit. Parcă s-ar fi aflat într-un laborator foto, în timpul verii, fără aer condiţionat. Strada se îngustase teribil, între gardurile gospodăriilor care flancau uliţa mai era spaţiu de cel mult un metru. Ar fi vrut să se întoarcă, dar o forţă necunoscută îl oprea. Înainta din ce în ce mai greu. Se întoarse în lateral. Se târa printre case

ca un şoarece prins în capcană. Simţi o mână rece, tremurândă, pe umăr, ce venea de după un gard. Era o bătrânică...

— Caut strada Meteorilor, mamaie...

Bătrâna, care părea să se transforme tot mai mult într-un monstru respingător, răspunse cu un horcăit sinistru. Mircea pricepu doar cuvântul „plopi”. În întuneric desluşea nenumărate contururi de plopi, mult prea înalţi ca să fie reali. Umbrele lor păreau să se contopească cu norii negri, plumburii. Încercă să-şi continue drumul, dar femeia îl prinse de mână cu o forţă exagerată. Se smulse, lăsând o parte din mânecă în ghearele ei. O luă la fugă. Afară era acum beznă totală. Rămase înţepenit între două garduri. Îi veni în minte figura Norei. Stranie femeie...

Auzi cum se apropie cineva din spate. Întoarse capul, singura parte a corpului pe care mai putea să o mişte.

Spre el venea un bărbat înalt, cu părul alb, răvăşit în părţi, cu chelie pe mijloc. Îl aburcă în spate ca pe un fulg şi porni mai departe. Mircea nu mai avea timp să realizeze dacă ar trebui să-i fie frică sau nu... Era orb şi fără vlagă. Răpitorul său fugea cu o viteză de invidiat.

***

Se trezi într-o poiană, în mijlocul unei păduri. Soarele bătea puternic, dormise cu faţa în sus. Aproape că i-o arsese. Râul Dâmboviţa era mai limpede ca de obicei. Apele curgătoare susurau cristalin. Era o zi toridă de vară. Îl trezise lumina puternică sau un zgomot care se apropia din ce în ce mai mult... Părea să fie o herghelie de cai. Dar se afla în centrul Bucureştiului. Undeva, în stânga, desluşi o biserică mică, cu o singură turlă. Semăna cu Biserica lui Bucur. Deci, nu era departe de destinaţie.

Fu înconjurat de patru călăreţi, îmbrăcaţi în zale şi cu coifuri metalice pe cap. Îl imobiliză un arcan. Şi îşi pierdu iarăşi cunoştinţa.

***

Se afla într-o sală mică, asemeni unei hrube mai răsărite. Îl dureau toţi muşchii şi toate oasele, de parcă ar fi fost schingiuit ore în şir de mai multe arcane care se transformau în anaconde. Nu mică îi fu surpriza când, deschizând ochii, o desluşi, înconjurată de gărzi înarmate până-n dinţi, pe Nora.

— Credeai că n-o să ne mai întâlnim, Mircea?

— Unde-s ceilalţi?

— Nu cred c-ai vrea să ştii... Deocamdată, suntem aici doar noi doi. Ne aflăm la începuturi

şi nimeni nu ne mai poate poate fura timpul pe care-o să-l petrecem împreună. De data asta...

Femeia înnebunise? Sau nu era Nora? Purta o rochie medievală, lungă până în pământ, din catifea de culoarea purpurei.

— De-acum înainte te va chema Vlad şi să nu îndrăzneşti să mai pleci de lângă mine, spuse femeia, cu un ton autoritar, aproape ca o incantaţie.

— Dar tu cine eşti de-mi porunceşti ce să fac cu viaţa mea?

Femeia îl aţinti cu privirea. Pupilele verzi, limpezi, îi intrară în suflet. Dar nu se simţea ameninţat. Privirea ei arăta mai degrabă o dorinţă puternică. Ea făcu un semn discret către însoţitori, care se retraseră imediat. Nora se apropie cu paşi de felină.

— Mircea..., de fapt, Vlad... de mult aşteptam clipa asta. Voiam să-ţi spun că...

Obrajii femeii, care îşi jucase rolul atât de bine, se înroşiră. Îşi dădu jos mantia, cu mişcări graţioase. Mircea închise ochii. Pielea albă, sânii mari, sculpturali. Era prea mult, se afla aici, departe de... tot, şi unei necunoscute i se aprinseseră călcâiele după el. Se apropie de el cu paşi de felină. O strânse în braţe. Făcură dragoste în picioare. Nora era sălbatică... Dorea totul dintr-o dată. Deocamdată, ea era câştigătoarea. Şi nici el nu pierdea nimic, pe moment.

După ce terminară, Nora îl conduse într-o încăpere mai puţin austeră. Era un dormitor simplu, dar amenajat cu bun gust. Se întinseră în patul moale. Făcură iarăşi dragoste până spre dimineaţă, ca doi obsedaţi. Trilurile păsărilor îi adormiră...

***

— Măria Ta, vin turcii...

Mircea sări din pat. Nora nu se afla lângă el. În cameră intraseră câţiva indivizi bărboşi, mulţi dintre ei trecuţi bine de 60 de ani.

— Măria Ta... Acum e momentul...

Ciudat. Se pare că i se adresau chiar lui.

Trebuia să se întoarcă pe Strada Meteorilor. Ştia că acolo avea să găsească acel „ceva” ce i-ar fi redat liniştea. Ajunsese în Evul Mediu. Căută ieşirea. Dar nu reuşea să scape de boieri sau ce-or fi fost. Îl urmăreau permanent:

— După tine, Măria Ta! Nu te lăsăm. Bizuie-te pe noi...

Ieşi în curtea exterioară a palatului. Zări doi plopi. Asta era salvarea. Se îndreptă spre ei în goană.

— Nu!!!

Nora alerga după el, urlând isteric. Mircea întoarse în fugă capul. Femeia părea cu mult mai bătrână. Trecu printre copaci. Şi visul ciudat se termină.

***

În spate avea Casa Poporului şi în faţă Casa Ştiinţei. Răsuflă uşurat. Liniştea îi fu, însă, întreruptă de ceva care-i întoarse stomacul pe dos. Pe cei doi plopi zăceau, răstigniţi, Ricardo şi Radu. Partea inferioară a copacilor era stropită cu sânge. Carnea lor, încă vie, se contopea cu seva pomilor.

Un copil-cerşetor apăru în spatele lui.

— I-a ucis... Ea şi străzile... La fel se va întâmpla şi cu tine dacă nu treci dincolo de plopi...

Mircea încercă să-l prindă de mână, dar puştiul dispăru. Privi năucit în jur. Încă nu realiza dacă ce se întâmpla era adevărat sau nu. Un prim impuls îi dictă că ar trebui să ajungă în barul din Amzei. Poate că acolo avea să se sfârşească nebunia asta. Se va întâlni cu Radu şi Ricardo şi vor râde de povestea lor absurdă. Dar... auzise că cine murea în Lumi, dispărut era pentru vecie.

„Dincolo de plopi,
Voi fi eu, salvarea ta...”

Melodia stranie îşi începu din nou acordurile... Se îndreptă către cei doi copaci-crucificatori, ale căror rădăcini erau acum îmbibate de sânge. Se pregăti să treacă.

— Vă rog, domnule. Vă rog...

Apăruse din nou acea fetiţă roşcovană. Acum îşi dădu seama... Aducea bine de tot cu Nora.

— Domnule...

Puştoaica îi întinse o fotografie îngălbenită de vreme.

— Acolo trebuie s-ajungeţi, domnule. Doar pe-acolo veţi trece... Nu acum. Cineva iubeşte mult. Dar de la dragoste la moarte nu e decât un pas...

Mircea smulse poza din mâinile fetei. Reproducea plopii pe care îi avea în faţă, dar cu ambianţa străzilor de altădată.

— Fugiţi, domnule...

Fetiţa dispăru. Mircea rămase nedumerit. Unde să fugă? Avea în faţă Casa Ştiinţei. Din spate auzi un zgomot înspăimântător, o combinaţie între cel produs de cutremure şi mugetul unui animal gigantic. Întoarse capul. Ceea ce vedea nu era o iluzie. Casa Poporului se îndrepta spre el. Lumea lui Matei pregătea, în continuare, surprize.

Era un „déja vu”. Mahalaua Stelea... Străzile din ce în ce mai înguste... Îşi pierdu cumpătul... Avea în minte doar figura Norei. Auzi câteva zgomote puternice, ca de cutremur. Din pământ începură să răsară vechile case. Recunoscu clădirea cu trei etaje a acordeonistului Marinică. Şi casa cu un etaj

unde locuise cândva Ricardo. Plopii rămaseră pe loc, mai verzi şi mai înalţi ca oricând.

Trecu printre ei, strângând în mâini fotografia. Cineva îl salvase. Cineva îl iubea. În minte i se amestecau imaginile vechiului cartier, alături de Casa Poporului, terenurile virane, barăcile muncitoreşti, Casa Ştiinţei... Nora şi fetiţa roşcată. Una şi aceeaşi? Yin şi Yang? Personajul bun şi cel rău. Oricine ar fi fost, cineva îl iubea.

***

Este dimineaţă. O dimineaţă răcoroasă, de primăvară. Singurul moment al zilei când aerul capitalei e respirabil. Ca de obicei, drumul spre serviciu nu ocoleşte Lipscaniul. În faţa unei case dărăpănate e adunată foarte multă lume. Curiozitatea de jurnalist nu-l lasă să nu o întrebe ce se întâmplă pe o altă bătrânică, ce se dovedea a fi pusă la curent cu toate noutăţile cartierului.

— A murit o babă... Sărmana, cerşea de mulţi ani. Deşi, fie vorba-ntre noi, nu o ducea chiar rău. A locuit în cartierul Uranus... Ştii, nepoate, în locul Casei Poporului. De când au demolat-o, s-a tâmpit. Proastă n-a fost la viaţa ei, dar se zice că avea o boală a ăstora care citesc mult... Cum îi zice, mamaie?...

— Schizofrenie, bre. Ştiu eu, mi-a fost vecină – o completează un bărbat între două vârste, cu un nas mare şi roşu de la băutură. Trăia în propriile lumi. Dar se zice că ar fi murit din dragoste...

„Din dragoste? Interesant”, reflectă Mircea. „O bătrână în stare să se mai îndrăgostească. De cine? Pe cine să mai atragă la vârsta ei. De cine să se îndrăgostească?”

...Propriile ei lumi... De cine să se îndrăgostească?

Dar n-avea timp de investigaţii. Trebuia să ajungă în redacţie şi era în întârziere.

Singurătate

1.

Suntem Oameni. Reprezentăm o civilizaţie tânără, mult prea tânără şi neajutorată pentru a face primii pasul spre o întâlnire cu alte fiinţe inteligente. Dacă or mai fi... Trăim aglomeraţi şi sufocaţi pe o planetă care nu ne mai poate fi mult timp cămin. Suntem atât de singuri, un punct infim în nemărginirea Universului... Doar Noi şi Dumnezeu...

2.

Am ajuns la marginile Sistemului Solar, pe care-l cunoaştem ca-n palmă. Am colonizat planeta Marte. Nu aveam încotro, pe Pământ ne asfixiam. Ne-am mărit spaţiul vital, aglomerarea nu mai constituie deocamdată o problemă. Dar sentimentul singurătăţii e şi mai apăsător. Oare suntem unicii responsabili ai Universului? O oază cosmică înconjurată de nefiinţă, de abis?

3.

Am intrat în posesia unei descoperiri de mare importanţă, mult dorită din cele mai vechi timpuri: **viteza superluminică**. Unii spuneau că ar fi imposibil, dar n-a fost să fie aşa. Totul e posibil dacă există o dorinţă puternică. Aparatele noastre de zbor brăzdează hiperspaţiul. Dar cu cât orizonturile se lărgesc, cu atât ne simţim mai singuri.

4.

Prima întâlnire cu **Ceilalţi** n-a fost ceva care să ne ia prin surprindere. Ne sunt în multe privinţe destul de asemănători. În câteva secole am reuşit să le asimilăm toate cunoştinţele. Şi ei pe ale noastre. Cu timpul, prin convieţuire, am format o singură civilizaţie. Împreună vom încerca să descoperim Noul şi să scăpăm de singurătate.

5.

Am ajuns la marginile **Galaxiei**. Am contactat multe civilizaţii diferite nouă. Cu unii am purtat războaie, cu unii ne-am aliat. Până la urmă, am ajuns să trăim în pace cu toţii. Am început explorarea galaxiilor vecine. Am descoperit şi, la rândul nostru, am fost descoperiţi de alte civilizaţii, cu ale căror drumuri şi destine s-au încrucişat propriile

drumuri şi destine. Atâtea forme de viaţă inteligentă – unele superioare, unele inferioare –, dar toate în permanentă căutare, dornice de nou şi de a scăpa de singurătate.

6.

Am descoperit şi modalităţi de a călători în timp. Din motive de deontologie, n-am interferat decât cu civilizaţii din viitor. Cunoaştem aproape tot Universul în care locuim. Nu mai putem vorbi despre noi ca oameni sau despre fiecare civilizaţie în parte. Ci de o singură specie, cea a raţiunii. Nu mai ţinem cont de aspectele noastre exterioare – cauză a atâtor conflicte. Ceea ce contează acum este aspectul interior, pe care putem să-l vizualizăm. Inteligenţa, raţiunea, credinţa, spun totul despre un individ, indiferent că are sau nu cap, picioare sau creier, în sensul clasic al cuvântului. Acum nu ne mai rămâne decât să răscolim ultimele cotloane „prăfuite” şi uitate ale Universului.

7.

Cunoaştem tot Universul. Dincolo de graniţele lui – negură, vid. Oricum, nu putem evada din el. Am atins ceea ce doream, dar tot nu suntem fericiţi. Paradoxal, nesfârşitul a

devenit îngust, limitat. Nu ne putem opri, trebuie să facem ceva, căci dorinţa continuei căutări ne mistuie sufletele. Ne dăm seama că suntem prizonieri. Şi suntem... atât de singuri...

Fericire

Anunţul era laconic: „Vând fericire”. Ziarul se oprea aici. Gill ridică tremurând receptorul, împingându-i cartela de telefon în fantă.

— Alo? Mai aveţi? Aş...

Vocea îi tremura de parcă ar fi cerut un lucru interzis. Oare nu era? De dincolo îi răspunse o voce sigură, monotonă.

— Avem, domnule. Avem destulă. Câtă doriţi?

— Nu vă supăraţi, este vorba despre anunţul privind fericirea?

— Nu ne supărăm şi este chiar aşa, domnule Gill Bertold.

Gill rămase trăsnit. Ezită câteva clipe...

— Asta-i bună... Dar de unde ştiţi...

— Ştim!, răspunse pe un ton ironico-părintesc vocea. Cum să nu ştim? Noi?... Şi-apoi, mai avem atâţia clienţi care abia aşteaptă pe fir... Zii câte kilograme vrei. Pentru fiecare 50 de kilograme achiziţionate se mai oferă 5 gratis.

Gill deveni perplex. Aproape că îi căzu receptorul din picior.

— Vreau explicaţii! Şi le vreau acum! Acum, înţelegeţi? De unde naiba îmi cunoaşteţi

numele şi de unde ştiţi că eu, Gill Bertold, miriapod de pe planeta X, vă dau telefon acum?

— Domnule Gill, dacă nu vă exprimaţi coerent cererea cât mai repede, va trebui să reveniţi peste 40 de minute universale, pentru că, v-am spus, sunt foarte solicitat.

— Bine, vreau... 50 de kile, e bine? Cât mă costă?

— Un miliard de dolari universali...

Gill simţi că totul se învârteşte în jurul lui.

— Dom'le, n-am atâţia... De unde... Mai bine sun la un „hotline" galactic şi nu dau decât un milion de dolari. Îmi va răspunde cea mai penală miriapodă universală şi voi ajunge pe cele mai înalte culmi ale fericirii.

— Asta e ceea ce numeşti tu fericire? Câteva clipe de plăcere? Nu uita că după aceea îţi va veni o notă de plată usturătoare. Brr...

— Deci, domnule Bertold... Preferaţi să folosiţi un „hot-line" sau vreţi să vă bucuraţi de serviciile mele? Aveţi grijă, pentru că mă aflu la o distanţă considerabilă de dumneavoastră şi convorbirea costă... Deja, cred că datoraţi poştei intergalactice cam... vreo juma' de miliard!!

Gill îngheţă. De ce dăduse telefon? Pentru că voia să iasă din starea de subzistenţă pe care o

cunoştea din fragedă pruncie. Văzând anunţul, luase câteva guri de vodcă galactică, băutura săracului, şi plin de curaj încercase...

— Ştii, dom' Gill, că pentru evaziune fiscală poţi fi condamnat chiar şi la suprimare fizică?

Gill, neştiind ce să mai facă, luă încă o gură din licoarea salvatoare.

— Dar noi suntem buni, Gill. Nu trebuie să plătiţi chiar acum. Nici măcar telefonul. Noi am stabilit preţul şi dumneavoastră trebuie să ne daţi acordul. Asta e tot!

— Tot? Atunci, mai vreau... Mai vreau încă vreo...

— Nnnnu!... Aţi făcut comanda mai devreme. Atât rămâne. Voi, plebea, vreţi din ce în ce mai mult... Hămesiţilor!!...

— Şi... Nu voi mai face pârnaie galactică?

— Acum, domnule Gill Bertold, să vă dau vestea cea bună. Nu mai trebuie să ne plătiţi nimic. Nici măcar convorbirea. E un cadou din partea firmei şi a societăţii intergalactice de telecomunicaţii.

Gill radia de bucurie. Ce frumoasă era viaţa... De fapt, o ducea bine şi în jurul său nu exista altceva decât armonie. Economisise un miliard şi jumătate de dolari universali. Primise... fericirea.

Liber! Liber! Liber!

— Dragii mei, dacă veţi trece de partea mea şi vă veţi căi, veţi primi pace în suflet. Grădina Raiului e o metaforă, cred că vă daţi seama. Dar asta nu înseamnă că nu există. Acolo veţi fi împăcaţi cu voi înşivă. Veţi primi veşnicia!

— Dar femei, hm? Femei vor fi...

— ...nu mai mult decât cele alături de care aţi trăit, cu care aţi împărţit viaţa şi la bine şi la rău...

— ...ei, la naiba (un alt pacient, blond, destul de chipeş şi îngrijit pentru locul în care se afla, tresări auzind ultimul cuvânt). Adică, va fi atât de plictisitor?

— Oricum, femeile vor fi un aspect neimportant. Contează că toţi sunteţi oameni şi mă veţi sluji. Eu vă spun că atunci nu vă veţi mai gândi la aşa ceva...

— Da’ băutură? sări alt pacient.

— Nu vei mai simţi nevoia. Lucruri lumeşti...

Blondul sări din pat, extrem de revoltat.

— Eu vă voi da şi băutură şi femei!

Toţi pacienţii priviră miraţi. Colegul lor stătuse în banca lui până atunci. Oferta era, oricum, tentantă.

— Adică, va fi dezmăţ? Voi putea să-i crăp lui taica ţeasta cu toporu'?

— Cui vrei, încuviinţă blondul.

— Voi putea să împart pumni în stânga şi-n dreapta? Şi să schimb Guvernul când vreau, săpând în curte? Fără să mă aducă nimeni aici?

— Fireşte. Dar vreau ceva în schimb... Sufletele voastre.

Aproape toţi pacienţii încuviinţară. La urma urmei, era un schimb cinstit.

Cel cu prima ofertă sări din pat, urlând isteric:

— Nu se poate! Nu vă permit aşa ceva! Nu se poate! Nu se...

Colegii nu-l luară în seamă. Câţiva asistenţi intrară în cameră şi-l imobilizară pe turbulent.

***

Peste o săptămână se petrecu un miracol. Toţi pacienţii dădură semne de însănătoşire. După analizele de rigoare fură externaţi. Numai unul rămăsese priponit în camera specială pentru periculoşi. Şi tot striga că lumea ar fi în impas, pentru că fostul vecin de cameră, blondul... Dar cine ar fi crezut un biet nebun?

Şi mâine a fost o zi...

A fost odată ziua de mâine. Omul ştia că va fi ziua în care îşi va împlini rostul. Rost pe care îl aflase încă de la început, pentru că aşa era bine. Apoi a urmat a doua zi. În care a pus în practică ce îi spuseseră cu mult timp înainte sorţile. Şi a venit şi a treia zi. În care s-a gândit aşa cum i se spusese. A patra zi... a săvârşit păcatele pe care oricum trebuia să le împlinească. În a cincea zi şi-a găsit sufletul făgăduit. Îar în a şasea a ajuns unde ştia că va ajunge. Şi a venit a şaptea zi... De care se ferise atât de mult timp... Pentru că în a şaptea zi nu ştia ce avea să se întâmple şi era atât de vulnerabil... Dar Conducătorii vegheau, nu avea de ce să îi fie teamă...

I

Pe Bulevardul Tăcerii era un zgomot infernal. Agitaţia cuprinsese artera încă de dimineaţă. Nu trecuse cu mult de ora 7. Soarele matinal vărsa un roşu-gălbui peste feţele impasibile ale trecătorilor care păreau să se grăbească, dar fără vreun scop anume... pentru că ştiau încotro se îndreptau, ştiau ce vor face. Doar din când în când cineva mai scotea câte un

strigăt de surpriză. Ducea mâinile la ochi asemeni unui copil, atunci când la vreun colţ de stradă, ieşind din umbră, lua în piept un val de lumină sau atunci când, folosind ferestrele reflectoare ale zgârie-norilor presărări pe ici-colo, asemeni unor monştri adormiri, soarele zvâcnea câte o spadă de roşu spre retina vulnerabilă a trecătorului...

Cu mine se întâmpla ceva ciudat în ultimul timp, mai ales în relaţia mea cu viitorul... şi eram considerat drept un handicapat, din punctul ăsta de vedere. Spre deosebire de ceilalţi, acest viitor nu îmi era foarte clar. Dar ştiam, vag, ce-i drept, ştiam ce făcusem cu o săptămână în urmă. Deja trecuse un an de când mi se întâmplase miracolul pentru prima dată.

Mă gândisem că, totuşi, poate voi apela la un psiholog, îi mărturisisem doar lui Alice şi ea, cu o privire descumpănită, mă rugase să reiau lectura Legilor Viitorului. Dar conştientizam că nu este de ajuns. Da, aveam nevoie de un psiholog... sau poate chiar de un psihiatru...

Cotesc pe strada Viitorul Luminos şi, fără voie, cu un suspin de durere, îmi apăr ochii obosiţi – sunt străfulgerat de-o rază reflectată lansată din fereastra enormă şi rotundă a unui lăcaş... Şi deodată îmi dau seama... sau mai bine zis îmi amintesc... că în ultimul timp au apărut o sumedenie de lăcaşuri ale unei stranii

şi neidentificate religii, cu slujitori îmbrăcaţi în veşminte bizar de roşii, cu ritualuri halucinante, repetate insistent la intervale egale de timp, implicând din în ce tot mai multă lume în procesiunile lor de la un capăt la celălalt al metropolei... Oare să aibă aceasta vreo legătură cu obsesia viitorului, cu cancerul memoriei?...

Mă uit la ceas... Îmi dau seama cât de târziu este. Nu are rost să mă grăbesc, pentru că azi urma să fiu concediat, ştiam asta. Aveam posibilitatea să optez pentru VAP (Viitorul Alternativ Permis), dar parcă nu mai doream să lupt.

Ajung la o trecere de pietoni. Se face roşu... ezit pentru o clipă, dar fascinaţia acestui ochi roşu mă atrage ca o prăpastie... continuu să traversez. Brusc, se aude o mulţime de oameni strigând. Iar reclama aia nenorocită. *„Dragi suporteri, vă aşteptăm miercuri să vedeţi supermeciul Ligii Viitorului. 2-0 pentru Future Fighters împotriva diavolilor roz de la Sofia Rangers”.*

Încerc să mă gândesc... Oare de ce trebuie să ştim chiar tot... Oare de ce...

Apoi urmează un scârţâit, un zgomot infernal, o lumină puternică...

Şi întuneric...

II

Umbre... Voci... Paşi cu ecou reverberat...Totul neclar...

Un miros înţepător de ceva acru amestecat cu miros de sânge şi excremente de abator îmi provoacă senzaţia de greaţă... Încet-încet, o lumină roşie prinde contur.

Una dintre siluete se transformă într-un halat de medic... O faţă gravă, o pereche de ochi severi în spatele unor ochelari aproape fumurii.

— Domnule Aaron, mai bine aţi fi murit... dacă aţi fi avut cum...

„Mai bine ati fi murit...”

„Hm, dar am murit! Cum aşa... Trecerea de pietoni... Ochiul semaforului... Soarele de dimineaţă...”

Aaron îşi amintea frânturi, dar ştia sigur că trebuie să fie mort. Era conştient de lucrul ăsta.

***

— Unde mă aflu? Nu am murit?

— Domnule Aaron, sună persiflant vocea medicului. Dacă era după dumneavoastră, eraţi mort deja, poate că deja urma să fiţi acoperit de doi metri de pământ şi de o cruce frumoasă, de piatră, iar soţia, care vă iubeşte şi nu merita aşa ceva... ar fi plâns zile şi nopţi la mormântul dumneavoastră. Dar am avut noi

grijă să nu fie aşa. În mod obişnuit, acum ar trebui să ispăşiţi pedeapsa de viaţă prelungită cu 100 de ani sub control total al viitorului... Aţi fi ştiut şi când mergeţi la toaletă, şi când adormiţi, aţi fi ştiut şi ce cărţi veţi citi. Aţi fi ştiut tot! Chiar şi marele Tabu! Ati fi aflat când veţi muri!! Eheee... dar cât timp va mai fi fost până atunci. Însă noi suntem toleranţi şi buni. Vă iertăm. Aveţi o misiune, aţi uitat?

„O misiune... Ce misiune?" încerca să-şi amintească...

— Aţi uitat, domnule Aaron, că Marele Rebel va fi omorât cu mânuţa dumneavoastră? Marele Prevestitor al Trecutului... Hmmm... Ce frumos o să-i zburaţi creierii. Scrie şi în manualul de istorie... Vocea Medicului cânta un fel de melodie scârţâită, în timp ce mâinile lui gâdilau dureros undeva în regiunea scrotului...

Brusc, lui Aaron i se făcu ruşine... ca unui copil căruia medicul îi cere să dezgolească părţile intime...

Manualul de istorie? Da, nu-i plăcuse niciodată materia asta, denumită Istoria Viitorului. Unanim acceptată de toţi, în afară de el şi de acel... Mare Rebel de care îşi amintise. Pe care tocmai el avea să-l omoare. Era nedrept. Tocmai el??

— Peste două zile vă dăm drumul. Veţi fi complet refăcut, domnule Aaron. Şi altădată, aveţi grijă... Altfel, ştiţi bine, o să avem noi

grijă de dumneavoastră... He-he-he... Încheie sarcastic Medicul, spălându-şi mâinile mulţumit de sine, cu un aer mitologic...

Aaron închise ochii pentru a-şi spăla senzaţia de usturime de pe globii lor... Nu-i ieşise... Oare chiar nu avea dreptul să moară dacă nu era scris în registrele lor?

La naiba cu istoria asta a viitorului!.. Ştiai tot. Din păcate, nu-ţi spuneau şi când vei muri, deşi ei puteau controla şi Marea Trecere...

III

— Aaron... Eşti atât de egoist...

Femeia îl privea fix, cu ochii ei înlăcrimaţi, de un albastru rece şi transparent...

— Cum de-ai putut face aşa ceva? Nu avem tot ce ne trebuie? Toţi anii ăştia împreună? Toate clipele frumoase... Te-ai gândit să abandonezi? Tocmai acum, Aaron?

Bărbatul îşi îngropă faţa în palme...

— Şi tu accepţi viaţa asta, Alice... Credeam că eşti altfel. Când ne-am cunoscut, erai şi tu adepta îndoielii. Încă îţi aminteai! încă îţi doreai să-ţi aminteşti!!

— Aaron! Eram contaminată... Era o prostie! Avem un viitor frumos. Ştii bine... De ce vrei să mă părăseşti. De ce vrei să-ţi iei viaţa?...

— La naiba, frumos, Alice... Frumos pentru că vor Ei să crezi că-i frumos! Nu poţi nici

măcar să treci pe lumea cealaltă, dacă nu vor Ei...

Aaron trânti uşa şi se închise în biroul său.

— Aaron!.. Nu fi capricios ca un copil!..

Vocea ei, devenită scârţâitoare, îi aminti de Medic...

— Mai doream să te anunţ ceva. E Noiembrie!!!

„Noiembrie? Şi ce dacă? Ce dacă era Noiembrie? Femeia asta e de-a dreptul ilogică...”

— E luna Noiembrie, Aaron, şi tu vrei să te omori!

Alice bătu nedefinit, neinsistent, monoton, ca un metronom, în ochiul de sticlă al uşii... Repetă bătaia de parcă îi plăcuse vibraţia sticlei nefixată în ramă...

Îşi aminti. Întotdeauna ignorase Istoria Viitorului... Acum Alice avea dreptate. Era un laş. Mecanismul ei feminin, în virtutea evoluţiei fiziologice, se programase deja: în august viitor urma să i se nască primul băiat. Nu degeaba primise special concediu de la Consiliul Viitorului. Li se dăduse şi un sejur gratuit în insulele Mauritius. Asta l-a readus, l-a reapropiat de Alice. De fapt, ea îl iubea... El fusese, pur şi simplu, orbit de credinţa lui egoistă în valorile trecutului...

Dar totuşi, fără iubire... Nu cumva exagera? începuse să-l cuprindă îndoiala...

Oare nu Alice mi-a întins o mână plină de dragoste în momentul când mă aflam pe marginea prăpastiei? Eram la facultate... A apărut aşa, parcă din senin, atunci când a murit maică-mea şi mă cuprinsese disperarea... şi căutam nişte rude... nişte unchi. Doream să-i anunţ, să-i chem la funeralii... dar erau undeva în trecut... În albumul de familie, copertat în velur vişiniu, mâncat de molii, ascuns de cineva într-un scrin, şi acela mâncat de carii... Peste tot, oriunde, cineva roade memoria, ca un cancer... Trebuia să-i caut... Şi a apărut Alice, asemeni unui înger. Eram la biroul de funeralii, şi mi-a şoptit blând: „Aveţi nevoie de ceva ?...”

IV

— Aaron... Aaaaron, la ce te gândeşti?

Nu răspunse. Privirea lui trecea prin ochii Profesorului, încerca să desluşească dacă nu cumva omul ăsta care îi învăţa ce va fi mâine ştia şi ce s-a întâmplat până acum... Fără să mişte capul, întoarse ochii spre adâncul aulei – o sumedenie de ochi încadraţi în gene multicolore şi adumbriţi de solzi argintii, ultima cochetărie feminină la modă, îl priveau întrebători de parcă ele puseseră întrebarea şi nu Profesorul... Bluzele lor roşii păreau gata să se destrame pe umerii firavi... Prostii... Mai bine s-ar fi concentrat la întrebarea Mentorului.

Dacă Bătrânul ar fi ştiut ce blasfemii îi treceau lui prin minte...

— Aaron... Deci, cine va înăbuşi revolta coloniştilor, care se va desfăşura peste exact 156 de ani?

Chestiunea era simplă. Dar i se părea inutil să răspundă la o asemenea întrebare. De ce nu i-ar fi cerut să spună mai bine cu cine s-a culcat ieri şi când... Apropo, nu-şi amintea cu cine şi când a fost aşa ceva... Şi mai aiurea! Cu chestia Viitorului: nu ştia cu cine şi când o va face... Sau poate era Zona Tabu sau Zona Pudorii Ipocrite? Mai întoarse o dată ochii. În orice caz, nu cu Bluzele Roşii... Şi Profu l de ce nu-l întreabă ce a făcut acum o lună... Sau cine l-a împuşcat pe Marele Lider, în urmă cu trei ani... Eh... răspunsul era simplu: Profesorul de Istoria Viitorului nu avea cum să ştie. Era imposibil. Dar lui i se întâmpla ceva, parcă la rădăcina creierului cocea un bulb de reminiscenţe şi nu ar fi vrut să afle şi ceilalţi. Pentru că, oricum, nu l-ar fi crezut nimeni.

— Aaron, dacă mă uit bine în baza de date... Nu stai prea bine cu evaluările. Nu e bine deloc. Uite, văd că acum trei zile ai avut punctaj minim.

Vocea Profesorului cânta scârţâit ca o lamă pe sticlă...

„Punctaj minim... Pentru că te-am contrazis. Am fost de părere că nu va fi vina asiaticilor, în

Războiul celor Două Ore. Pentru că ai noştri furaseră aproape toate resursele Asiei... Dar oare de unde ştiam asta?”

Aaron era pe punctul de a-i spune asta Profesorului, dar se stăpâni. L-ar fi crezut nebun. Nu ar fi avut de unde să ştie. Nimeni nu avea de unde să ştie ce s-ar fi întâmplat. Doar ea, evaluarea, era înregistrată pe vecie în baza de date.

O nouă bilă neagră. În sfârşit, nu ar fi fost pentru prima dată. Era clar că va trece cu bine anul. Nu îşi amintea bine cum, totul era ca o ceaţă în capul lui, dar anul următor se vedea ajuns cu siguranţă la ultimul nivel de studii. Şi ştia asta şi profesorul...

„Atunci la ce bun acest Onanism Intelectual? Probabil orice Doctrină se alimentează din manipulaţii intelectuale...”

— Aaron, la ce te gândeşti? Sau poate că nu doreşti să treci testul despre Marele Război Eliminator, care va avea loc peste numai 21 de ani?

— Domnule Profesor, dar au mai fost războaie din care cred că puteam înv...

— Ce zici?? Au mai fost ce? Te crezi un clarvăzător să intuieşti ce a fost?

— Da, dom’ Profesor, sunt Nostradamus! spuse el cu un curaj ieşit din comun...

— Nostra... ce? Afară! Azi ai absenţă nemotivată!...

„De ce Nostradamus? Cine e? Cine a fost?” – se întrebă Aaron, în timp ce ieşea din clădire. Cum de s-a lipit pe limbă acest nume? Din care regiune atrofiată a memoriei a răsărit această impertinenţă?...

V

Niciodată nu-i plăcuse Istoria. Alesese Jurnalismul. A reuşit să urmeze cursurile facultăţii de jurnalism şi a luat toate examenele cu brio, mai puţin Viitorologia. Ura Ideologia de Stat. Ura profesorii trecuţi de vârsta a treia, care predau lecţii despre Viitor, deşi aparţineau trecutului.

Era răvăşit de aceste sentimente fără a le împărtăşi cuiva... Nu avea cui... Doar poate mamei... Dar nu voia să o întristeze... Cu starea ei şubredă...

Şi atunci, a apărut ea, Alice, în biroul de funeralii, la moartea mamei. O blondă cu ochi albaştri, fermecătoare, care părea mai deschisă decât toţi ceilalţi colegi. Straniu, îi spusese că sunt colegi, deşi nu o observase până atunci pe culoare sau în aule... sau poate era prea preocupat de propriile dubii...

Alice a înţeles de la bun început aceste îndoieli. Îi dădea dreptate în anumite privinţe, realiza şi ea că trecutul poate fi citit...

Dar ei erau studenţi la jurnalism şi după absolvire trebuia să scrie despre cele ce vor fi.

Fiecare ziar era dedicat evenimentelor zilei următoare, evenimente prezise. Despre cine avea să moară, despre cine avea să se îmbogăţească, despre cine avea să câştige alegerile... Despre ce afaceri vor merge şi ce afaceri vor da faliment...

Ieşirile la o cafea cu Alice erau, poate, cele mai frumoase momente din viaţa lui. Atunci îi povestise despre Nostradamus. Între timp aflase de ce Profesorul de Istoria Viitorului se enervase atât, atunci când a spus impertinent: „Sunt Nostradamus”... Era totuna dacă ar fi spus „Sunt Dumnezeu”... Nostradamus era Fondatorul secret al Viitorologiei... Apostolii de mai târziu l-au trecut în registrul secret pentru că aparţinea trecutului...

Ştia câte ceva şi despre Era Informaţiei, subiect tabu al Societăţii Viitorului. Ea îl asculta cu ochii mari, fascinată... Probabil că şi reciprocitatea şi valorile comune îi făcuseră să se îndrăgostească. Povara trecutului, care apăsa doar pe umerii lor, singurii din lume care ştiau ce înseamnă nostalgia sau regretul...

Scriseseră împreună un articol, când se aflau în practică la un important cotidian, despre Războiul de o Oră cu ţara numită „Retrostan”. Conflict din care vor ieşi învingători, bineînţeles, ei, adepţii viitorului.

De scris puteau scrie, pentru că nu minţeau. Ceea ce se va întâmpla... era realitate. Însă

urau manifestările populare, Procesiunile Mantiilor Roşii dedicate viitorului, programate cel puţin o dată pe săptămână. Urau mulţimea care incanta, la unison, asemeni unei turme de oi, Odele Viitorului. Şi fuseseră un pic trişti când aflară că urmau să se căsătorească. Doreau acest lucru, dar preferau să nu le-o spună nimeni.

Şi-au unit destinele, însă nu mult după, relaţia lor a început să se deterioreze. Vinovat era Aaron şi el conştientiza asta. Pentru că era din ce în ce mai obsedat să descopere tabuurile trecutului, în loc să se îngrijească de o relaţie care părea perfectă.

Dar era foarte revoltat, pentru că aflase că urma să aibă doi copii, băieţi, şi ar fi dorit ca asta să fie o surpriză, şi mai ştia că trebuia să îl ucidă pe Marele Rebel.

Statul controla tot, până şi momentele când făcea dragoste. Dar nu putea să-i domine gândurile. Cel puţin nu lui.

Se gândea cu milă la foştii lui colegi de şcoală, unii demoralizaţi pentru că aflaseră, potrivit istoriei personale, că nu o să ajungă în viaţă niciodată sus. Alţii, mai norocoşi, dar şi mai puţini, se numărau printre viitorii lideri...

VI

Nu o să uite niciodată ziua aceea. Trecuseră de luna Noiembrie... Fuseseră în Insulele

Mauritius. Când găsi Scrisoarea. Scrisoarea de mulţumire din partea Consiliului Viitorului către Alice. I se mulţumea pentru colaborare...

Nu putu să doarmă mai multe nopţi. Era prea nedrept. Până şi ea, Alice, singura în care avusese încredere...

Cumpără un revolver... I se rupea inima, dar dorea să înfrunte istoria.

Poate că înnebunise, dar nu mai dorea copii. Nu mai dorea viitor. Dorea să aparţină trecutului. Dar să o ia şi pe Alice cu el.

Ea nu păru surprinsă când se trezi cu el întinzând revolverul ameninţător. Calmul ei îl dezarmă...

— Alice... Şi tu, Alice? De fapt, de ce m-aş mira? Chiar dacă nu ai muri, chiar dacă Ei te vor reface, cel puţin nu vom mai avea copii... Să ştii că trag, chiar dacă o să te readucă... Trag, Alice, trag, ca să termin măcar eu totul. Şi să schimb istoria împuţită a viitorului. Noi trebuie să avem amintiri, nu viitor!

„Să avem amintiri, nu viitor”... Chiar credea că e singura izbăvire.

— Aaron... Dacă tragi, chiar voi muri... Nu face asta.

— Te vor readuce, trădătoareo. Le-ai fost prea mult de folos. Nu m-aş fi gândit că sunt o marionetă. Ce ţi-au făcut? Te-au plătit? Te-au ameninţat cu moartea?

— Nu, Aaron. Am fost nevoită să colaborez pentru binele nostru...

Mâna lui Aaron tremura de durere şi nervi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că te-am iubit, Aaron. Dacă vrei să ştii tot, ţine asta...

Îi întinse un dosar prăfuit şi înnegrit de trecerea timpului. Un mic dosar despre viitor care aparţinea... trecutului.

— Citeşte, Aaron... Ei nici nu ştiu că am aşa ceva.

„Aaron Hope. 32 de ani. Născut pe 6 septembrie... Militant înrăit pentru reabilitarea trecutului. Urmărit pentru deviaţiile sale încă din timpul primilor ani de şcoală. Potrivit raportului nr. 15675/2..., întocmit de colegul său de bancă, Abraham Lorentz, Aaron amintea tot timpul de războaie care aparţineau trecutului şi rememora momente din primii ani de viaţă. În timpul liceului, Aaron avea conflicte cu majoritatea profesorilor, susţinând tot felul de idei periculoase. În acea perioadă credem că a avut şi Revelaţia. Recomandăm serviciilor secrete să investigheze sursele de informaţie ale lui Aaron şi să afle de unde ştia acesta de existenţa lui Nostradamus. Evident, trecutul aparţine doar castelor conducătoare şi toate rapoartele serviciilor secrete indică faptul că niciun cetăţean al statului nostru nu are acces la el. Recomandăm să se studieze cazul

Aaron Hope şi să se identifice sursele anomaliei. Menţionăm că un pericol mai mare va fi reprezentat de Marele Rebel, Dan Hope, fiul lui Aaron şi Alice Hope. Apariţia acestuia ar putea fi prevenită prin lichidarea lui Aaron Hope, dar nu este indicat să recurgem la o asemenea măsură. Sursele noastre indică posibila apariţie a unei „mişcări pentru reabilitarea trecutului”, singurul nostru liant fiind susnumitul Aaron. Recomandăm o punere permanentă sub urmărire a cetăţeanului Aaron Hope. De asemenea, sugerăm Poliţiei Viitorului ca acesta să fie determinat să îşi ucidă fiul. Alte amănunte pot fi consultate în dosarul nr. 13473/2...., care conţine 2341 de file şi este depus la Arhivele Siguranţei Viitorului.”

„...Ucis de propriul tată. Chiar cel ce urma să readucă lumea la trecut...”

— Nu ai cum să mă ucizi, Aaron. Crede-mă, nu poţi să o faci... Dar ei vor asta! Acum te vor lăsa să o faci! Se vor bucura, vor jubila! Dar eu am pus mâna pe primele pagini de dosar...

Aaron aruncă fără putere revolverul... Dar poate Dan... Oare ce conţinea întregul dosar... Atâtea şi atâtea file...

Nu se poate schimba nimic în Lumea asta?...

Trecutul era ceva nedesluşit. Tabu. Practic, nimeni nu avea cum să-l ghicească. Dar dacă ar fi... inventat trecutul? Ar fi reuşit să schimbe viitorul?

Aaron privi prin geamul grilat al apartamentului conjugal de la etajul 189...

Soarele crepuscular atârna roşu ca o rană deasupra orizontului opac...

Secretul emisferei

— Domnule preşedinte, nu ştiu ce naiba s-a întâmplat, dar ni s-au întrerupt absolut toate legăturile cu Europa!

— Ce?

Preşedintele, un om respectabil, având aproape 60 de ani, nu reuşi să articuleze decât o exclamaţie slabă, apoi se prăbuşi în fotoliu, mai mult decât palid.

— Situaţia pare a fi destul de gravă. Ne miră faptul că nu mai recepţionăm niciun post de radio şi de televiziune, atât din Europa, cât şi din Asia, Africa şi Australia. Sateliţii sunt morţi. Toate legăturile sunt blocate şi nu găsim nicio explicaţie.

— Telefonul...

Preşedintele se îndreptă spre telefonul nu mai puţin roşu ca altădată. Dar, niciun rezultat, căci nu obţinu apelul mult dorit. Era primul preşedinte negru al Statelor Unite şi se pare că debuta, de asemenea, sub auspicii foarte negre. Îi scăpă o înjurătură printre dinţi, ceva cuminte, gen „fuck”, care îi surprinse totuşi interlocutorul. Avea în faţă un preşedinte, de bună seamă, extrem de nervos.

— Ruşii... Sigur e mâna lor. Când mă gândesc că, asemenea predecesorilor mei, Reagan, Bush, Clinton, am încercat să strâng legăturile cu viperele astea de taiga... A început aerianul ăla de Gorbaciov, urmat de beţivul de Elţîn... Iar acum? Acum, noul lor preşedinte, mareşalul, a reuşit să se impună şi să obţină de la noi încrederea totală... Ceea ce râvneau de foarte mult timp, inadmisibil, poate că ei pun la cale un nou Război Mondial şi noi stăm ca idioţii, cu braţele încrucişate... Asemeni unor dobitoci notorii, de parcă nu am fi prima putere a lumii...

— În plus, domnule preşedinte, completă interlocutorul ca şi cum ar fi omis vorbele superiorului său, n-a fost depistată nicio ameninţare inamică, nici măcar, acolo, o rachetă de speriat puştii care se uită pe „Cartoon” toată ziua. Radarele noastre nu au depistat nicio mişcare suspectă. Dar, ce e mai grav... Toţi spionii noştri, dar absolut toţi, au fost anihilaţi... Nu putem să-i contactăm pe nicio cale, deşi aveau emiţătoare plasate în măsele. Parcă s-ar fi dezintegrat...

Tăcu o clipă, apoi reluă, parcă cu o altă idee:

— Emisfera estică. Al naibii de ciudat, domnule preşedinte. Nu reuşim să luăm legătura cu niciun obiectiv din emisfera vestică. Dar în afara ei totul este OK. Avem două posibilităţi. Prima – partea estică a

Pământului se află sub dominaţia unei puteri teroriste, primii suspecţi fiind ruşii, deşi nici chinezii sau arabii nu pot fi excluşi. Arabii, mai ales cei din Uniunea Islamică Iraniano-Irakiană, sunt de-a dreptul periculoşi... Câte bombardamente au primit de la noi, au suferit o mutaţie, devenind acum aproape imuni.

Nemţii, japonezii şi evreii ar urma pe lista suspecţilor, dar ei domină deja economic şi nu cred că i-ar mai satisface cu ceva un imperiu teritorial. Toate cele trei naţii au experienţa unor războaie crunte, care şi-au lăsat o puternică amprentă asupra lor... Dar ar mai fi o posibilitate, şi zic Doamne fereşte!, s-ar părea că jumătate din planetă este moartă, a suferit un cataclism sau naiba mai ştie ce. Însă nu a fost depistată nici urmă de radiaţie. Dimpotrivă, dinspre răsărit aerul este mai pur ca niciodată. Altă ciudăţenie – nu am putut întreprinde nici observaţii din spaţiul cosmic. Sateliţii noştri au fost anihilaţi, nemaifiind recepţionaţi de niciun centru de date. V-am spus, asistăm la ceva de-a dreptul fantastic...

Preşedintele ascultase cu atenţie monologul subordonatului său. Rămase câteva clipe nemişcat, încercând să ia o hotărâre cât mai chibzuită.

— Mda... Trebuie să trimitem un echipaj în Europa. Câţiva oameni curajoşi, conştienţi că-şi riscă viaţa.

— Am o obiecţie. În Europa ar întâmpina pericole mult prea mari. Poate că ruşii deţin deja partea estică a Atlanticului. Zic că este preferabil arhipelagul nipon.

— Japonia? Crezi că mai există ca stat independent, cu ruşii lângă ei?

— În mod sigur. Să nu uităm că japonezii, care cândva ne-au făcut atâtea probleme, sunt deja mai numeroşi decât ruşii. Încă mai au în ei acea doză de fanatism necesară victoriei în situaţii aparent defavorabile lor. Şi-ar da viaţa până la ultimul pentru a-şi apăra ţara, nu ar supravieţui sub ocupaţie străină.

— Atunci, în calitate de şef al Pentagonului, te vei ocupa de formarea echipei, a comandoului care va fi trimis în Japonia.

— Am înţeles, domnule Preşedinte!

— Succes! Şi... nu uita să le transmiţi un călduros „Konichiwa” din partea mea...

***

Locotenentul Stanley era nerăbdător, punctul terminus se apropia din clipă în clipă. Nu avea decât 23 de ani şi gustul aventurii pulsa în el. Dar în primul rând trebuia să-şi servească patria. Era de şapte ani în Armata SUA, fiind conştient că ţara lui rămăsese în acel moment singurul bastion al democraţiei şi unica şansă de supravieţuire a Pământului.

— Ne apropiem, suntem la mai puţin de cincizeci de mile de insula Honshu.

O ceaţă roşiatică înconjura avionul. Soarele gigantic căuta să se ascundă dincolo de misteriosul, sacrul şi eternul arhipelag nipon. Marea avea nuanţe de roşu, galben şi violet, totul părea ca scos dintr-un tablou sau dintr-o veche legendă japoneză.

Traversaseră Oceanul Pacific şi sperau într-o rezolvare cât mai pacifică a situaţiei. Acum se apropia momentul adevărului. Pământul se întindea sub ei ca o pată neagră. Rând pe rând, Stanley şi ceilalţi membri ai echipajului îşi făcură cruce şi îşi dădură apoi drumul din carlinga avio-nului, plutind deasupra abisului.

***

— Hajime!

Americanii fură luaţi prin surprindere. Erau înconjuraţi de foarte mulţi mongoloizi îmbrăcaţi în costume de... samurai. Totul avea mirosul unei farse enorme. La rândul lor, japonezii aveau priviri mirate, chiar speriate, uitându-se la ei ca la nişte creaturi venite de pe altă planetă.

— Fiţi paşnici! ordonă Stanley. Thomas, tu ştii japoneza, încearcă să le explici ce vrem de la ei.

Thomas schimbă câteva cuvinte într-o limbă lătrată, de neînţeles pentru ceilalţi.

— Locotente Stanley...

— Le-am spus să ne conducă la Tokyo, să vorbim cu reprezentanţi ai guvernului. Dar ei nu ştiu ce înseamnă Tokyo şi nici guvern...

Thomas îşi mai încercă o dată norocul, iar unul dintre samurai, probabil şeful, îi răspunse într-un târziu.

— Ciudat, au un accent arhaic. Le-am spus că avem gânduri paşnice... Dar nu vor decât să ne prezinte Shogunului... Dom' locotenent, credeţi-mă, de data asta nu am băut nimic... Vor să ne ducă la Edo!

— Shogun, Edo... Bine, dar aşa se numea capitala Japoniei până în timpul Erei Meiji, deci până în 1867! Imposibil.... Japonia nu mai are shogun de peste o sută cincizeci de ani! E ceva putred în Danemarca... Sau, în sfârşit, în Japonia...

***

Preşedintele SUA rămase perplex. Trecuse o săptămână şi echipa se întorsese teafără.

— Imposibil ce-mi aud urechile! Acest locotenent Stanley, pe care l-ai trimis, era sigur un om de încredere?

— Garantez. Îmi pun cuvântul de onoare în joc, domnule preşedinte. În plus, oamenii mei

au reuşit să ajungă în Rusia şi vă transmit salutări din partea Ţarului, Măria Sa Ivan al III-lea cel Mare.

— Tar!?? Deci aveam o intuiţie bună, au refăcut imperiul, ticăloşii...

— Nu, domnule preşedinte, aţi înţeles greşit. Ţarul Ivan a domnit în secolul al cincisprezecelea.

Preşedintele rămase perplex. Acum începea, cu adevărat, să priceapă...

— Vrei să spui că, într-adevăr, emisfera estică a suferit un decalaj temporal? Tot ce se află acolo aparţine secolului cincisprezece?

— Se pare că da, domnule...

***

Insula San Salvador. Preşedintele îşi alesese această mică oază pentru a-şi petrece un scurt concediu de câteva zile. Apoi urma să conducă personal o delegaţie în emisfera estică, pentru a cerceta cu propriii ochi vestigiile trecutului.

Stătea întins pe plajă şi medita. Dacă nu ar fi avut în spate câteva hoteluri ultramoderne, s-ar fi crezut pierdut undeva, departe, în trecutul aflat acum la câteva mii de mile distanţă. Privea spre Atlantic, spre Europa cea bătrână, dar întinerită între timp. Observă în depărtare câteva puncte. Probabil bărci de pescari. Dar punctele se apropiau din ce în ce mai mult şi

nu păreau bărci. La puţin timp după aceea distinse şi numărul lor: trei. Erau totuşi prea mici pentru a fi vapoare... Imposibil, trei corăbii medievale.

Preşedintele se gândi: *«În ce an îmi spunea şeful Pentagonului că se află emisfera estică... Da, mi-am amintit!!!... 1492!»*

Dolce vita

Inspirat din tablourile lui Salvador Dali

— Mary, Molly... Mai e puţin, se răsti John, capul familiei, aşezat autoritar în fruntea mesei.

— Tată, mai avem desertul! protestă o fetiţă de vreo zece ani, încercând din răsputeri să înfulece o savarină sintetică şi nereuşind să-i facă faţă.

— Timpul ne presează, înţelege. Dacă ar fi după mine, te-aş lăsa. Grăbiţi-vă.

Cinci persoane se chinuiau să înghită ultimii dumicaţi ai unei frugale mese de prânz: John, un bărbat de 40 de ani, Mary – soţia lui, Grass şi Sunny – cei doi „juni primi” de 16 şi respectiv 13 ani, secondaţi de guraliva Molly, ce avea doar 7 ani.

Cu mari eforturi, Molly reuşi să înghită o parte din savarină; în acelaşi timp, dintr-un difuzor se auzi un semnal strident şi apoi o voce feminină, cu un ton aspru: *„Vă rugăm să părăsiţi încăperea. Peste un minut va trece acceleratul 40019. Vă mulţumim pentru înţelegere”.*

— Da’ lăsaţi naibii masa aia! îşi ieşi din sărite John, neştiind cum să-i mai determine pe ceilalţi să renunţe la plăcerile culinare.

Oricum, masa se dezintegră sub privirile disperate ale micuţei Molly, ce nu apucă să-şi recupereze restul prăjiturii. În locul ei rămaseră doar şinele căii ferate, gata de a-şi îndeplini misiunea.

Din acelaşi difuzor se auzi aceeaşi voce: *„Sper că v-a plăcut masa. Să vă fie de bine şi nu uitaţi, la orele 20:30 urmează masa de seară. Nu întârziaţi, căci la orele 20:46 va trece rapidul 51113.*

Cei cinci părăsiră locul mesei, spre nemulţumirea mezinei.

— Taţi, da’ n-am terminat prăjitura! Vreau prăjitura!

Scâncetele ei fură acoperite de un huruit infernal, ce se amplifica din clipă în clipă. Trenul trecu prin sufrageria lor ca o săgeată. Grass şi Sunny aşteptară momentul cu nerăbdare. Aşezaseră din timp pe linia ferată ce tăia în două apartamentul lor câteva monede de un cent. Acum îşi recuperau cu satisfacţie comorile, mult aplatizate de roţile trenului.

— Taţi, mi-ai promis că mergem la film...

„Iar Molly!”, se încruntă John, ştiind că nu putea scăpa cu una cu două de ea, mai ales în week-end.

— Aşteaptă puţin, scumpa mea. Întâi să ne facem siesta, apoi vom mai vedea...

Ultimele cuvinte îi fură acoperite de un semnal strident. Apoi, aceeaşi voce feminină răsună din difuzor: *„Vă semnalăm un cutremur cu magnitudinea de 7,9 grade pe scara Richter. Unda de şoc va ajunge la dumneavoastră peste 5 minute – durata: 58 de secunde. Vă rugăm să luaţi măsurile care se impun acestui eveniment”.*

— Of, Doamne... Tocmai când să ne distrăm şi noi, bombăni John... Sper să nu se lase cu fisuri de podea, gândi în timp ce apăsă pe un buton roşu, situat pe unul dintre pereţii sufrageriei.

— Dispozitivul antigravitaţional! Acum, tot ce se află în apartamentul nostru e în afară de orice pericol şi... – îşi muşcă limba, înghiţindu-şi ultimele cuvinte.

Plutea asemeni obiectelor aflate în apartament. Televizorul senzorial în relief se dezechilibră, desprinzându-se apoi de pe suportul pe care se afla, în timp ce cărţile ce îşi luaseră avânt din bibliotecă începuseră un vals în jurul lui. Membrii familiei pluteau, de asemenea, care mai de care în poziţii mai dubioase.

Totul deveni o harababură. Un jet de apă se strecură în sufragerie, dezintegrându-se în mii de componente.

— Fir-aş al naibii, n-am închis uşa de la WC! remarcă indignat John.

Urmară câteva zguduituri de proporţii mai mici şi cu-tremurul încetă. Se auzi un semnal strident. Apoi, aceeaşi voce gravă: *„Cutremurul a încetat. Vă mulţumim pentru atenţie şi nu uitaţi să deconectaţi dispozitivul antigravitaţional. Vă reamintim că folosirea lui este gratuită doar în timpul calamităţilor naturale. Altfel, taxa este de un cent pe secundă”.*

John aruncă o înjurătură printre dinţi, destinată nu se ştie cui. Ridică un pumn în semn de protest, dar asta nu-l ajută cu nimic. Avântul îl propulsă în tavan, cu capul înainte. Apoi se îndreptă spre podea, nimerind tot în cap. Grass şi Sunny, restabiliţi cât de cât, încercară să-i dea o mână de ajutor.

— Sper să nu ne invadeze tot apartamentul apa asta scârboasă. Atunci va fi prea târziu...

Nimeri, în sfârşit, butonul roşu. Toate obiectele ce zburau prin încăperi se reaşezară la locurile lor într-o ordine perfectă. În schimb, se auzi un zgomot de apă trântită de la doi metri.

— Fir-ar să fie, curentul a închis uşa de la WC!

Apa nu mai avusese timp să revină la locul ei şi-şi alesese ca loc de reşedinţă restul apartamentului.

— Taţi, când mergem la film? miorlăi Molly, bălăcindu-se în apa ce băltea pe podea.

— Lasă-mă în pace! zbieră el, ca scos din minţi. Nu mai plecăm nicăieri, avem inundaţie, sau nu vezi? Ce, eşti chioară?

Apartamentul devenise un adevărat lac de agrement, spre deliciul copiilor. John scoase capacul unui canal din sufragerie şi apa se scurse încetul cu încetul.

— La naiba, s-a udat calea ferată... – mormăi el, plictisit de moarte (sau mai bine zis, de viaţă).

Un semnal strident şi din difuzor izbucni vocea, de astă dată acuzatoare: *„Din neglijenţă aţi udat calea ferată. Pericol public de electrocutare. Amendă: 150 de dolari, plus pedeapsa numărul 1, articolul c – veţi fi sechestraţi în apartament până la ora 0:00”.*

— Doamne, acum ne-a scăzut şi bugetul, bolborosi Mary, cu o figură spăşită... Adio film, adio zi de weekend. Acum la muncă, vedeţi ce mai poate fi recuperat.

— Mi-e ruşine să mai dau ochii cu restul lumii, spuse John. Chiar, acum ce-o să zică lumea despre mine?

— Lasă asta... Ce-ţi pasă de gura lumii? Lumea ce face pentru noi? Important e că ne scade bugetul, replică Mary.

— Tati, deci nu mai mergem la film? interveni foarte inspirată Molly.

John îşi dădu o palmă peste frunte...

***

Seara, cei cinci se năpustiră avizi de informaţii în faţa senzotelevizorului în relief, încercând să uite de necazurile cotidiene.

„Ştirile zilei. Astăzi este o zi călduroasă şi însorită. Termometrele înregistrează 330°C la umbră”.

Pentru o sutime de secundă, din ecranul televizorului izbucni o lumină orbitoare, însoţită de o căldură insuportabilă.

„Pentru alte amănunte privind evoluţia superbei zile de azi, urmaţi link-ul din dreapta ecranului, care vă va conecta la Internet”.

— La ce foloseşte Soarele, mami? se interesă Molly, dar ceilalţi priveau fascinaţi ecranul, aşa că nu primi niciun răspuns.

„Accident feroviar în apartamentul Z.11312, situat pe Ecuator, la nivelul 113, în dreptul paralelei de 0 grade şi a meridianului de 33°43’. Opt victime, toate decedate. În urma accidentului s-a produs o explozie puternică, ce a devastat 23 de apartamente de la acelaşi nivel şi a provocat un seism de 5 grade Richter la faţa locului şi de 8,3 grade Richter la nivelul 0. Cutremurul a cuprins toată emisfera vestică. Unda de şoc a pornit la orele 16:13 şi a ajuns la suprafaţă la orele 16:27”.

Îngroziţi, cei cinci îşi acoperiră ochii. Imaginile erau cât se poate de realiste.

„Incendiu în apartamentele Q 312-409 de la nivelul 503, situate în dreptul paralelei 45° latitudine sudică şi meridianului de 63°. Pentru a vă da seama ce înseamnă aşa ceva, vă oferim câteva senzaţii de la faţa locului”.

Încăperea fu invadată de fum, un miros înecăcios produse o stare generală de tuse. Câteva flăcări se desprinseră ameninţător din senzotelevizor, determinând plânsetele micuţei Molly.

„Vă mulţumim”, rosti pasiv crainicul TV. *„Acum, orice senzaţie a dispărut, calmaţi-vă. În continuare, vă oferim o reţetă ce cuprinde măsuri de prevenire a incendiilor: unu – trebuie să...”*

Semnalul strident, apoi **vocea**: *„Vă rugăm să părăsiţi sufrageria. La orele 21:15 va trece rapidul numărul 11031. La orele 22:00 urmează un control sanitar. Vă mulţumim”.*

***

Cei cinci întâmpinau încă epuizaţi următoarea zi.

— Bună dimineaţa şi să ne ajute **Pământul**, îşi salută John restul familiei.

— Aşa să fie..., veniră câteva răspunsuri şterse, morocănoase.

— Taţi, da’ de fapt, ce e Pământul?

— Of, Molly, mai pui multe întrebări? Fie, o să-ţi răspund. **Pământul** e ceva sacru, cel mai preţios lucru posibil. Ceva în care trebuie să crezi. Şi atât. Mulţumită?

— Da, tati..., se topi răspunsul ei într-o mare de incertitudine. Mai auzise astfel de explicaţii. Noroc cu Sunny, care încercă să-i ia apărarea.

— Tată, Molly are tot dreptul să afle ce e **Pământul**. Şi eu am auzit unele zvonuri de la unii – de la alţii, că înainte erau terenuri irosite, expuse razelor solare şi nefolosite pentru locuinţe.

— Asta e o blasfemie...

— Şi că exista un proiect prin care puteau fi colonizate şi alte planete, rezolvându-se astfel problema aglomerărilor urbane...

— Gura! răcni John, înfuriat de-a binelea. Ce erezii poţi să îndrugi! Să negi **Pământul**, îndepărtându-te de el? Să combaţi credinţa în **Pământ**!? **Pământul** este ceva sacru, de-aia există, să trăieşti şi să mori pe El! Au existat întotdeauna apartamente lipite prin care mai trec căi ferate, şosele şi altele, datorită lipsei de spaţiu. Dar asta e viaţa, asta e tradiţia. Şi consider subiectul încheiat!

Cuvântarea prin care John avea de gând să-şi monopolizeze familia fu întreruptă de un semnal strident.

— Acceleratul de la orele 18:00. Părăsiţi sufrageria, comandă John, înainte de a auzi vocea aspră a crainicei. Iar tu, Sunny, eşti pedepsit, treci la tine în cameră şi nu mai ieşi nicăieri pe ziua de azi. Adresează **Pământului** o rugăciune pentru a-ţi ierta ofensa!

Ultimul ascultă resemnat.

— Tati, putem să mergem la vecini să ne distrăm?

Glasurile lui Grass şi Molly erau prea înduioşătoare pentru a nu fi luate în seamă.

— Bine, dar fiţi atenţi. Ştiţi că pe la ei trece o autostradă. Ascultaţi semnalele de avertisment...

— Da, tati, mulţumim... Şi nu uita, azi începe Olimpiada şi la ei în apartament e o mare parte din terenul de tenis...

Ultimele cuvinte se topiră împreună cu cei doi copii.

John şi Mary primiră, pentru prima oară după câteva zile, o linişte bine meritată. Cuplul rămase în aşteptare.

— Hai în dormitor, Mary. Oricum, am rămas doar noi doi.

Totuşi, viaţa e frumoasă şi merge înainte.

Urmă o ploaie de sărutări înfocate şi gemete prelungi. Cei doi încercau să refacă atmosfera primului an de convieţuire.

— Te iubesc aşa de mult, Mary...

Răspunsul lui Mary nu mai sosi. În schimb, răsună binecunoscutul semnal strident:

149

„Vă rugăm să evacuaţi camera numărul doi, holul şi sufrageria. Se desfăşoară maratonul din cadrul Olimpiadei de vară. Peste circa 3 minute va sosi primul concurent. Evacuaţi şi dormitorul numărul 4, în cadrul lui se va desfăşura concursul de escaladă. Vă mulţumim”.

Cei doi se îmbrăcară rapid, buimăciţi. Tocmai acum... Nu mult după aceea, pereţii ce despărţeau apartamentul vecin de camera nr. 2, camera nr. 2 hol şi holul de sufragerie, dispărură. Orizontul se îndepărtase determinând o imagine izbitoare şi grandioasă, ce le provocă celor doi fiori. Puteau fi panoramate mii, zeci de mii de apartamente ce-şi pierdeau acum lucrul ce le dădea identitate – zidurile.

Primul maratonist îşi făcu apariţia, asudat. Apoi, se perindară, încet-încet, cam 200 de alergători, concentraţi asupra efortului lor.

— În sfârşit, cred că ăsta-i ultimul..., răsuflă uşurat John. Ne-au făcut praf covoarele, ne-au făcut praf intimitatea. Şi ce-o fi cu pereţii ăştia de nu mai reapar? Ce mai vor?

Din difuzor răsună vocea: *„Vă cerem scuze, dar trebuie să aşteptaţi codaşul maratonului. Aveţi răbdare”.*

Pe lângă ultima ştire, John observă cu stupoare dispariţia lui Sunny.

— A evadat, ticălosul... S-a alăturat grupului de maratonişti, mai mult ca sigur. Las’ că trebuie să se reîntoarcă şi o să vadă el...

Acum dispăruseră podeaua şi tavanul dormitorului 4, în aşteptarea concurenţilor de la escaladă. O senzaţie de ameţeală cuprinse nefericitul cuplu. Pe locul dormitorului se formase un tunel abisal, aparent fără sfârşit. Mii, zeci de mii de apartamente suprapuse îşi pierdeau lucrul ce le dădea identitate – tavanul şi podeaua.

Mintea lui John fu străbătută de o întrebare nevinovată:

„Tati, da’ de fapt, ce e Pământul?”

Povara trecutului

(Reîntâlnirea)

„Crede şi nu cerceta.”

— Mă cunoşti de undeva?

— De când lumea, George. De când lumea... Sau, mai bine spus, de când lumea înseamnă

ceva pentru tine. De când exişti... M-ai trădat o dată, George. Mă vei trăda şi acum, nebăgându-mă în seamă!

Necunoscutul se îndepărtă cu paşi rapizi, zâmbind ironic.

George rămase pe gânduri: „Care lume? Şi, de fapt, de când exist? Şi pe cine să trădez?”

Nereuşind să ajungă la o concluzie, îşi continuă bâţâiala ritmică pe ringul de dans. Ciudata abordare îl bulversase câteva clipe, dar îşi reveni uşor. Muzică, dans, lasere, club, băutură, femei, ţigări şi, da, fără droguri. Cam asta e viaţa lui şi merge înainte... Viaţa...

***

Ce rost are să ştii că deţii un trecut? Să conştientizezi că ai realizat ceva, să ai un rol în societate? Nu este mai bine să-ţi trăieşti clipa şi să nu fii apăsat, strangulat de povara trecului? Să nu ştii, practic, ce înseamnă trecut?

***

Şoferul taxiului privi mirat omul care îi întindea banii.

— Paul, ai spus? Dar de unde ştii cum mă cheamă? Nu te ţin minte de nicăieri!

— Mai bine. Nici nu trebuie. Eu ştiu din păcate totul. Din păcate, da... Ia banii şi mulţumeşte-te cu atât, du-ţi viaţa mai departe, vultur de noapte! Mereu ai fost un singuratic, dar ai ştiut să-i faci pe alţii şi mai singuri. Hai, te-ai lepădat o dată de mine, nimeni nu te reţine să o faci şi acum.

Necunoscutul dispăru în întuneric, asemeni unei himere. O himeră care ştie totul...

„De fapt, ce sunt eu? Mai bine zis, cine sunt eu? Mă numesc Paul, sunt şofer de taxi şi, în rest, nu am nicio grijă. Plimb lumea, o duc la destinaţie şi încasez banii. Simt că omul ăsta ştie mai multe despre mine decât ştiu chiar eu. Nu cumva eu sunt o himeră şi el realitatea?”

***

Nu se ştie dacă te alegi cu prea multe lucruri folositoare din experienţa vieţii. Toate sunt o povară, informaţii inutile care îţi încarcă memoria. ***Povara timpului...*** *Oamenii au nevoie de un izbăvitor care să preia totul pe umerii săi de Atlas...*

***

Micuţul Ştefan se pregătea de culcare. Deşi avea doar trei ani, simţea ceva nedesluşit. Pentru prima dată memoria tânără îi era pusă

la încercare, căci nu mai ţinea minte nimic şi avea o stare euforică. Mama lui intră în cameră şi stinse lumina, iar el adormi cu zâmbetul pe buze, gândindu-se cu cine naiba s-a jucat în timpul zilei şi cum s-a julit la un genunchi.

***

Adulţii vor deveni copii, iar copiii şi mai copii. Nu e minunat?

***

Narcisa se plictisea de ceva timp. Niciun client... De când făcea trotuarul, nu i se întâmplase aşa ceva niciodată. Oare nu mai erau la modă femeile frumoase care practică meseria de bază, prima din lume? Hmmm... Deşi totul era în ceaţă, nu-şi mai amintea mare lucru. Ciudat, nu-i venea în minte figura niciunui client. Culmea, nici măcar a peştelui. Totuşi, în pofida ploii, ea era Narcisa, blonda cea înaltă, graţioasă, blonda aparent „îngeraş”, care prin „vino-încoacele” ei atrăgea până şi un călugăr convins.

Ce plictiseală... Desigur, peştele ei o să fie nemulţumit pentru prima oară. Două ore de plimbare în ploaie prin faţa hotelului şi ei numai de promenade „romantice” nu îi ardea. Se simţea precum personajul lui Andersen,

fetiţa cu chibrituri. Fiecare clipă ce trecea era asemeni unui chibrit consumat şi nu mai avea să reziste mult timp. **Povara timpului** o apăsa sau, cel puţin, aşa credea ea.

Până când apăru el. Un individ ciudat, şaten, cu plete şi barbă, foarte atrăgător şi în acelaşi timp înfricoşător de misterios, îmbrăcat într-un impermeabil negru, de piele.

— Singurel?

— Nicidecum, Narcisa. **Eu** nu sunt niciodată singur. Dar tu? Câţi bărbaţi te-au avut, te simţi tot singură? De la 13 ani faci trotuarul şi... acum eşti singură?

— Singură. Dar tu, cine eşti? Eşti...

Narcisa avu o senzaţie stranie. Prin minte îi trecură câteva secvenţe disparate. Pietre... păcat... mulţime acuzatoare. Ură. Violenţă.

— Eu sunt. Hai, vino cu mine.

Ciudat, niciodată nu avusese încredere într-un „client” ca acum. Totul i se părea familiar la acest individ, practic, necunoscut.

— Tu eşti singura care m-a înţeles...

***

*Cum se simte un matur printre copii? Nu este cumva apăsat de **povara timpului**, auzind din gura lor adevăruri pe care el nu are curajul să le spună? Nu îi invidiază, gândindu-*

se că ei au mintea limpede, imaginaţia bogată, dar şi un trecut aproape inexistent?

Cei mici, prin nevinovăţia lor, scot la iveală adevăruri de care nu-şi dau seama, dar cu care îi izbesc pe maturi.

***

Narcisa se simţea precum un copil. Nu-şi amintea mai nimic, nu avea nicio grijă. Totuşi, pe el îl cunoştea de undeva, era singurul om care îi spunea ceva, poate mai mult decât ea însăşi. A urmat o noapte de neuitat, deşi străinul nu s-a atins de ea. Era prima oară când i se întâmpla aşa ceva şi înţelegea de ce. Între ei nici nu ar fi trebuit să fie altceva, totul era platonic. El o privea insistent, cu ochii săi albaştri în care se observa sinceritatea şi îi vorbea.

— Nu-ţi aminteşti nimic, nu? Ei, de fapt, e prea mult de-atunci... Când mă gândesc că ştiu tot, iar voi v-aţi salvat, devenind nişte copii...

Fata avea încredere în el, absorbea înfometată tot ce spunea. Nu juca teatru, dar nu avusese niciodată o discuţie cu adevărat serioasă asemeni celei de acum. Ea, care toată viaţa fusese o superficială. Acum era melancolică şi sobră. Străinul o schimbase...

***

Cum ar fi, omule, ca tu să preiei memoria celorlalţi semeni ai tăi, tu să suferi, încărcat de regretele şi remuşcările a miliarde de suflete?

Ei nu mai ştiu nimic, sunt copiii care-şi trăiesc clipa şi se bucură din plin de viaţă, iar tu eşti o bancă de date a speranţelor şi dezamăgirilor, a viselor şi coşmarelor. Ai pe suflet atâtea, încât cu greu nu-ţi pui capăt zilelor. Dar nu faci asta, căci ştii că trebuie să suferi. Trebuie să rabzi ***povara trecutului*** *şi să le laşi lor prezentul şi viitorul.*

Cum ar fi? El ştie şi e tot ***Om****.*

***

Narcisa pricepuse multe din convorbirea cu străinul. Iar în afară de ei doi, nimeni de pe Pământ nu realiza ce se întâmplă. Dar nici ea încă nu realiza cine e străinul.

Înţelese că tot ceea ce se petrece este ceva pozitiv. Ura, patima, ambiţia, erau uitate. Din ziua în care Narcisa îl cunoscuse pe străin, lumea arăta altfel, deşi, paradoxal, nu prea mai ţinea minte ce fusese înainte. Străinul îi explicase că „înaintele” se numea trecut, iar acesta devenise un tabu, un rău necesar de care omenirea se putea debarasa acum, căci ajunsese în faţa unui prag, în faţa unei renaşteri.

Fără nicio explicaţie, spre dimineaţă, **Omul**, străinul, îi spuse că se vor mai revedea o dată, dar că acum a sosit momentul despărţirii. Dispăru brusc dincolo de uşă. Narcisa nu protestă, în ciuda faptului că-l regreta amarnic, sfâşietor. Oare chiar merita ea să-l revadă? Adormi negăsind răspunsul, dar găsindu-şi liniştea.

Când se trezi, buimacă, având ochii plini de ceaţă şi fum, aprinse televizorul. Erau anunţate demisiile liderilor şi alte guvernelor de pretutindeni, care ajunseseră la concluzia că îndatoririle lor nu mai au niciun rost. De asemenea, banii fuseseră desfiinţaţi, hârtii şi metale fără nicio valoare, o simplă idee, acum perimată. Ea nu-şi amintea, de altfel, să-i fi preţuit vreodată. Deşi...

Ieşind în stradă, observă pe chipurile zâmbitoare ale oamenilor speranţa. Ei îşi cunoşteau identitatea şi atribuţiile. În rest, totul plutea într-o ceaţă euforică.

Viaţa merge înainte, fără **povara trecutului**. Oricum, un concept neînţeles de ea...

***

De câte ori trecutul nu strică prezentul, periclitând automat viitorul? De câte ori nu creează complexe sau de câte ori un individ nu

poate să realizeze ceva datorită unei acţiuni inutile: faptul că meditează, faptul că se gândeşte, cuprins de melancolie, de o experienţă a trecutului, faptul că este cuprins de remuşcări. Trecutul este o povară.

***

Narcisa îşi aminti. **El** o salvase de sub ploaia de pietre cu care era ameninţată din cauza păcatelor ei. Păcat – noţiune neînţeleasă, aparţinând **poverii trecutului**.

Oare era **El**? Oare ceea ce se întâmplase era ceva benefic? Nu mai ştia, nu mai era convinsă, în ea intrase deja îndoiala.

P.S. – Bunule cititor, dacă nu vei fi de acord cu cele spuse mai sus, uită. N-are niciun rost să ţii minte, scapă de **povara trecutului**. E mai bine...

Cuprins

Cuvânt înainte.....5
Câmpul.....9
Aerul din spatele gratiilor.....15
Verde intens.....23
Zeii erau deţinuţi.....45
Oraşul meu, stăpânul meu.....62
Îţi aminteşti cum ai murit?.....77
Efect „Srevinu”.....85
Dincolo de plopi.....100
Singurătate.....121
Fericire.....125
Liber! Liber! Liber!.....128
Şi mâine a fost o zi.....130
Secretul emisferei.....146
Dolce vita.....153
Povara trecutului.....163